

UNIWERSYTET ZIELONOGÓRSKI

2(176)

ZIELONOGÓRSKI 14 WRZEŚNIĄ 2018

MIESIĘCZNIK SPOŁECZNOŚCI AKADEMICKIEJ

ISSN 1644-7867

ZIELONOGÓRSKIEGO TWARZE UNIWERSYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

Koncert Noworoczny

Valerie Scott

Piotr Salata

Mike Russell

Big Band

Uniwersytetu Zielonogórskiego

pod dykcją

Jerzego Szymaniuka

20 stycznia 2010

PO- MAGAJMY SOBIE

Koncert Noworoczny tradycyjnie już jest dużym wydarzeniem w życiu Uniwersytetu. Big Band Uniwersytetu Zielonogórskiego wystąpił z gwiazdami najwyższego formatu. W tym roku byli to: Valerie Scott, Mike Russell i Piotr Salata. Była to też okazja do zaprezentowania poziomu studentów *jazzu i muzyki estradowej*. Obok gwiazd wystąpili także: Paulina Gołębiowska i Monika Kręt - wokali i Robert Horna - gitara. Kto nie był niech żałuje! Wstęp na koncert dla pracowników UZ był bezpłatny, więc jedyną przeszkodą, aby nie uczestniczyć w tej imprezie mógł być wyłącznie śnieg:)

Koncerty Noworoczne od samego początku były elementem *Akcji UNIwersytet Dzieciom*, od kiedy jednak zaprzestaliśmy organizacji aukcji, koncert stał się imprezą promującą wewnątrzuczelnianą akcję *Pomagajmy sobie*.

Ma ona na celu przekonanie pracowników UZ, aby 1 proc. swojego podatku przeznaczyli na rzecz dwójki chorych dzieci, które potrzebują stałej i kosztownej rehabilitacji. Madzia i Jeremiaszek to dzieci pracowników Uniwersytetu Zielonogórskiego. Dlaczego mamy szukać organizacji pożytku publicznego, na rzecz których moglibyśmy przekazać nasze pieniądze, skoro obok nas są potrzebujące osoby? Rodzice tych dzieci to nasi koledzy z pracy, którzy na co dzień borykają się z problemami, jakich większość z nas nie jest sobie w stanie wyobrazić. I nawet nie próbujemy! Ale dziękując losowi za to, że nas to nie dotyczy, przekażmy ten 1 proc. podatku na ich konto. Nas to nic nie kosztuje, a może ułatwić życie naszym kolegom i ich dzieciom. Dzisiaj przecież tak łatwo zostać dobrym człowiekiem.

Wszelkie informacje o akcji *Pomagajmy sobie* znajdują się na stronie: www.dzieciom.uz.zgora.pl

esa

REDAKTOR NACZELNA
Ewa Sapeńko

WSPÓŁPRACA
Anetta Barska, Tomasz Belica, Joanna Bojarska,
Joanna Borgensztajn, Piotr Bubacz, Marek Dankowski,
Renata Grochowalska, Sławek Janusz, Dorota Krassowska,
Pola Kuleczka, Katarzyna Kwiecień-Długosz,
Alicja Lewicka-Szczegóła, Magdalena Steciąg, Anna Urbańska,
Janina Wallis, Kinga Włoch

PROJEKT GRAFICZNY/OKŁADKA
Lucyna Andrzejewska

ŁAMANIE KOMPUTEROWE
Lucyna Andrzejewska, Mamert Janion

WYDANIE INTERNETOWE
<http://www.uz.zgora.pl/miesiecznikUZ.html>
opr. Krzysztof Jarosiński

ZDJĘCIA
Kazimierz Adamczewski, Lucyna Andrzejewska, Mamert Janion

Wyrażone opinie są osobistymi przekonaniami autorów i nie zawsze są zgodne ze stanowiskiem kolegium, zespołu redakcyjnego i kierownictwa uczelni. Zachęcamy do wypowiedzi polemicznych. Redakcja zastrzega sobie prawo nadawania tekstom własnych tytułów, ich skracania i adiustacji; materiałów nie zamówionych nie zwracamy. Za zamieszczane informacje odpowiedzialność ponoszą ich autorzy.

Oddano do druku w lutym 2010 r.

Nakład: 800 egz.

Druk: Zakład Poligrafii Uniwersytetu Zielonogórskiego
Okładka: Zakład Poligraficzny „Filip” w Zielonej Górze

UNIwersytet
ZIELONOGÓRSKI

REDAKCJA
ul. Licealna 9
65-417 Zielona Góra
tel. (0-68) 328 2593,
-2592, -2354, -2479

w numerze: <<<

Nominacja Profesorska prof. dr hab. Tomasz Jaworski	4
Lubuska Sieć Teleradiologii - e-zdrowie w diagnostyce obrazowej	6
Edward Hajduk <i>Czy prowincjusz zastąpi rudego?</i>	7
Andrzej K. Wróblewski <i>Uniwersytet z przeceny</i>	9
Wystawa Kolekcji Lubuskiej Zachęty	10
Stypendia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w nauce na rok akademicki 2009/2010	12
Wiadomości wydziałowe	14
Wydział Artystyczny	14
Wydział Ekonomii i Zarządzania	21
Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji	22
Wydział Humanistyczny	24
Wydział Inżynierii Łądowej i Środowiska	27
Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii	33
Wydział Mechaniczny	34
Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu	35
Pion Prorektora ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą Zielonogórska Biblioteka Cyfrowa prezentuje swoje zbiory w EUROPEANIE	42
Biuro Karier	45
Olimpiada biologiczna na UZ	46
Nowości wydawnicze	46

NOMINACJA PROFESORSKA

> PROF. DR. HAB. TOMASZ JAWORSKI

30. grudnia 2009 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej

nadał tytuł profesora nauk humanistycznych

dr. hab. Tomaszowi JAWORSKIEMU

Profesor Tomasz Jaworski, twórca zielonogórskiej demografii historycznej i Towarzystwa Studiów Łużyckich, urodził się 14 października 1944 roku w Jasenovcach na Słowacji, w rodzinie polskich emigrantów. Wyrastanie w zróżnicowanej etnicznie i narodowościowo społeczności, miało ogromny wpływ na przyszłe zainteresowania naukowe i badania w dziedzinie kulturowych uwarunkowań funkcjonowania społeczeństw.

W kolejnych latach rodzina Profesora zamieszkała w Żarach. Tutaj ukończył szkołę podstawową i średnią, tutaj też powrócił po ukończeniu studiów wyższych na kierunku *historia* na Uniwersytecie Wrocławskim. Żary dały również początek jego karierze dydaktycznej: Zespół Szkół Ekonomicznych i Liceum Ogólnokształcące to placówki, w których zdobywał doświadczenia zawodu nauczyciela. W 1978 roku został dyrektorem Szkoły Podstawowej nr 3 w Żarach. W 1984 roku rozpoczął pracę w Ośrodku Doskonalenia Nauczycieli w Zielonej Górze. Wieloletnia praktyka pedagogiczna stała się przyczynkiem do zainteresowania Tomasza Jaworskiego dydaktyką historii. Dowodem na to były badania prowadzone w latach 1984-2002. Dotyczyły one głównie problemu kształcenia pamięci i wyobraźni historycznej. Profesor zawsze angażował się społecznie, a w latach 1981-1989 pełnił obowiązki prezesa Żarskiego Towarzystwa Kultury.

Kariera naukowa Profesora rozpoczęła się obroną pracy doktorskiej pt.: *Żary w dziejach pogranicza śląsko-łużyckiego od początków XIX w.* Promotorem pracy był prof. dr hab. Kazimierz Bartkiewicz. Rozprawę poszerzono o dalsze badania - do początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku i w 1993 roku ukazała się drukiem pt.: *Żary w dziejach pogranicza śląsko-łużyckiego*. W 1987 roku Tomasz Jawor-

ski został zatrudniony w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze.

W rozwoju naukowym prof. Jaworski skoncentrował się na dziejach Europy Środkowej w okresie od XVI do XVIII wieku, a w szczególności na stosunkach demograficzno-społecznych na polskim pograniczu zachodnim. Owocem tych zainteresowań była praca pt.: *Wojna, pokój i religia a ruchy ludnościowe na pograniczu polsko-niemieckim w XVII i na początku XVIII wieku*. Jednocześnie badał dzieje Europy Środkowej z nastawieniem na przeszłość Polski w XVI i XVII w. Tutaj warto przywołać monografię pt.: *Mobilność społeczeństwa wielokulturowego na pograniczu śląsko-łużyckim od XVI do XVII w* czy pracę zbiorową pod red. T. Jaworskiego pt. *Ludność pogranicza śląsko-łużyckiego*.

Kolejnym aspektem badań naukowych prof. Jaworskiego jest tematyka Łużyc. W tej dziedzinie stał się cenionym specjalistą zarówno w Polsce jak i w czeskich i łużyckich ośrodkach naukowych. Opublikował wiele artykułów naukowych, m.in. w piśmie Serbołużyczan *Lětopis*. Od 1992 roku jest prezesem Towarzystwa Studiów Łużyckich. Towarzystwo zorganizowało siedem konferencji i wydało sześć tomów *Zielonogórskich Studiów Łużyckich* poświęconych m. in. rodowi Bibersteinów. Obecnie przygotowywana jest praca nt. dynastii Promnitzów.

W ramach działalności TSŁ Profesor organizuje cykliczne spotkania poświęcone tematyce Łużyc, które są istotną platformą wymiany myśli naukowej - dyskusje oscylują także wokół zagadnień historii demografii połączonej z trendami w ekonomii. Uczestnicy tych spotkań - członkowie Towarzystwa - wywodzą się nie tylko z kręgów naukowych, są to także pracownicy szkolnictwa, placówek kulturalnych oraz przedstawiciele organizacji samorządowych. Każdy z nich przygotowuje referaty prezentowane na forum, a ich treść poddawana jest dyskusji. Uczestnicy regularnie reprezentują TSŁ na spotkaniach Serbołużyczan, przyczyniając się do promocji uczelni i samej unikatowej kultury Słowian.

T. Jaworski samodzielnie zredagował siedem książek, a w dziewięciu był współredaktorem. Wśród tych szesnastu książek, aż dziewięć powstało z jego inicjatywy, pod jego nadzorem naukowym. Uczestniczył w wielu krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych w Pradze, Hradec Kralove, Brnie, Budziszynie, Cottbus, Warszawie, Krakowie, Toruniu i Poznaniu, gdzie wygłaszał referaty dotyczące dydaktyki historii, demografii historycznej, a także historii Polski, Czech, Saksonii i Łużyc. Od 2008 roku Zakład Demografii i Historii Gospodarczej jest organizatorem międzynarodowych konferencji poświęconych różnym aspektom demograficznym w Europie Środkowej. W sympozjach biorą udział referenci z Czech, Niemiec i z ośrodków akademickich w Polsce. Dzięki ogromnemu zaangażowaniu prof. Jaworskiego i wysokiemu poziomowi naukowemu tych spotkań, Zielona Góra stała się jednym z ważniejszych centrów demograficznych w kraju.

Przez wiele lat był opiekunem Koła Naukowego Historyków, które osiągnęło znaczące sukcesy także poza granicami kraju, a jego członkowie zapraszani byli na międzynarodowe konferencje i sympozja. Pięciu z członków koła obroniło już prace doktorskie, a troje zostało zatrudnionych w charakterze pracowników naukowych na Uniwersytecie Zielonogórskim.

FOT. - Z ARCHIWUM PROFESORA T.J.

Jako kierownik Zakładu Demografii i Historii Gospodarczej od 2001 r., T. Jaworski nawiązał kontakty naukowe z instytucjami państwowymi: z Regionalną Dyrekcją Lasów Państwowych i Urzędem Statystycznym oraz Polskim Towarzystwem Statystycznym, a także z Urzędem Miejskim w Żarach, czego dowodem są wspólne konferencje i badania naukowe. Inicjatywa ta umożliwiła studentom i doktorantom korzystanie z dorobku naukowego i praktycznego tych instytucji oraz pokazała otwartość Profesora na konieczność interdyscyplinarnego rozwiązywania wielu kluczowych problemów wynikłych w procesach badawczych.

Profesor wypromował cztery prace doktorskie, z czego dwie zostały obronione z wyróżnieniem. Jedna z nich dotyczyła demografii, druga - dydaktyki historii. Obecnie jest opiekunem czterech kolejnych doktorantów, a jedna z prowadzonych dysertacji stanowi analizę historii gospodarczej. Wielokrotnie opracowywał opinie o pracach doktorskich. Dwie z nich dotyczyły demografii, jedna Łużyc, a dwie historii Śląska. Kilkakrotnie zasiadał w komisjach, które opiniowały i przeprowadzały przewody doktorskie. Tomasz Jaworski jest laureatem wielu nagród i odznaczeń państwowych m.in. Srebrnego Krzyża Zasługi, Medalu Komisji Edukacji Narodowej, Nagrody Ministra Oświaty i Wychowania oraz Nagrody Naukowej Prezydenta Miasta Zielonej Góry.

Profesor pasjonuje się turystyką. Podczas podróży odkrywa na nowo potencjał dziedzictwa kulturowego Euro-

py Środkowej, rejestrując później w kolejnych publikacjach zaskakujący portret regionów. Tak było chociażby w przypadku ludu Chodów z regionu Domažlic. Wyprawy do egzotycznych kulturowo miejsc zaobfitowały wieloma nowymi wątkami badawczymi - rozwinęły zainteresowanie gospodarką i kulturą Chin. Ponadto w wolnym czasie powraca do ulubionych lektur - dzieł Karola May'a, prac Komeniusza, G.W. Leibniza, Amartyi K. Sen'a, Tomasza Masaryka oraz historii owianego legendą Juraja Jánošíka. Te dwie ostatnie postaci: czechosłowacki prezydent - architekt środkowoeuropejskiej demokracji oraz niezłomny bohater Słowaków wywarły już w dzieciństwie, na zielonogórskim historyku, ogromne wrażenie.

Profesor zna język niemiecki (staż naukowy w Dreźnie), czeski (staż naukowy w Pradze), włada również serbołużyckim i angielskim.

Jako mentor jest cierpliwym i wymagającym człowiekiem, który swoją pasją i wiedzą zaraża studentów i kolegów. Polski świat nauki zyskał w osobie Tomasza Jaworskiego nie tylko wybitnego naukowca, ale i utalentowanego dydaktyka. Pozostaje życzyć wielu nowych inspiracji i dalszych sukcesów!

*Piotr Kowalski
Izabela Taraszczuk*

LUBUSKA SIEĆ TELERADIOLOGII - e-zdrowie W DIAGNOSTYCE OBRAZOWEJ

25 stycznia na Uniwersytecie Zielonogórskim odbyło się spotkanie robocze dotyczące przygotowywanego projektu pt.: *Lubuska Sieć Teleradiologii - e-zdrowie w diagnostyce obrazowej*. W spotkaniu uczestniczyli: Wicemarszałek Województwa Lubuskiego Elżbieta Polak, Rektor UZ prof. Czesław Osękowski, Prorektorzy UZ: prof. Tadeusz Kuczyński i prof. Krzysztof Urbanowski, przedstawiciele Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji, Centrum Komputerowego oraz przedstawiciele lubuskich szpitali, które będą uczestniczyły w projekcie.

Projekt *Lubuska Sieć Teleradiologii - e-zdrowie w diagnostyce obrazowej* będzie skierowany do mieszkańców województwa lubuskiego i współfinansowany z Lubuskiego Regionalnego Programu Operacyjnego.

Jego celem jest budowa regionalnej infrastruktury społeczeństwa informacyjnego poprzez utworzenie teleradiologicznej sieci diagnostycznej na bazie ICT. Projekt teleradiologii wpłynie na usprawnienie i skrócenie czasu obsługi pacjenta w zakresie diagnostyki obrazowej oraz wprowadza cyfrowy system archiwizacji danych medycznych.

Liderem Projektu jest Uniwersytet Zielonogórski, a partnerami publiczne szpitale z terenu województwa lubuskiego.

Działania podejmowane w ramach projektu mają na celu przede wszystkim:

- > rozbudowę infrastruktury teleinformatycznej w szpitalach, umożliwiającą świadczenie usług elektronicznych w zakresie diagnostyki obrazowej,
- > budowę, w strukturze Uniwersytetu Zielonogórskiego, radiologicznego Data Center, którego zadaniem będzie długoterminowa archiwizacja i udostępnianie przechowywanych danych diagnostycznych.

Jednym z celów projektu jest wdrożenie usług elektronicznych związanych z e-Zdrowiem, co przyczyni się do poprawy powszechnego dostępu do informacji - w tym przypadku w sektorze ochrony zdrowia.

Stworzona infrastruktura umożliwi świadczenie drogą elektroniczną usług w zakresie:

- > opisywania zdjęć radiologicznych,
  - > archiwizowania danych medycznych dotyczących diagnostyki obrazowej poszczególnych pacjentów,
  - > prowadzenia zdalnych konsultacji medycznych.
- Ponadto realizacja projektu umożliwi osiągnięcie kolejnych celów, m.in.:

- > zwiększenia dostępności rozwiązań w zakresie telemedycyny,
- > zmniejszenia problemów kadrowych związanych z dostępnością specjalistów radiologów,
- > budowę Lubuskiej Sieci Teleradiologii (LST) i stworzenie możliwości dalszej jej rozwoju.

Zakończenie projektu planowane jest na połowę 2011 r.

Ewa Sapeńko

CZY PROWIN- CJUSZ ZASTĄPI RUDEGO?

Edward Hajduk
Uniwersytet Zielonogórski

Zanim przedstawimy obu bohaterów opowiadania trzeba będzie postawić pytanie: **a)** czy nie ma zapotrzebowania społecznego na rolę spełnianą przez rudego, wszak sytuacje społeczne, które wytworzyły zapotrzebowanie na rudego uległy likwidacji nieodwracalnej?; **b)** czy rudy *musi* być zastąpiony, bowiem nie spełnia dotychczas realizowanej roli?; **c)** czy rudy *musi* być zastąpiony przez prowincjusza a nie np. przez bruneta?

Na pytanie „a” odpowiemy przecząco; sytuacje społeczne, które wytworzyły zapotrzebowanie na rudego są aktualnie składnikiem organizacji życia społecznego. Sądzimy, że zawsze będzie zapotrzebowanie na rudego nawet, gdy racjonalizm filozoficzny stanie się pożądanym powszechnie stylem myślenia. Nobilituje on pewną kategorię sędziów losu rudego, bez zbędnych zabiegów intelektualnych daje gotowe odpowiedzi na trudne pytania.

Na pytanie „b” odpowiadamy przecząco. Rudy nie musi być zastąpiony przez innego sprawcę, bowiem nadal pełni ważną funkcję społeczną, uwalnia od wysiłku związanego z racjonalizacją podziału ludzi i osadzania wydzielonych kategorii na różnych skalach moralnego cenzurowania.

Na pytanie „c” odpowiadamy także przecząco, bowiem prowincjusz nie będzie dokładniej realizował funkcji także aktualnie realizowanych przez rudego. Formalnie występuje znaczne podobieństwo funkcji obu, ale faktyczne problemy, które z ich udziałem mogą być rozwiązywane są bardzo odmienne. O nich zamierzamy napisać orzekając przy tym o wadze problemów wymagających rozwiązania i o przydatności omawianych przypadków radzenia sobie z nimi. Czytelnik rozsądzi, jak ważne problemy wybrał autor, jakie rozwiązania ich zaproponowali jego poprzednicy lub współcześni i czy możliwe są inne sposoby rozwiązywania wskazanego problemu. A teraz o samym problemie. W społecznościach małych centralnej Polski akceptowane było powszechnie przekonanie, że dziecko, które urodziło się z włosami rudymi to było moralnie skażone (złe), łagodniej myśl formułując - było

stabszej kondycji moralnej od dzieci urodzonych z innym kolorem włosów. Tej różnicy nie eliminowało spełnienie obowiązków przez rodziców wobec tego dziecka, które nakładało na nich członkostwo we wspólnocie wyobrażonej. Mieszkańcy tych społeczności dysponowali wiedzą empiryczną (obserwacyjną) potwierdzającą rzetelność przekonania o gorszej kondycji moralnej urodzonych z rudym kolorem włosów. Dorośli mieszkańcy społeczności małych centralnej Polski o tym kolorze włosów byli skryci, nieufni, bardziej agresywni, unikali kontaktów z innymi mieszkańcami, niestowni. Podobieństwo włosów człowieka do koloru sierści lisa stanowił przesłankę moralnego dyskryminowania jego przez współmieszkańców społeczności małej. Lisowi przypisywano takie cechy jak chytrość, przebiegłość, skrytość. Te cechy ułatwiały lisowi wchodzenie do gospodarstw rolników i zabijanie kur, kaczek, gęsi i jagniąt. Lisy powodowały straty w gospodarstwach rolników i istoty ludzkie podobne zewnętrznie do lisa były uznawane za sprawców realnych lub potencjalnych czynów destruktywnych. Potrzeba wyodrębnienia kategorii sprawców czynów destruktywnych i potrzeba łatwego rozpoznawania sprawców wytworzona została przez stałe zagrożenie mieszkańców małych społeczności centralnej Polski. Znaczna izolacja mieszkańców ułatwiała przekaz moralnego przekonania kolejnym pokoleniom bez żadnej modyfikacji lub prób sprawdzania rzetelności. Skoro służyło ono wyjaśnianiu ważnego faktu społecznego a zachowania odbiegające od niego łatwo można było uznać za epizod, żadne powody nie wywoływały nawet pytań i niepokoju o zasadność przyjmowania wiedzy uzyskanej w dzieciństwie. Przybysze z innych społeczności, sąsiednich lub odległych nie stawiali pytań o zasadność owego przekonania, bowiem sami je akceptowali.

Dokonamy rekonstrukcji stylu myślenia mieszkańców małych społeczności centralnej Polski.

1. Jeżeli dziecko urodzi się z rudym kolorem, to jest moralnie gorsze od dzieci o innym kolorze włosów.
2. I dziecko X. urodziło się z rudym kolorem włosów.
3. To dziecko X. jest gorsze moralnie od dzieci o innym kolorze włosów.

Zgodnie z tym przekonaniem dziecko X. było wychowane inaczej niż pozostałe dzieci. Taka jest pedagogiczna konsekwencja przekonania moralnego.

Skoro dziecko X. z rudym kolorem włosów jest moralnie złe, to należy je karać a nie nagradzać. A kary stosowano różne: bicie, ograniczenie jedzenia, stawianie w surowe oceny negatywne kącie mieszkania, zamykanie w ciemnej komórce, obwinianie za różne niekorzystne dla rodziny wydarzenia. Surowość kar była nieadekwatna do przewinień, tak samo częstotliwość stosowania kar nie odpowiadała realnym zaniedbanom karanego dziecka X. Dość jednorodny repertuar oddziaływań rodziców dziecka X., rodzeństwa jego, innych mieszkańców małej społeczności, sprawił, że jako dorosły członek takiej społeczności było inne w swoich zachowaniach publicznych. Zachowania te były za swoją odmienność oceniane nega-

tywnie. A tak musiały być oceniane, bowiem taka ocena zapobiegała wytwarzaniu się dysonansu poznawczego u oceniających. Wszak oni byli przekonani, że dziecko X. o rudym kolorze włosów jest z natury złe i rejestrowali te zachowania, które potwierdzały przekonania. Przekonanie stanowiło przesłankę do tworzenia dyrektyw praktycznych, których przydatność potwierdzała praktyka wychowawcza. Stąd wniosek realisty, że skuteczność działania nie zawsze potwierdza epistemologiczną wartość przesłanki (wiemy, że ...).

Repertuar stosowanych oddziaływań wychowawczych spowodował stan poddawany ocenie negatywnej, przy czym sprawcy nie uznają się za sprawców owego stanu a sprawstwo przypisują bezosobowemu podmiotowi, naturze lub dopuszczają ingerencje nieczystej siły w bieg zdarzeń obramowany dwoma momentami w życiu człowieka, od poczęcia do urodzenia.

Rozumowanie mieszkańców małych społeczności odpowiada ich przekonaniom filozoficznym: a) sprawcą losu ludzi są inne podmioty a nie oni i odpowiada przekonaniu aksjologicznemu: b) sprawca nieusuwalnego piętna moralnego niektórych mieszkańców są podmioty bezosobowe.

Miarodajne źródła naukowe informują o tym, że studenci Sorbony okresu Średniowiecza mieli negatywne opinie o rudych kolegach.

Zajmiemy się następnie prowincjuszem, żadną konkretną osobą a typem społecznym wymyślonym przez konkretne postaci, których rzemiosłem jest tworzenie wiedzy i cenzurowanie wiedzy tworzonej przez kandydatów do zaszczytów naukowych. Odtworzymy ich rozumowania.

1. Jeżeli praca naukowa została wydana poza tradycyjnym ośrodkiem akademickim, to ma mniejszą wartość poznawczą niż praca naukowa wydana w tradycyjnym ośrodku akademickim.
2. I praca naukowa A została wydana poza tradycyjnym ośrodkiem akademickim.
3. Więc praca naukowa A jest poznawczo mniej wartościowa niż wydana w tradycyjnym ośrodku akademickim.

Kto ustanawia zależność opisaną w punkcie „1” schematu rozumowania, stanowiącą większą przesłankę schematu wywnioskowania dedukcyjnego? Prawodawcami owej przesłanki są niektórzy przedstawiciele tradycyjnych ośrodków akademickich. Niejednorodność motywacji tworzenia tej przesłanki można sprawdzić empirycznie. Niektórzy dążą do stworzenia przesłanek racjonalnego zróżnicowania poziomów naukowości prac. Inni dokonali oceny prac wydanych poza tradycyjnym ośrodkiem akademickim i mogli orzec o ich niższym poziomie intelektualnym. Bez względu na motywację twórcy przesłanki są zgodni, że komunikują wiedzę rzetelną, sprawdzoną.

Kto sprawdza, gdzie została wydana praca naukowa? Te same podmioty, które tworzyły większą przesłankę lub uznający jej prawdziwość na mocy podobieństwa własne-

go położenia do położenia twórców przesłanki większej. Wydawca ujawnia fakt wydania pracy naukowej w środowisku nie zaliczanym do nobilitowanego przez tradycję akademicką. Topograficzna cecha społeczności wyznacza naukowy poziom pracy, natomiast walory pracy zgoła mało zależą od możliwości intelektualnych jej autora. To wyklucza większą przesłankę - schematu wnioskowania: „Jeżeli praca zostanie wydana...”, stworzona przez stawiających diagnozę wartości poznawczych pracy A. Typologia społeczności na tradycyjnie akademickie i społeczności bez nobilitacji została dokonana nieodwołalnie albo każdy diagnosta ustanawia podział społeczności stosownie do własnych kryteriów i stopnia dystansu w stosunku do autora ocenianej pracy A. Obserwator przebiegu zdarzeń rzeczywistych, których istotnym składnikiem jest recenzja pracy promocyjnej, może wytworzyć sobie przekonanie, że granica między tradycyjnym ośrodkiem akademickim a aspirującym do takiego statusu słabo jest strzeżona przez kryteria naukowe powszechnie postulowane. Podejmujący decyzje o włączeniu wydawcy recenzowanej pracy do typu społeczności ma znaczną swobodę: zgoła może uznać ów fakt za zbędny w zestawie kryteriów albo to kryterium przesunąć na wyższe pozycje w hierarchii kryteriów aktualnie stosowanych. Wiedza iż tak jest daje skąpe przesłanki autorowi pracy A. do podjęcia decyzji chroniących go przed stygmatyzacją i nieodwracalnymi skutkami niekorzystnych dla niego decyzji.

Na pytanie czy prowincjusz może zastąpić rudego odpowiadamy przecząco. A przesłanki takiej decyzji zewidencjonujemy. Historia o rudym ukazuje sposób radzenia sobie z problemem różnic w moralnej kondycji mieszkańców małej społeczności centralnej Polski, historia prowincjusza przedstawia sposób radzenia sobie przez pewną kategorię podmiotów z problemem różnic w poziomie intelektualnym naukowych prac promocyjnych.

Różnice podmiotów tworzących fakt społeczny są ewidentne. Jeden rodzaj podmiotów to seniorzy - mieszkańcy małych społeczności Polski centralnej wspomagani przez opinię społeczną, której oni byli depozytariuszami a uznawani byli za moralne autorytety. Drugi rodzaj podmiotów tworzą funkcjonariusze instytucji nauki wspomagani autorytetem prawa, każdorazowo powoływani do realizacji określonej roli. Decyzja podmiotów pierwszego rodzaju dokonywane są przy wykorzystaniu reguły: „Cuius regio eius ratio”. Od tej decyzji nie ma odwołania, bowiem nie ma do kogo a fakt społeczny tworzony z wykorzystaniem tej reguły żadną decyzją zmienić nie można. Decyzja podmiotów drugiego rodzaju podejmowana jest też zgodnie z regułą: „Cuius regio ...” ale o znaczeniu skutków jej stosowania przesądza wykorzystanie innej reguły - głosowania. A od wyników głosowania przysługuje odwołanie tego, kto skutki głosowania ocenia negatywnie, wszak doświadcza ich bezpośrednio.

Rudy napiętnowany przez seniorów, za skazę moralną przez niego nie spowodowaną miał skąpe możliwości opuszczenia na stałe społeczności uznającej go za mo-

ralnie skażonego. Prowincjusz może osiąść na stałe w metropolii i sprawdzić czy jego dzieło wydane w metropolii zyskało walory poznawcze, czy nadal obarczone jest wpływami prowincjonalizmu. Rudy całe życie doświadcza negatywne skutki faktu społecznego, które stworzyli seniorzy - członkowie tej samej społeczności, w której on pełni różne role społeczne. Prowincjusz nie uwolni się od decyzji podmiotów tworzącej jego los, gdy zechce kontynuować starania o promocje ale może własnym działaniem zmasakrować skazę prowincjonalizmu, wskaźnikiem, którego jest nieakademicki typ społeczności odnotowany w wydanej pracy naukowej.

Rudy żyje w społeczności „losu”, prowincjusz żyje w społeczeństwie „wyboru”. Rudy musi być fatalistą, prowincjusz może być optymistą. Rudy doświadczał niemożności prowadzenia dialogu z bezosobową opinią społeczną. Prowincjusz doświadcza niemożności prowadzenia dialogu z korzystającymi z reguły: „Cuius regio ...” a następnie z głosowania. W tym także upatrujemy podobieństwo społecznego położenia obu bohaterów.

O rudym pisząc możemy stosować czas przeszły, pewności nie uzyskaliśmy czy zasadnie, natomiast pisząc o prowincjuszu stosujemy czas teraźniejszy i rozciągamy na czas przeszły. Tak długo te odniesienia zachowają ważność, jak długo promocje naukowe przebiegać będą w strukturach biurokratycznych, bez udziału kandydata w pewnym okresie realizacji procedury. Prowincjusz starając się o promocje w nauce podlega kryteriom oceny stosowanym w ocenie twórczości artystycznej. O sukcesie solisty lub zespołu świadczy prestiż instytucji, w której odbył się koncert, o sukcesie grafika również poświadcza prestiż instytucji, w której on swoje dzieła wystawia. Taka informacja może być przesłanką decyzji o promocji podejmowanej także przez grono osób, którego nie słyszały koncertu albo nie oglądały wystawy. O losach rudego decydowała nieomylna opinia społeczna stanowiąca składnik kultury społeczności, o losach prowincjusza decyduje pewność metropolity. A jeśli tak właśnie jest, nabierzemy pewności, że w każdej dziedzinie życia społecznego niezbędne są gwarancje nieomyślności. Pozostanie ustalenie, kto je prawomocnie ustanawia. A z całą pewnością wiemy, że wśród orzekających nie ma rudego ani prowincjusza, bowiem dalej oddaleni są moralnie lub intelektualnie od kulturowego wzoru doskonałości i to określa identyczność ich statusu społecznego a różni rodzaj skarg oraz skutki jej rozpoznania. Ich kondycje społeczną wyznaczają dwa niespójne fundamenty społecznego ładu: kompetencje ekspertów i równość szans każdej jednostki do artykułowania własnej racji. Tę niespójność komunikował mędrzec grecki i poniość nieodwracalne konsekwencje. ■

UNIwersYTET Z PRZECENY

> **Studenci i media ubolewają nad słabymi notami polskich uczelni w międzynarodowych rankingach. Co zrobić, aby zmienić tę sytuację? Na to pytanie stara się odpowiedzieć w Tygodniku WPROST z dn. 24 stycznia prof. Andrzej Kajetan Wróblewski (emerytowany profesor na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego, w latach 1989-1993 rektor UW).**
W artykule czytamy m.in.:

(...) W naszych mediach furorę robi szanghajski ranking uczelni, który w 2005 r. ogłosili Ying Chong i Nian Cai Liu z Uniwersytetu Jiao Tong w Szanghaju. Eksperti zajmujący się zawodowo naukometrią uznali ten ranking za bardzo nietrafny, co nie przeszkadza temu, że w Polsce w debatach o edukacji to on właśnie jest cytowany na poparcie lamentu, że nasze uczelnie bardzo odstają od światowej czołówki. Odnoszę wrażenie, że dyskutanci - włączając minister Barbarę Kudrycką - zdają się wiedzieć niewiele o zasadach rankingu szanghajskiego, jak i o tym, że nie jest on ani jedyny, ani najlepszy. (...)

O niekompetencji dyskutantów świadczy to, że przyczyny niepowodzeń upatrują tylko w niedostatku środków, a czasem wraca również zdanie, że to wszystko przez zbyt długą i trudną drogę kariery naukowej w Polsce. Gdyby tak zwiększyć finansowanie uczelni i dodatkowo znieść habilitację, od razu moglibyśmy wskoczyć do czołówki. W rzeczywistości chodzi o coś zupełnie innego. Od czołowych uczelni świata dzieli nas przepaść w dziedzinie praw, zwyczajów i sposobu myślenia. Tymczasem postępowanie części środowiska akademickiego, a także plany reform polskich uczelni, zamiast zbliżać, oddalają nas od światowej czołówki. (...)

Smutne jest to, że żadna z polskich uczelni nie plasuje się w pierwszych trzech setkach w żadnym z licznych rankingów. Powodem jest to, że nasze rozdrobnione i wąskotematyczne uczelnie nie mają szans na dobre miejsca w jakimkolwiek rankingu i muszą przegrywać z uczelniami wielotematycznymi, które kształcą we wszystkich dziedzinach i zbierają punkty rankingowe ze wszystkich wskaźników. Sportowym odpowiednikiem rankingu uczelni jest dziesięciobój, w którym - jak wiadomo - nie można wypaść dobrze, startując tylko w paru konkurencjach.

Inność i potęga uniwersytetów zagranicznych polegają właśnie na tym, że są one wielobranżowe.

Na przykład Uniwersytet Harvarda ma poza wydziałami nauk ścisłych, humanistycznych i społecznych także potężną Szkołę Medycyny (Harvard Medical School) wraz ze stomatologią. Na tej uczelni jest też weterynaria, Szkoła Nauk Technicznych (School of Engineering) wraz z architekturą, wydział sztuk pięknych, a nawet wydział teologii.

Bostoński Massachusetts Institute of Technology (MIT) - z uporem przedstawiany w naszych mediach jako uczelnia techniczna - jest w istocie wielobranżowym uniwersyte-tem, w którym na kierunkach technicznych kształci się mniej niż połowa studentów. Obok silnych specjalności technicznych skupionych w School of Engineering oraz architektury i urbanistyki są w MIT nauki ścisłe (biologia, chemia, fizyka i geofizyka) oraz humanistyczne i społeczne. Jest tam ekonomia i zarządzanie, a w School of Humanities, Arts and Social Sciences można studiować antropologię, filozofię, historię, języki obce i literaturoznawstwo, a nawet teatrologię i muzykologię. Uniwersytet w Oksfordzie ma oprócz świetnych wydziałów nauk ścisłych, humanistycznych i społecznych mocne wydziały nauk technicznych i medycznych. Taka struktura zachodnich uczelni pozwala się im plasować wysoko w rankingach nawet przy znaczących różnicach stosowanych kryteriów. (...)

Polskie uniwersytet y z o s t a ł y strasznie o k a l e - c z o n e przez reformę, którą przeprowadzono w latach 1952-1954 w myśl maksymy „dziel i rządź”. Na przykład Uniwersytet Warszawski stracił wtedy połowę wydziałów: medycyna, stomatologia i farmacja utworzyły Akademię Medyczną, weterynaria przeszła do SGGW, a wydziały teologiczne przekształcono w Akademię Teologii Katolickiej oraz Chrześcijańską Akademię Teologiczną. Przełom polityczny 1989 r. stworzył możliwość zerwania ze złą przeszłością. Udał się jednak tylko powrót krakowskiej akademii medycznej do UJ. Wtedy rektorem akademii był prof. Andrzej Szczeklik, znakomity uczony i wielki człowiek. Oświadczył on, że woli być prorektorem Uniwersytetu Jagiellońskiego niż rektorem osobnej uczelni. Niedawno także Akademia

Medyczna w Bydgoszczy przyłączyła się do Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, dzięki czemu ta uczelnia, i tak stojąca na bardzo dobrym poziomie, zbliżyła się do światowych standardów.

Wielkie uznanie należy się środowisku akademickiemu Zielonej Góry, które potrafiło się porozumieć i połączyć w jedną uczelnię Wyższą Szkołę Pedagogiczną i Politechnikę Zielonogórską. Uniwersytet Zielonogórski - chociaż nie ma jeszcze medycyny - jest obecnie jedynym w Polsce uniwersyte-tem zbliżonym do standardów strukturalnych amerykańskich uczelni. Wróżę tej uczelni szybki rozwój i życzę, aby także pod względem osiągnięć prędko zbliżyła się do uczelni w krajach rozwiniętych. Natomiast zaprzeczono szanse utworzenia kilku innych

niezłych uniwersytetów: w Białymstoku, Kielcach, Opolu i Rzeszowie. (...)

Chcąc, by nasze uczelnie znalazły się blisko czołówek światowej, musimy gruntownie zmienić nasze prawa i obyczaje i przekształcić polskie uczelnie na wzór przodujących w nauce krajów zachodnich. Jeśli chcemy mieć w Warszawie uczelnię porównywalną zakresem do Harvardu, to trzeba przeprowadzić daleko idące scalanie obecnych rozdrobnionych uczelni. W Warszawie jest pewnie miejsce na tylko dwa uniwersytety spełniające wysokie standardy światowe. Jeden można by budować, stwarzając warunki do potężnienia z Uniwersyte-tem Warszawskim przynajmniej części niegdyś od niego oderwanych. Drugi liczący się w świecie uniwersytet mógłby powstać wokół Politechniki Warszawskiej. Przypomnijmy, że w znacznie większym Berlinie są trzy uniwersytety: Humboldta, Freie i Technische. (...)

WPROST, 4/2010 (1408)

WYSTAWA KOLEKCJI LUBUSKIEJ ZACHĘTY

> 10 grudnia 2009 roku w Galerii Uniwersyteckiej przy ul. Licealnej odbył się wernisaż wystawy - Kolekcja Lubuskiej Zachęty Sztuki Współczesnej.

Jest to druga po kolekcji Artoteki Grafiki Biblioteki Sztuki UZ wystawa przygotowana przez Wydział Artystyczny UZ.

Tym razem kuratorem wystawy jest Prezes Lubuskiej Zachęty Wojciech Kozłowski.

Kształt kolekcji Lubuskiej Zachęty Sztuki Współczesnej jest wypadkową kilku czynników, tworzących lokalny obszar sztuki współczesnej. Najważniejszym założeniem jest tu fakt istnienia na terenie województwa dwóch muzeów, w których kolekcjach sztuka współczesna odgrywa istotną rolę. Muzeum Lubuskie im. Jana Dekerta w Gorzowie Wielkopolskim jest sukcesorem „Arsenału”, wystawy granicznej w historii polskiej sztuki powojennej, będącej manifestacją wyzwania się sztuki spod formalnej i ideowej opresji socrealizmu. Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze gromadzi m.in. prace prezentowane na wystawach „Złotego Grona” i „Biennale Sztuki Nowej”, im-prezach, które podsumowały bieżącą działalność polskich artystów od lat 60-tych aż do 90-tych ubiegłego wieku. Kolekcja ma więc być w pewnym stopniu uzupełnieniem zbiorów obu Muzeów, jednocześnie jednak stanowić powinna odrębny zestaw dzieł, dających odbiorcom obraz różnorodności postaw w sztuce polskiej, ze szczególnym uwzględnieniem tych, które akcentują aktywny stosunek artysty do otaczającej go rzeczywistości.

Z konieczności, wynikającej z powyżej naszkicowanych wątków, zaczątek kolekcji jest eklektyczny formalnie i ideowo. Warunkiem podstawowym w doborze prac jest ich adekwatność do najciekawszych nurtów w polskiej sztuce, zarówno w historycznym, jak i aktualnym aspekcie. Pozwoli to na zapoczątkowanie kolekcji, która z jednej strony będzie stanowiła zwartą, ciekawą ekspozycyjnie wystawę, z drugiej zaś będzie rodzajem lekcji, edukacyjnie istotnej prezentacji polskiej sztuki powstałej w ostatnim czterdziestolecium i ciągle tworzonej.

Istotne jest również stałe uzupełnienie kolekcji o interesujące zapisy procesów twórczych, szeroko pojętą dokumentację, projekty i szkice.

Mamy nadzieję, że tak pojmowany zbiór prac stanie się istotnym uzupełnieniem dla obu kolekcji muzealnych regionu, a w przyszłości ważnym elementem projektowanego interdyscyplinarnego Centrum Sztuki Nowoczesnej.

Wystawę można oglądać w każdy czwartek, piątek i sobotę od godz. 14.00 do 17.00. Wystawa będzie czynna do 13 lutego.

WK

∧ NA WERNISAŻU, FOT. PIOTR POLUS

∨ PLAN OGÓLNY WYSTAWY (OD LEWEJ PRACE: PRZEMYSŁAWA KWIEKA, PAULINY KOMOROWSKIEJ-BIRGER, RYSZARDA WOŹNIAKA, JADWIGI SAWICKIEJ) FOT. PIOTR POLUS

STYPENDIA MINISTRA NAUKI I SZKOL- NICTWA WYŻSZEGO ZA OSIĄGNIĘ- CIA W NAUCE NA ROK AKADEMICKI 2009/2010

> 26 stycznia w sali Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego 10 studentów Uniwersytetu Zielonogórskiego odebrało z rąk Rektora prof. Czesława Osękowskiego dyplomy o przyznaniu stypendiów ministra za osiągnięcia w nauce i 3 studentów za wybitne osiągnięcia sportowe. W uroczystości wzięli również udział: Prorektor ds. Studenckich prof. Longin Rybiński oraz prof. Magdalena Graczyk - Dziekan Wydziału Ekonomii i Zarządzania, prof. Wojciech Strzyżewski - Dziekan Wydziału Humanistycznego, prof. Ewa Narkiewicz-Niedbałec - Prodziekan Wydziału Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu i dr inż. Dariusz Michalski - Prodziekan Wydziału Mechanicznego.

> *Stypendia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w nauce na rok akademicki 2009/2010 otrzymali:*

WYDZIAŁ HUMANISTYCZNY

1. Dorota Dziekan:

filologia romańska, średnia ocen 4,70, studiuje drugi kierunek *międzynarodowe stosunki gospodarcze*, spec. *business międzynarodowy* na Uniwersytecie Ekonomicznym w Poznaniu,

- Koło Młodych Romanistów - m.in. pomoc w organizowaniu imprez promujących kulturę francuskojęzyczną i wydarzenia towarzyszące obchodom Dni Frankofonii,
- Europejskie Forum Studentów AEGEE - uczestniczenie w przygotowaniu i realizacji projektów realizowanych przez organizację, m.in. tygodniowych szkoleń z zakresu technik negocjacji, fund raising - koordynacja,
- planowanie, opracowanie i przedstawienie licznych referatów nieobjętych programem nauczania, udział w konferencjach.

2. Kamil Glinka:

politologia, średnia ocen 5,00, studiuje drugi kierunek na Uniwersytecie Zielonogórskim - *filologia angielska*

- Koło Naukowe Studentów Nauk Politycznych „Audiat et altera pars” - udział w przedsięwzięciach koła, m.in. w organizacji I Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej Młodych Badaczy w Kartowie,
- Koło Naukowe Politologów „Agora” - od września 2009 r. pełni funkcję przewodniczącego koła, koordynacja prac koła, m.in. planowanie i realizacja debat.
- opracowanie i przedstawienie licznych referatów nieobjętych programem nauczania, udział w konferencjach.

3. Katarzyna Kapitan:

historia, średnia ocen 4,68, studiuje drugi kierunek - *archeologię* na Uniwersytecie Wrocławskim

- Koło Archeologiczne - m.in. sporządzanie map roboczych stanowisk archeologicznych oraz wykonywanie pomiarów w ramach programu Archeologiczne Zdjęcie Polski,
- Koło Naukowe Historyków Studentów Uniwersytetu Zielonogórskiego - m.in. współorganizator międzyuczelnianych konferencji studenckich,
- Koło Epigraficzne - m.in. współorganizator konferencji studenckiej,
- opracowanie i przedstawienie licznych referatów nieobjętych programem nauczania, udział w konferencjach.

4. Jakub Rawski:

filologia polska, średnia ocen 4,60

- Studenckie Koło Literaturoznawców - wiceprzewodniczący koła, m.in. współorganizacja Konkursu Poezji Niepoważnej, współorganizacja konkursu na wiersz, pomysłodawca tematyki działalności koła,
- opracowanie i przedstawienie licznych referatów nieobjętych programem nauczania, udział w konferencjach.

5. Karolina Rożko:

filozofia, średnia ocen 4,94, studiuje drugi kierunek na Uniwersytecie Zielonogórskim - *astronomia*

- Koło Naukowe Studentów Filozofii - w roku ak. 2008/2009 pełniła funkcję wiceprzewodniczącej koła, pracowała m.in. przy organizacji razem z KN Fizyków i KN Literaturoznawców interdyscyplinarnej konferencji: „Światy możliwe - możliwe światy”,
- opracowanie i przedstawienie licznych referatów nieobjętych programem nauczania, udział w konferencjach.

Jedna studentka nie wyraziła zgody na publikowanie swoich danych i informacji o sobie.

WYDZIAŁ EKONOMII I ZARZĄDZANIA

1. Jadwiga Szczepaniak (obecnie Gorączkowska):

ekonomia, średnia ocen 4,95, ukończony drugi kierunek - *filologia germańska* na Uniwersytecie Zielonogórskim

- Koło Naukowe Zarządzania Projektami - od czerwca 2008 r. z-ca przewodniczącego koła, m.in. prace związane z rejestracją koła, współpraca w przygotowaniu projektu finansowanego przez Unię Europejską dotyczącego poprawy znajomości języka angielskiego wśród studentów,
- opracowanie i przedstawienie licznych referatów nieobjętych programem nauczania, udział w konferencjach.

> **Studenci, którzy otrzymali stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za wybitne osiągnięcia sportowe na rok akademicki 2009/2010**

WYDZIAŁ MECHANICZNY

1. Bartosz Majewski, uprawiana dyscyplina - pięciobój nowoczesny:
kierunek studiów: *mechanika i budowa maszyn*
osiągnięcia:
  - Igrzyska Olimpijskie - Pekin 2008 - 21 miejsce indywidualnie,
  - Mistrzostwa Europy Młodzieżowców - Drzonków 2008 - 9 miejsce drużynowo,
  - Mistrzostwa Świata Młodzieżowców - Portugalia 2007 - 4 miejsce sztafeta,
  - Mistrzostwa Świata Młodzieżowców - Portugalia 2007 - 5 miejsce drużynowo,
  - Mistrzostwa Europy Młodzieżowców - Budapeszt 2007 - 1 miejsce sztafeta,
  - Mistrzostwa Europy Młodzieżowców - Budapeszt 2007 - 2 miejsce drużynowo,
  - Mistrzostwa Europy Seniorów - Ryga 2007 - 4 miejsce drużynowo,
  - Mistrzostwa Polski Młodzieżowców - Drzonków 2008 - 2 miejsce indywidualnie.
2. Szymon Staśkiewicz, uprawiana dyscyplina - pięciobój nowoczesny:
kierunek studiów: *mechanika i budowa maszyn*
osiągnięcia:
  - Młodzieżowe Mistrzostwa Świata - Kair 2008 - 2 miejsce sztafeta,
  - Młodzieżowe Mistrzostwa Świata - Kair 2008 - 3 miejsce drużynowo,
  - Młodzieżowe Mistrzostwa Europy - Drzonków 2008 - 9 miejsce indywidualnie,

- Młodzieżowe Mistrzostwa Europy - Budapeszt 2007 - 1 miejsce sztafeta,
- Młodzieżowe Mistrzostwa Europy - Budapeszt 2007 - 2 miejsce drużynowo,
- Mistrzostwa Polski Seniorów - Drzonków 2008 - 1 miejsce indywidualnie,
- Młodzieżowe Mistrzostwa Polski - Drzonków 2008 - 1 miejsce indywidualnie,
- Mistrzostwa Polski Seniorów - Drzonków 2007 - 2 miejsce indywidualnie,
- Młodzieżowe Mistrzostwa Polski - Drzonków 2007 - 1 miejsce indywidualnie,

WYDZIAŁ PEDAGOGIKI, SOCJOLOGII I NAUK O ZDROWIU

1. Jakub Jasiński, uprawiana dyscyplina - pływani:
kierunek studiów: *wychowanie fizyczne*
osiągnięcia:
  - Uniwersjada - Belgrad 2009 - 21 miejsce 200 m, 31 miejsce 100 m, 29 miejsce 50 m - stylem grzbietowym,
  - Mistrzostwa Świata - Rzym 2009 - 35 miejsce 200 m stylem grzbietowym,
  - Mistrzostwa Europy - Rijeka 2008 - 8 miejsce 200 m stylem zmiennym,
  - Mistrzostwa Europy - Rijeka 2008 - 20 miejsce 100 m stylem zmiennym,
  - Mistrzostwa Polski Seniorów - Ostrowiec Św. 2009 - 2 miejsce 200 m stylem grzbietowym,
  - Mistrzostwa Polski Seniorów - Gorzów Wlkp. 2008 - 1 miejsce 200 m stylem zmiennym, 2 miejsce 200 m stylem zmiennym, 2 miejsce 50 m stylem grzbietowym, 3 miejsce 400 m zmiennym.

Ewa Saperko

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

> WYDZIAŁ
ARTYSTYCZNY

 GALERIA grafiki
Biblioteki Sztuki

> WOJCIECH BĄKOWSKI, „PIĘKNO” WIDOK WYSTAWY IND. W GALERII STEREO POZNAŃ 2009

W piątek, 5 marca 2010 r., o godz. 11.00 Galeria Grafiki na Wydziale Artystycznym zaprasza na spotkanie z Wojciechem Bąkowskim, którego sztuka wyraża się poprzez wiele mediów: performance, muzykę, poezję, rysunek i film animowany. Artysta zaprezentuje wykład pt. *Sztuka mówienia*, na który serdecznie zapraszamy.

Janina Wallis

Wojciech Bąkowski
Ur. 1979 Poznań
Studia: ASP. Poznań.

Artysta, poeta, muzyk.

Autor: filmów animowanych, audioperformance, muzyki Postrap, słuchowisk radiowych, rysownik i grafik.

Lider grup muzycznych KOT, NIWEA i Czykita. Od maja 2007 wraz z Radosławem Szlągą, Tomaszem Mrozem, Konradem Smoleńskim, Piotrem Bosackim, Izą Tarasewicz i Magdą Starską współtworzy grupę artystyczną PENERSTWO. Jest twórcą cyklu rysunkowego *Tu mam taką rubrykę na rysunki* w Gazecie Wyborczej. Współpracuje z galerią Leto w Warszawie i Żak Branicka w Berlinie.

WYBRANE WYSTAWY INDYWIDUALNE:

Piękno Galeria Stereo, Poznań, Kurator Michał Lasota. 2009.
Comletted (Z Anną Molską) Kunstferei, Freiburg, Niemcy 2009.

Głowa z głów (Z Magdaleną Starską), BWA Białystok, Kurator Michał Lasota, 2009.

Idziesz ze mną? - Gdzie? - W dupę ciemną Galeria Leto. Warszawa, Kurator Michał Lasota. 2008

(recenzje: Stach Szablowski - Dziennik - Nowa Kultura 11.07.08, Sabina Sokołowska - obieg.pl 15.07.08)

WYBRANE WYSTAWY ZBIOROWE:

3 x *Tak* Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie. Kuratorzy: Joanna Mytkowska, Sebastian Cichocki. Warszawa 2009

Spojrzenia 2009 Galeria Zachęta, Warszawa, Kuratorka: Maria Brewińska. 2009.

From the archive Żak Branicka gallery, Berlin 2009

Take a look at me now! Sainsbury Center for Visual Arts, Norwich UK, Kuratorka: Amanda Geitner. 2009

Serce to samotny myśliwy Europe XXL, Lille, Fr. Kuratorzy: Stach Szablowski, Marcin Krasny. 2009

Younger than Jesus New Museum, New York 2009. Kuratorzy: Massimiliano Gioni, Lauren Cornell, Laura Hoptman, Brian Sholis.

> GRUPA KOT 001 - WB NA WYSTĘPIE Z GRUPĄ KOT OFFFESTIWAL MYSLOWICE 2009

Wystawa międzynarodowej kolekcji CSW Zamek Ujazdowski. Edycja 5, Warszawa 2009.

Pod ścianą, Up against The Wall Galeria Zachęta, Warszawa. Kuratorka - Maria Brewińska. 2008

Establishment jako źródło cierpienia CSW Zamek Ujazdowski. Warszawa. Kuratorzy - Stach Szabłowski, Marcin Krasny. 2008 (Recenzje: Marta Kosińska - Obieg.pl)

Niema sorry Muzeum Sztuki Nowoczesnej. Warszawa, 2008.

5 Triennale Młodych. Centrum Rzeźby Polskiej. Orońsko. Kurator - Kamil Kuskowski. 2008 (Recenzje: Stach Szabłowski - Dziennik - Kultura 01.08.08)

Śniące Ciąta Galeria Arsenał Poznań. Kurator Michał Lasota. 2008

Brzuch - Wystawa grupy PENERSTWO. Galeria Słodownia, Stary Browar Poznań. Kurator - Michał Lasota. 2008

PENERSTWO Galeria PGR Art. Gdańsk. Kurator - M Lasota 2007
Made In Les Musees de Strassbourg. Strassburg. Francja. Kurator - Kamil Kuskowski 2005

NAGRODY:

Spojrzenia 2009. Nagroda główna DB.

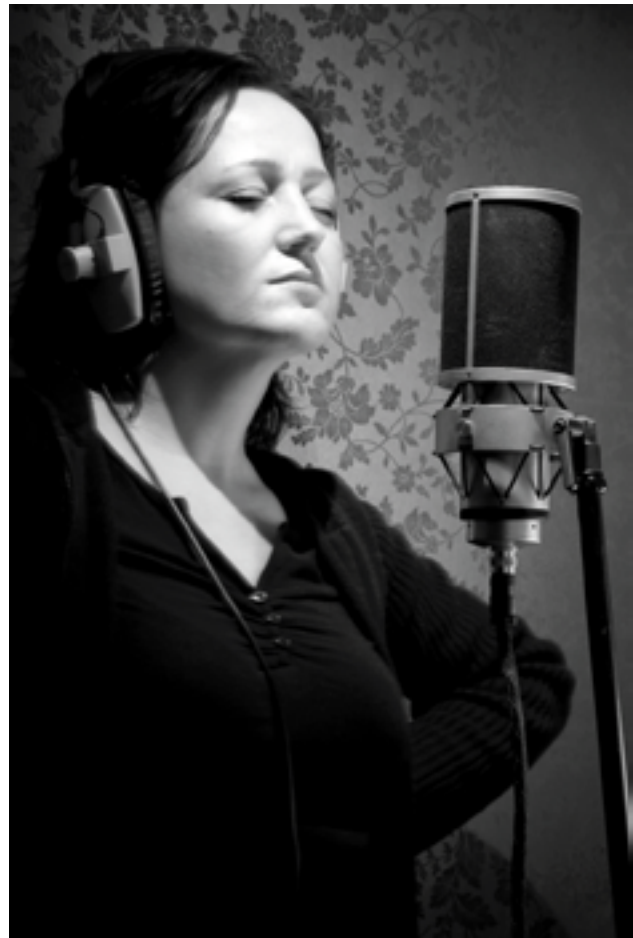
Ogólnopolski Festiwal Autorskich Filmów Animowanych w Krakowie 2007. Srebrna kreska dla filmu *Film mówiony 1*

Ogólnopolski Festiwal Autorskich Filmów Animowanych w Krakowie 2006. Wyróżnienie dla filmów *Wstyd, Strach, Kunderku ujadaj peretko rób piekło*

Festiwal Reanimacja w Łodzi 2004. Wyróżnienie dla filmu *Pętla*

Ogólnopolski Festiwal Autorskich Filmów Animowanych w Krakowie 2003. Nagroda specjalna za szczególne walory artystyczne dla filmów *Pętla* i *Masa*

>> INSTYTUT KULTURY I SZTUKI MUZYCZNEJ

INGA LEWANDOWSKA-STANKIEWICZ

> Jazzowe doktoraty

Inga Lewandowska-Stankiewicz, 05.11.2009 otrzymała stopień doktora w dziedzinie *sztuki muzyczne*, w dyscyplinie artystycznej - *wokalistyka* na Wydziale Wokalnym Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. Tytuł pracy: *Problematyka wykonawstwa wokalnych utworów jazzowych na przykładzie cyklu kompozycji Kuby Stankiewicza do słów Janusza Kukuty - "Miesiące"*. Promotorem był dr hab. Robert Cieśla, a recenzentami prof. Urszula Trawińska-Moroz i prof. Piotr Kusiewicz.

Inga Lewandowska należy do najciekawszych polskich wokalistek jazzowych. Po ukończeniu średniej szkoły muzycznej w klasie skrzypiec, rozpoczęła studia na Wydziale Jazzu Akademii Muzycznej w Katowicach (dyplom w 1995 roku). Arkana jazzu poznawała także w Grazu pod opieką wybitnych amerykańskich wokalistów - Sheili Jordan i Marka Murphy'ego. Artystka jest laureatką Międzynarodowego Konkursu Wokalistów Jazzowych - Zamość '94. Współpracowała z czołową polską sceną jazzową, m.in. z Janem Ptaszynem Wróblewskim, Zbigniewem Namysłowskim, Januszem Muniakiem i Andrzejem Jagodzińskim. Jej interpretacje cechuje indywidualne i subtelne podejście do materiału muzycznego. W 2000 roku ukazał się jej album *Ulice Wielkich Miast* zawierający współczesne opracowania ballad do tekstów Agnieszki Osieckiej a w roku 2003 płyta *Chopin Songbook* ze współczesnymi opracowaniami pieśni Fryderyka Chopina. Od 2004 roku Inga Lewandowska jest nauczycielem śpiewu na kierunku *Jazz i Muzyka Estradowa* prowadzonym na Wydziale Artystycznym UZ.

JAKUB STANKIEWICZ

Jakub Stankiewicz, w ub. roku otrzymał stopień doktora w dziedzinie *sztuki muzyczne*, dyscyplinie artystycznej - *instrumentalistyka* na Wydziale Instrumentalnym Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Tytuł pracy: *Rola fortepianu jako wiodącego instrumentu w jazzowej sekcji rytmicznej oraz instrumentu akompaniującego głosowi ludzkiemu na przykładzie cyklu kompozycji własnych „Miesiące”*. Promotorem był dr hab. Wojciech Niedziela, a recenzentami prof. Bogumił Nowicki i prof. Grzegorz Kurzyński.

Kuba Stankiewicz od wielu lat zajmuje niepodważalną pozycję wśród najlepszych polskich pianistów jazzowych. Wyróżnia się indywidualnym podejściem do kompozycji, wrażliwością na barwę dźwięku, wyczuciem dynamiki i przestrzeni. Na profesjonalnej scenie debiutował w zespołach Jana „Ptaszyna” Wróblewskiego i Zbigniewa Namysłowskiego (1985-1987), z którym występował m.in. w USA i Meksyku oraz nagrał płyty *Open* i *Song of Innocence*. W latach 1987-1990 studiował w *Berklee College of Music* w Bostonie (dyplom w klasie fortepianu) i podróżował po Stanach Zjednoczonych z Orkiestrą Artie Shawa. Jest laureatem nagrody Oscara Petersona oraz półfinalistą Międzynarodowego Konkursu Pianistów Jazzowych im. Theloniousa Monka w Waszyngtonie. Po powrocie do kraju założył własny zespół. Jego autorski album *Northern Song* został uznany płytą roku w ankiecie czytelników magazynu „Jazz Forum” w roku 1993. W 1994 roku pianista otrzymał za osiągnięcia twórcze nagrodę Trzeciego Programu Polskiego Radia - Mateusz '94. Wysoko ocenione przez krytykę zostały płyty formacji *Traveling Birds Quintet* (z Darkiem

Oleszkiewiczem, Piotrem Wojtasikiem, Piotrem Baronem i Cezarym Konradem). Artysta współpracował m.in. z Artem Farmerem (płyta *Art in Wrocław*), Scottem Hamiltonem, Harvie Swartzem i Sheilą Jordan. Jest członkiem międzynarodowego zespołu jazzowego „Central European Jazz Connection”. Kuba Stankiewicz jest nauczycielem akademickim na kierunku *Jazz i Muzyka Estradowa* prowadzonym na Wydziale Artystycznym UZ. Pianista jest również certyfikowanym przez Apple Computer Inc. trenerem aplikacji *Logic Pro 8* (Apple Certified Trainer, *Logic Pro 8*).

oprac. Jerzy Szymaniuk

>> INSTYTUT SZTUK PIĘKNYCH

> zielonaGRAFIKA_2.PL

11. 12. 2009 roku w holu Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ przy ul. prof. Z. Szafrana 4a otwarto wystawę - zielonaGRAFIKA_2.pl.

Otwarcie wystawy uświetnili swoim występem studenci Wydziału Artystycznego:

Anna Kaczor - GITARA; Iga Kałużna - ŚPIEW; Albert Bezdziczek - FORTEPIAN

zielonaGRAFIKA_2.PL;
wystawa czynna - 11. 12. 2009 - 15. 02 2010
www.zielonaGRAFIKA.pl

ZielonaGRAFIKA_2.pl to druga już edycja przeglądowej wystawy dedykowanej Międzynarodowemu Triennale Grafiki w Krakowie. Tym razem jej organizatorami są pracownia Sitodruku Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Zielonogórskiego i Okręg Zielonogórski Związku Polskich Artystów Plastyków. Wybór organizatorów jest nieprzypadkowy - zarówno zielonogórska uczelnia artystyczna jak i miejscowe środowisko plastyczne łączy coraz gęstsza sieć wzajemnych relacji i powiązań. Absolwenci Wydziału Artystycznego nierzadko swoją dalszą działalność twórczą wiążą właśnie z Okręgiem Zielonogórskim ZPAP wstępując w jego szeregi, z drugiej strony wśród inicjatorów i założycieli zielonogórskiej uczelni znalazło się wielu miejscowych twórców. Wszystko jest więc na dobrej drodze.

Ma to swoje odzwierciedlenie wśród autorów prezentowanych na wystawie prac - są tu zarówno reprezentanci lubuskich środowisk twórczych (m.in. Telemach Pilitsidis, Agnieszka Filar, Jerzy Fedro), artyści związani zawodowo z Wydziałem Artystycznym UZ (Jacek Papla, Mirosław Gugała, Anna Nabel-Myszkiewicz) oraz absolwenci i studenci zielonogórskiej uczelni (Bogumił Hoder, Paulina Igras, Grzegorz Myśków czy niżej podpisany). W prezentacji bierze udział ogółem 19 autorów.

Formuła przeglądu jest otwarta - reprezentowane są zarówno techniki tradycyjne jak i grafika cyfrowa, warto w tym miejscu poświęcić tej drugiej kilka słów. Dzięki dokonującej się na naszych oczach rewolucji technologicznej, dokonuje się również potężny przewrót w sztuce, doty-

kający niemal wszystkich jej dyscyplin. Malarstwo i rysunek są już możliwe przy użyciu mediów elektronicznych (digital painting), powstają rzeźby projektowane cyfrowo i realizowane mechanicznie, a o tym co dał (i zabrał) fotografii Photoshop można by opowiadać latami. I to dopiero początek, dopiero zaczynamy eksplorować świeżo odkryty ład. Wszystko przed nami.

W przypadku grafiki medium cyfrowe wymusza redefinicję tradycyjnych założeń - przede wszystkim trzeba wziąć pod uwagę teoretycznie możliwą, nieograniczoną liczbę odbitek (lub może ograniczoną wyłącznie decyzją autora, mechaniczne zużycie matrycy tu nie występuje) i idące za tym zachwianie pojęcia oryginału; bo coż teraz jest tym oryginałem - dający się dowolnie kopiować elektroniczny plik, czy może jego fizyczna manifestacja? Ciekawy jest także fakt, że wraz z rozwojem technologii i poligrafii odbitki uzyskiwane z pierwotnej matrycy/pliku będą stawały się coraz trwalsze i doskonalsze. Prace cyfrowe na wystawie pokazują m.in. Jacek Papla, Anna Nabel-Myszkiewicz czy niżej podpisany. Granice gatunkowe nie zawsze są tu czyste - Jacek Papla dopełnia wydruki elementami sitodruku, ja z kolei wykorzystuję skany faktur uzyskanych przy pomocy tradycyjnej monotypii.

Czy cyfrowa rewolucja oznacza, że grafika tradycyjna powinna czuć się zagrożona? Oczywiście nie, podobnie jak nie powinny obawiać się przyszłości analogowe malarstwo, rysunek i rzeźba. Tradycyjny warsztat ma tutaj silną reprezentację, wymienimy choćby pance Telemacha Pilitsidisa, Jerzego Fedro, Agnieszki Filar...

Technologia po prostu poszerzyła nam paletę, dodała nowy

palec dłoniom nie odgryzając żadnego z już istniejących. Co ciekawe, nowe medium nie wpłynęło na tematykę prac. Choć literatura SF, przeczuwając dekady temu nadejście sztuki elektronicznej kreśliła wizje futurystycznych tematów podejmowanych przez przyszłych artystów, proroctwo się nie wypełniło.

Artyści poruszają odwieczne, bo ludzkie, problemy i fascynacje - nostalgię, tęsknotę, grozę, żal, czasem próbują artystycznej publicystyki, czasem usuwają się w cień kontemplacji. Jak przez ostatnie stulecia. Zmieniło się narzędzie w dłoni artysty - on sam nie.

Choć rozpiętość wiekowa twórców biorących udział w wystawie jest spora, w samych pracach nie czuje się wyraźnej cezurę pokoleń. Może jest to zasługą samej grafiki, która (w przeciwieństwie do innych dyscyplin) żąda od uprawiających ją artystów większego szacunku dla warsztatu i technologii, a to z kolei czyni ją nieco odporniejszą na artystowskie mody i przelotne trendy. I to chyba dobrze, że tworzące wystawę prace nie składają się zarazem w jakiś zgodny chór czy pieśń pokolenia jednolitą w frazie i języku. Zamiast tego mamy tu bogaty zestaw osobistych wypowiedzi, różnorodnych, korzystających z różnych stylistyk i tempa narracji.

I to jest najciekawsze.

Igor Myszkiewicz

28 grudnia 2009 roku zmarł prof. Witold Skulicz (1926 - 2009) inicjator powstania Ogólnopolskiego Biennale Grafiki w Krakowie (1960). W roku 1966 BG zostało przekształcone w Międzynarodowe Biennale Grafiki. Profesor od 1989 roku był generalnym kuratorem i dyrektorem biura Międzynarodowego Triennale Grafiki, a w 1991 roku założył Stowarzyszenie Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie.

Był gorącym orędownikiem grafiki żywej i otwartej, która potrafi zaanektować do celów twórczych pojawiające się nowe możliwości techniczne i wynalazki. Wystawa zielonaGRAFIKA.pl pierwszą swoją edycję miała w 2006 roku będąc częścią programu imprez związanych z Międzynarodowym Triennale Grafiki w Krakowie. Profesor Witold Skulicz z dużą radością poparł naszą inicjatywę i zaproponował stałą współpracę z SMTG.

Z ogromnym żalem przyjąłem wiadomość o śmierci profesora, wystawę ZielonaGRAFIKA_2.pl dedykowaną krakowskiemu triennale ze swej strony dedykuję pamięci Profesora Witolda Skulicza, wspaniałego artysty, dydaktyka, organizatora.

Jacek Papła,
Inicjator i organizator wystaw
zielonaGRAFIKA.pl
Pracownia Sitodruku i Grafiki
wydawniczej ISP WA UZ

1 - Anna Nabel-Myszkiewicz, druk cyfrowy, 2 - Justyna Andrzejewska, fotografia, 3 - Emilia Guz, sitodruk, 4 - Telemach Pilitsidis, monotypia, 5 - Jerzy Fedro, wkłěstodruk, 6 - Mirosław Gugata, sitodruk

2

4

1

3

5

6

>> INSTYTUT SZTUKI I KULTURY PLASTYCZNEJ

> CO ZA NAMI I PRZED NAMI...

Wystawa studentów
Instytutu Sztuki i Kultury Plastycznej
Wydziału Artystycznego UZ
Galeria WiMBP im. C. Norwida w Zielonej Górze
03.12.2009-003.01.2010

Wystawa *Co za nami i przed nami...* jest prezentacją prac studentów i absolwentów Instytutu Sztuki, Wydziału Artystycznego, Uniwersytetu Zielonogórskiego. Koncepcją kuratorek wystawy było zaprezentowanie prac z rozma-

tych obszarów działania artystycznego. W wystawie biorą udział autorzy:

Beata Kot, Mariusz Adam, Jolanta Bartkowiak, Bernarda Gołąb, Małgorzata Gołucka, Malwina Hryńczak, Olga Jackiewicz, Magdalena Kościańska, Joanna Kowalczyk, Katarzyna Kulikowska, Mikołaj Malinowski, Feliks Marciniak, Apolonia Obuchowicz, Justyna Skoczylas, Anna Tubisz, Barbara Żołnierczyk, Michalina Walicht

Kuratorki wystawy:

Magdalena Gryska

Prowadzi dyplomującą Pracownię Malarstwa w Instytucie Sztuki i Kultury Plastycznej Wydział Artystyczny UZ. Zajmuje się malarstwem i rysunkiem.

Helena Kardasz

Prowadzi dyplomującą Pracownię Fotografii w Instytucie Sztuki i Kultury Plastycznej Wydział Artystyczny UZ. Zajmuje się fotografią, obiektem, instalacją, video.

> FELIKS MARCINIAK, BEZ TYTUŁU, AKRYL, 2009 / FOT. BEATA KOT

Co za nami? Chwile odległe i te, które jeszcze przed momentem były „tu i teraz”. Co przed nami? To, do czego obracamy się twarzą, niekiedy oglądając się na stare „za”, wyciągając z niego skrawki obrazów, myśli, doświadczeń, sukcesów i błędów by móc wejść w „przed” z dłońmi pełnymi skarbów. Na ile te skarby są cenne? Które pozostawić na dnie jeziora, a z którymi popłynąć dalej?

Jak długie jest to nasze „przed nami” - czy to mając lat pięć, dwadzieścia pięć czy czterdzieści pięć - nie wiemy. A czas dłuży się jakby miał nadzieję na pozostanie w wiecznym „za” lub pędzi jak szalony w stronę „przed”. Nasz „wspólny” czas określają zegary i kalendarze. Ponad to - każdy ma swój „własny”. Myślałam kiedyś jakby to wyglądało gdyby każdemu człowiekowi założyć na rękę zegarek, który będzie mógł ustawić wedle własnego poczucia czasu. Jak wyglądałaby rzeczywistość? Jak często umówione spotkania dochodziłyby do skutku? Niektórzy żyliby podobnym rytmem. Inni - rozmijaliby się kompletnie. To, co ktoś uważałby za minione - kto inny miałby dopiero przed sobą. I tak poniekąd jest. Nawet bez tego symbolicznego „własnego” zegarka.

Każdy z nas ma swoje poczucie płynącego czasu i swoje wyobrażenie o tym, co on ze sobą niesie. I to wyobrażenie jest takim pomostem prowadzącym od „za” do „przed”. Bo przecież mamy je o tym, co było, a to, co będzie - również możemy sobie wyobrazić. I tą wyobraźnią wpływamy na kształt przeszłości i przyszłości. Nią też kształtujemy sztukę, która wypływa z naszych głów i rąk.

Tworzymy przez lata - rzeźby, instalacje, malarstwo, rysunki, grafiki - setki tysięcy artefaktów mniej lub bardziej odnoszących się do naszych wyobrażeń o świecie. Ale najważniejsze w tym wszystkim jest tworzenie, którego nie da się uchwycić w glinie, gipsie, na papierze czy nawet w pikselach - tworzenie siebie. Na ile pamiętamy o tym w trakcie procesu twórczego? Na ile czas - któremu sami każemy pędzić - na tę pamięć pozwala?

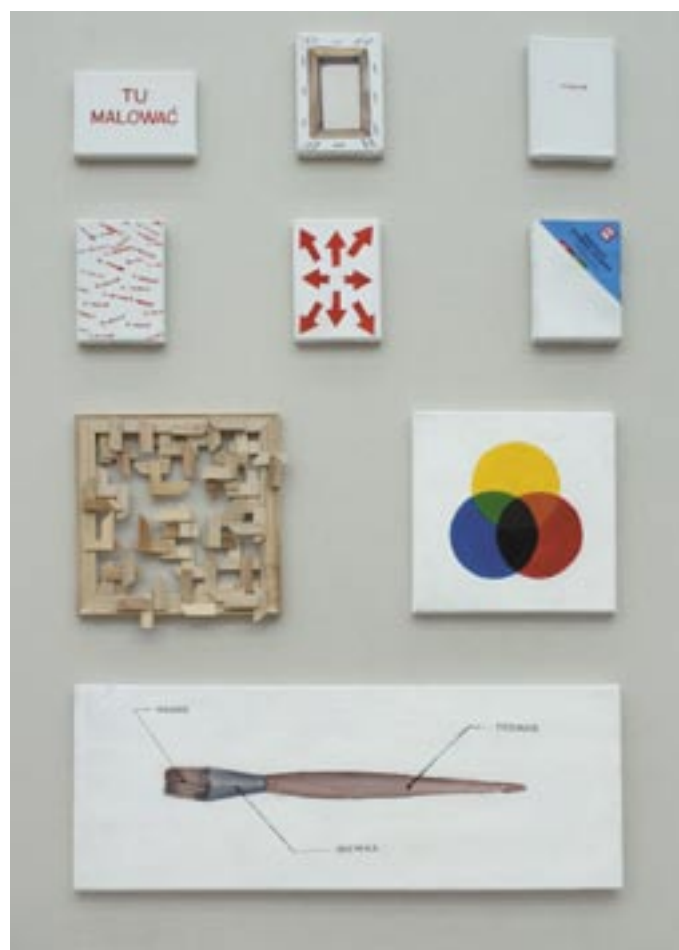
Prace prezentowane na wystawie - niezależnie od tego czy zostały wykonane miesiąc czy rok temu - są skarbami wyciągniętymi z „za” - mniej lub bardziej cennymi. Patrząc na nie możemy stwierdzić, co z nich chcemy przemyścić do „przed”, a co pozostawić w tyle, za sobą. Zapraszając odbiorcę do patrzenia chcemy podzielić się z nim swoimi wyobrażeniami. Ale tak naprawdę - czy jesteśmy w stanie? Czy tylko - przez nasze twory - umożliwiamy mu stworzenie własnych? Również czas nie jest tu rzeczą jasną - odbiorca zatrzyma się na krócej, na dłużej - lub nie zatrzyma się wcale, pędząc w stronę „przed”. Twórca - wraca na chwilę do „za” patrząc na obraz lub obiekt i przypominając sobie proces jego powstawania.

Ale tak naprawdę najpiękniejsze jest to, że wszystkie te czasy i twory wyobraźni zatrzymują się na chwilę w tej jednej pracy, tworząc z elementów tak różnych od siebie - wspólne „teraz”.

Magdalena Kościńska

MALWINA HRYNCAK, WAMPIRY, GRAFIKA NA PŁÓTNIE (FRAGMENT CYKLU 8 PRAC), 2009 / FOT. BEATA KOT

MAGDALENA KOŚCIŃSKA, TU MALOWAĆ, AKRYL NA PŁÓTNIE, TECHNIKA WŁASNA, 2009 / FOT. BEATA KOT

WYDZIAŁ EKONOMII I ZARZĄDZANIA

> Projekty badawcze Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego realizowane na Wydziale Ekonomii i Zarządzania

Początek roku sprzyja podsumowaniom ubiegłego, dlatego też chciałabym wspomnieć o projektach badawczych zgłoszonych przez pracowników naszego Wydziału do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Przybliżę projekty, które w minionym roku zostały rozpoczęte i są obecnie realizowane, jak również te, które pozytywnie przeszły procedurę konkursową i niebawem rozpocznie się ich realizacja, albowiem w grudniu zostały ogłoszone wyniki 38 Konkursu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Podstawę prawną omawianych projektów stanowi Ustawa z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki (tekst jedn. Dz. U. z 2008 r., Nr 169 poz. 1049) oraz Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 stycznia 2008 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania oraz rozliczania środków finansowych na naukę przeznaczonych na finansowanie projektów badawczych (Dz.U. z 2008 r., Nr 21, poz. 126). Wśród czterech projektów realizowanych przez pracowników naszego Wydziału są: jeden projekt własny, dwa projekty habilitacyjne oraz jeden projekt promotorski. Zostały one zgłoszone w dziedzinie nauk ekonomicznych w dyscyplinach: ekonomia i nauki o zarządzaniu. Dr inż. Wiesław Danielak zgłosił projekt habilitacyjny w dyscyplinie nauki o zarządzaniu pt.: **Kształtowanie kapitału relacyjnego w małym i średnim przedsiębiorstwie**. Powodem, który skłonił Autora do opracowania projektu, jest brak kompleksowych badań z zakresu kształtowania kapitału relacyjnego w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw. Tematyka projektu obejmuje zagadnienia poznawczo-aplikacyjne i wpisuje się w obszar nauk o zarządzaniu ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień z zakresu zarządzania strategicznego. Zdaniem Autora istniejące w literaturze opracowania z reguły koncentrują się na analizie niematerialnych aktywów rynkowych w odniesieniu do dużych przedsiębiorstw pokazując doświadczenia krajów wysoko rozwiniętych. Podjęte badania zmierzają mają w kierunku wypełnienia luki badawczej w tym obszarze. Kapitał relacyjny jest konsekwencją interakcji, jakie zachodzą między celami przedsiębiorstw sektora MSP i podmiotów w jego otoczeniu (nie powiązanych zależnościami kapitałowymi i hierarchicznymi), a uwarunkowaniami społeczno-gospodarczymi, które oddziałują na te relacje. Zamierzeniem Autora jest zidentyfikowanie i zdiagnozowanie możliwie szerokiej gamy komponentów kapitału relacyjnego przy uwzględnieniu różnego stopnia ich agregacji w ramach przyjętych założeń koncepcyjnych. Szczegółowej analizie Autor projektu zamierza poddać konsekwencje implementacji modelu kapitału relacyjnego w badanej grupie przedsiębiorstw.

Głównym celem badań jest ujawnienie czynników kształtujących kapitał relacyjny w małych i średnich przedsiębiorstwach oraz opracowanie spójnego i kompleksowego modelu kształtowania kapitału relacyjnego w aspekcie zasobów niematerialnych, jakimi dysponują przedsiębiorstwa. Weryfikacja założeń badawczych nastąpi poprzez badania empiryczne przeprowadzone na próbie 250 małych i średnich przedsiębiorstw. W ramach planowanego efektu końcowego powstanie rozwiązanie modelowe kształtowania kapitału relacyjnego oraz zostanie określony jego wpływ na rozwój przedsiębiorstw.

Kolejny projekt habilitacyjny, również w dyscyplinie nauk o zarządzaniu, przygotowała dr inż. Karolina Mazur, temat projektu: **Kontrakt psychologiczny w procesie kształtowania przewagi konkurencyjnej organizacji sektora wysokich technologii**. Celem projektu jest zbadanie wpływu postaw pracowników wobec warunków kontraktu psychologicznego (wypełnienia, naruszenia i pogwałcenia) na osiąganie przewagi konkurencyjnej. Przedmiotem badań są organizacje, w których zasoby niematerialne nie tylko determinują przewagę konkurencyjną, ale także stanowią podstawę głównych procesów biznesowych. Wynikiem badań będą wnioski dotyczące postaw wobec kontraktu psychologicznego w Polsce oraz narzędzia analityczne umożliwiające analizę przepływów wartości.

Procedurę konkursową przeszedł pozytywnie również projekt własny w dyscyplinie marko- i mikroekonomia pt.: **Ocena poziomu efektywności gospodarki odpadami w województwie lubuskim w kontekście rozwoju zrównoważonego. Analiza systemowa z wykorzystaniem techniki LCA i GIS do optymalizacji gospodarki odpadami**. Został on przygotowany przez pracowników Katedry Zarządzania Środowiskiem i Gospodarką Publiczną, w składzie: dr inż. Joanna Zarębska, dr Brygida Beata Cupiał oraz dr inż. Janusz Adamczyk. W projekcie uczestniczy również dr Robert Dylewski z Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii. Celem naukowym projektu jest analiza pojęcia efektywności i wypracowanie definicji dla potrzeb projektu badawczego. Zbadanie i ocena regionu lubuskiego pod względem poziomu efektywności systemu regionalnej gospodarki odpadami oraz specyfiki uwarunkowań lokalnych w gospodarce odpadami (z wykorzystaniem techniki LCA - *Life Cycle Assessment* i GIS do oceny różnych systemów zagospodarowania odpadów wraz z testowaniem metody analizy kosztów wykorzystującej program Umberto).

Istotą projektu jest wykorzystanie analizy LCA i GIS jako instrumentów wspierających proces oceny poziomu efektywności systemu gospodarki odpadami dla wybranych grup odpadów oraz proces podejmowania decyzji w planowaniu tego systemu i jego optymalizacji, ze szczególnym uwzględnieniem takich elementów jak: obniżenie zużycia surowców i energii, wspieranie różnych form recyklingu, zredukowanie rozprzestrzeniania substancji toksycznych, maksymalizacja używania surowców odnawialnych, zmniejszenie presji środowiskowej. Planowany czas realizacji projektu to 18 miesięcy.

Mgr Robert Wysocki, który pod kierownictwem prof. Daniela Fica przygotowuje prace doktorską, zgłosił projekt promotorski pt.: **Zarządzanie portfelem projektów w jednostkach samorządu terytorialnego**, projekt również przeszedł pozytywnie procedurę konkursową. Głównym celem projektu jest analiza i ocena sprawności zarządza-

nia projektami unijnymi w jednostkach samorządu terytorialnego (JST) województwa lubuskiego. Planowana ocena sprawności zarządzania projektami unijnymi uwzględnia poziomy projekt portfolio management, projekt management oraz relacji zachodzących między realizowanymi projektami. Podjęty temat badania wypełnia istniejącą lukę w badaniach dotyczących funkcjonowania jednostek samorządu terytorialnego.

Wszystkim Autorom projektów, którzy pozytywnie przeszli procedurę konkursową serdecznie gratulujemy i życzymy sprawnej realizacji zamierzeń badawczych!

Anetta Barska

> Seminarium naukowe na Wydziale Ekonomii i Zarządzania

W dniu 13 stycznia 2010 roku na Wydziale Ekonomii i Zarządzania odbyło się seminarium naukowe na temat: **Ryzyko w konstrukcji portfeli papierów wartościowych**. Prelegentem był Pan mgr Marek Osękowski. Autor

zapropozował nowe podejście w wyznaczaniu ryzyka indywidualnego akcji wykorzystywanego w procesie konstrukcji portfeli papierów wartościowych, które Prelegent stworzył w oparciu o klasyczną teorię portfela Harrego Markowitza. Zamierzeniem Autora - w realizowanych badaniach - jest sprawdzenie czy wprowadzenie modyfikacji w wyznaczeniu ryzyka indywidualnego akcji przybliża teoretyczne wartości parametrów portfela (tj. dochodu i ryzyka) do ich wartości rzeczywistych w porównaniu z parametrami uzyskanymi w klasycznym podejściu. W praktyce zamiarem Autora jest wyznaczenie dochodu i ryzyka portfela metodą klasyczną i metodą zmodyfikowaną (wartości teoretyczne), a następnie po upływie okresu badawczego sprawdzenie, w którym przypadku wartości teoretyczne portfela bardziej odbiegają od jego wartości rzeczywistych. Prezentowane przez Prelegenta temat i tezy spotkały się z dużym zainteresowaniem uczestników seminarium, zwłaszcza praktyczne aspekty zagadnienia, o czym świadczyła ożywiona dyskusja, towarzysząca spotkaniu.

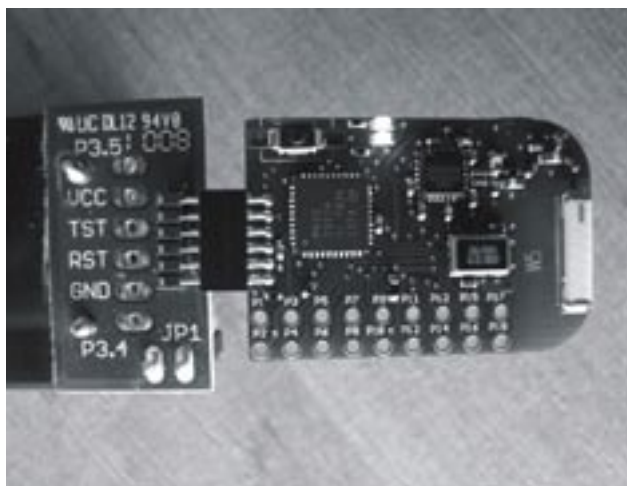
Panu mgr. Markowi Osękowskiemu serdecznie gratulujemy i życzymy sukcesów w dalszych poszukiwaniach naukowych!

Anetta Barska

> WYDZIAŁ ELEKTROTECHNIKI, INFORMATYKI I TELEKOMUNIKACJI

> Texas Instruments European University Program w Instytucie Informatyki i Elektroniki

We wrześniu 2008 r. gościem Instytutu Informatyki i Elektroniki był szef programu *Texas Instruments European University Program* - Robert C. Owen. Celem jego

wizyty było zaprezentowanie oferty wspierania edukacji uniwersyteckiej w zakresie wykorzystania technologii opracowywanych przez firmę Texas Instruments (TI). Przedstawił on także możliwości pozyskiwania promowanych przez TI zestawów laboratoryjnych.

W ramach tej współpracy IliE uzupełnił wyposażenie Laboratorium Cyfrowych Technik Satelitarnych o płyty uruchomieniowe BeagleBoard. Płyty te zawierają jeden z najnowszych układów typu System-On-Chip (SoC) - OMAP3530 - przeznaczony dla urządzeń mobilnych takich jak przenośne odtwarzacze audio/video, multimedialne telefony komórkowe (tzw. *smartphone*) itp. Ten wydajny procesor, bazujący na architekturze ARM Cortex-A8, posiada wbudowany koprocesor graficzny ARM NEON™, który jest kompatybilny ze standardem OpenGL ES i umożliwia generowanie grafiki trójwymiarowej. Płyty BeagleBoard mogą pracować pod kontrolą różnorodnych systemów operacyjnych - Windows CE, Symbian, QNX Neutrino oraz Linux.

Uczestnictwo IliE w programie TI EUP umożliwiło wzięcie udziału w konkursie na najciekawszą propozycję wykorzystania zestawów laboratoryjnych *TI Instant Microcontroller Lab*, co poskutkowało w listopadzie 2009r. ich pozyskaniem. Zestawy składają się ze sprzętu i oprogramowania do ćwiczeń z dziedziny systemów mikroprocesorowych o ultraniskim poborze mocy (zestaw MSP430 Experimenter's Board z interfejsem JTAG) oraz bezprzewodowej komunikacji w tzw. sieciach Personal Area Network (zestaw ez430-RF2500). Umożliwiają one budowanie aplikacji zasilanych bateryjnie, układów zdalnego sterowania, sieci rozproszonych czujników i wielu innych.

Trwają prace nad możliwie szybkim uruchomieniem nowego programu ćwiczeń, opartych na najnowocześniejszych technologiach mikroelektroniki. Mamy nadzieję, że wzbogaci to ofertę dydaktyczną Instytutu Informatyki i Elektroniki i uzupełni zakres umiejętności, jakie nabędą nasi Studenci.

Sebastian Pawlak, Wojciech Zajac

> Maciej Hrebień doktorem nauk technicznych

13 stycznia 2010 roku na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyła się publiczna obrona rozprawy doktorskiej mgr inż. Macieja Hrebieńa pt.: *Transformata Hoügha w zagadnieniu ekstrakcji cech sygnałów jedno- i dwuwymiarowych*. Promotorem rozprawy był prof. Józef Korbicz, czł. koresp. PAN, a recenzentami - prof. Marek Kurzyński z

Politechniki Wrocławskiej oraz dr hab. inż. Krzysztof Patan z Uniwersytetu Zielonogórskiego. Rada Wydziału podjęła uchwałę o nadaniu mgr. inż. Maciejowi Hrebieńowi stopnia doktora nauk technicznych w dyscyplinie *informatyka* oraz wyróżnieniu rozprawy.

Maciej Hrebień urodził się w 1981 roku w Złotorzy - niewielkim mieście położonym na Przedgórzu Sudeckim. Tam też ukończył Liceum Ogólnokształcące w klasie z tzw. rozszerzonym profilem elementów informatyki. Do Zielonej Góry trafił w 2000 roku zaraz po zdanej maturze. Tutaj, po uzyskaniu indeksu studiów dziennych, rozpoczął studia na kierunku *informatyka* na Wydziale Elektrycznym Politechniki Zielonogórskiej. Efektem pięcioletnich studiów była praca magisterska zatytułowana *Identyfikacja osób na podstawie biometrii linii papilarnych opuszki palca* obroniona w 2005 roku. Jako absolwent Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego (po zmianach nazw i organizacji uczelni) kontynuował swoją współpracę z promotorem prof. Józefem Korbiczem oraz pracownikami Instytutu Sterowania i Systemów Informatycznych w zakresie wspomaganego komputerowo przetwarzania i diagnozy materiału cytologicznego poszerzając swoje zainteresowania tematyką przetwarzania obrazów. Jednym z efektów wspomnianej współpracy był podjęty temat pracy doktorskiej.

Będąc asystentem na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Maciej Hrebień czynnie uczestniczy w życiu Instytutu Sterowania i Systemów Informatycznych a także jest aktywnym członkiem tzw. *zespołu cytologicznego*. Zespół ten, którego kierownikiem jest dr hab. inż. Andrzej Obuchowicz prof. UZ, realizują współpracę Instytutu ze Szpitalem w Zielonej Górze w zakresie wspomaganego komputerowo diagnozie materiału cytologicznego nowotworu piersi. Jest On także zaangażowanym opiekunem sali laboratoryjnej *Technik Multimedialnych*, w którym odbywają się zajęcia z takich przedmiotów jak *Rozpoznawanie obrazów*, *Grafika komputerowa*, *Multimedia* oraz *Systemy wirtualnej rzeczywistości*.

Prywatnie dr inż. Maciej Hrebień interesuje się muzyką i turystyką rowerową.

WYDZIAŁ HUMANISTYCZNY

» INSTYTUT FILOLOGII GERMAŃSKIEJ

» Konferencja w Instytucie Filologii Germańskiej *Kriegskindheiten und Erinnerungsarbeit*, Zielona Góra, 5-7 listopada 2009 r.

Od 5 do 7 listopada 2009 r. w Zakładzie Najnowszej Literatury Niemieckiej i Mediów Instytutu Filologii Germańskiej (Uniwersytet Zielonogórski) miała miejsce międzynarodowa konferencja *Kriegskindheiten und Erinnerungsarbeit* (*Przymusowe migracje z perspektywy polskich, żydowskich i niemieckich dzieci w kontekście II Wojny Światowej. Percepcja pamięci*). Sesję zorganizowano z inicjatywy Uniwersytetu Zielonogórskiego, Justus-Liebig-Universität Giessen i przy współpracy z Siegener Zentrum für Kindheits-, Jugend- und Biografieforschung (Centrum Badań nad Literaturą Dziecięcą, Młodzieżową i Biografią w Siegen, Niemcy), z Friedrich-Ebert-Stiftung (Fundacja Friedricha Eberta, Berlin) oraz z polsko-niemiecką grupą badawczą „Kinder des Weltkrieges” (Dzieci Wojny). Tegoroczna konferencja stanowiła kontynuację interdyscyplinarnej sesji naukowej zatytułowanej *Polnisch-deutsche Kriegskindheiten im Generationendialog* (Wojenne losy polskich i niemieckich dzieci a dialog pokoleń) i zorganizowanej w maju 2006 r. w Instytucie Kulturoznawstwa w Essen.

Symposium postawiło sobie za cel zgłębienie omawianej tematyki w aspekcie polskiej historii okresu 1939-45 i powojennego, studium losów polskich, niemieckich i żydowskich dzieci w ujęciu komparatystycznym, przedstawienie metodologii badań oraz percepcji świadków i przyszłych generacji. Dyskurs pamięci i oral history ze szczególnym uwzględnieniem Holokaustu, wojen oraz problematyki wypędzeń wzgl. przymusowych migracji są powszechnie znanymi konceptami w naukach humanistycznych. Jednakże wyszczególnienie w tym obszarze badań zagadnienia losów dzieci jest ideą stosunkowo nową i otwierającą szerokie pole przed naukowcami specjalizującymi się w dziedzinie historii, literaturoznawstwa, kulturoznawstwa i etnologii.

Otwarcia konferencji dokonał dziekan Wydziału Humanistycznego prof. Wojciech Strzyżewski, następnie głos zabrali dyrektor Instytutu Filologii Germańskiej, prof. Paweł Zimniak, prof. Carsten Gansel (JLU Giessen), prof. Friedhelm Boll z fundacji Friedrich-Ebert-Stiftung oraz dr Imbke Behnken (Siegener Zentrum). Wykładowcy i zaproszeni goście podkreślili potrzebę konfrontacji historycznej, konieczność pielęgnowania kultury pamięci i radość z faktu, iż w tegorocznej konferencji wzięli udział przedstawiciele świata nauki z Polski, Niemiec i Austrii. Należy podkreślić, że rok 2009 jest rokiem jubileuszowym, okrągła rocznica nawiązuje do wolności, „pełnego chwały roku 1989”, co zaznaczył prof. F. Boll. Dodął przy tym, że kontakty pomiędzy wspomnianą fundacją a Polską zostały nawiązane w czasie kadencji kanclerza Niemiec, Willy Brandta, lau-

reata pokojowej Nagrody Nobla z 1971 r., architektka ocieplenia stosunków na linii Wschód-Zachód. Wyjątkowość sympozjum polega na zestawieniu tematycznym, jednoczesnym i w s p ó l n y m podjęciu problematyki Shoah, II Wojny Światowej i spowodowanej konfliktami tułaczki. Instytut Filologii Germańskiej uzyskał wsparcie również od referenta rządu Niemiec ds. Kultury i Mediów oraz od Europejskiej Organizacji „Pamięć i Solidarność” (Europäisches Netzwerk „Erinnerung & Solidarität”).

Sesję rozpoczął prof. Jürgen Reulecke (JLU Giessen). Przez pryzmat wyrażenia *Wiedererfundene Vergangenheit* (Przeszłość skonstruowana od nowa) niemiecki germanista i historyk poddał analizie problem powojennego pokolenia bez ojców, rodzicielskich wzorców oraz rozrachunku z historią sześćdziesiąt lat po wojnie. Wykładowca zaznaczył biblijno-psychologiczny kontekst rozważań (starotestamentowa rozmowa Boga z Mojżeszem, dziedzictwo przodków) oraz wymienił szereg dawnych i współczesnych dokumentów/ opracowań ujmujących Niemcy okresu 1939-45 (film Andresa Fischera *Der Hamburger Feuersturm 1943* - Bombardowanie Hamburga w 1943 r., *Söhne ohne Väter* - Synowie bez ojców, wyd. przez Hermanna Schulza, Hartmuta Radebolda i J. Reulecke w Links Verlag w roku 2007 i in.).

Prof. Paweł Zimniak zinterpretował pojęcie przemocy, tożsamości i utraty ojczyzny wokół roku 1945, odwołując się do dzieł Huberta Orłowskiego (*Warmia z oddali*), pochodzących z dawnego Breslau Bodo Heimanna i Moniki Taubitz oraz urodzonej w 1971 r. w Erfurcie Emmy Braslavsky. Referent podkreślił specyfikę narracji, emocjonalność dziecięcych protagonistów (jako ofiar i *wewnętrznych aktorów na wojennej scenie*), postawił również pytanie o trwałość dramatycznych przeżyć i sposób zapisu, przekazu obrazów czasu wojny. Obok aspektów geograficzno-kulturowych (obrazy wspomnianych twórców osadzone są w topografii Dolnego Śląska, Warmii i Sudetów) w wystąpieniu zaznaczone zostały zjawiska tabuizowania doświadczeń oraz asymetria przedstawionych światów, dokonująca się na płaszczyźnie geografii i pochodzenia (wygnańcy vs. tułacy), narodowości (Niemcy vs. Polacy) i wieku (dzieci i ludność cywilna kontra walczący).

Prof. Friedhelm Boll przedstawił sylwetkę i twórczość urodzonego w 1934 r. w Gdańsku pisarza Wolfganga Pellerę, który w wydanych w roku 2004 wspomnieniach *Meine fremde Heimat* (Moja obca ojczyzna) nakreślił obraz walki o przetrwanie podjętej przez dzieci i młodzież u schyłku wojny.

W drugim dniu obrad prof. Heinrich Kaulen (Universität Marburg) dokonał analizy literackiej schedy Thomasa Bernharda. Pisarz, swoiste *enfant terrible* wśród austriackich osobistości, przeszedł gehennę nazistowskiego systemu edukacji; wspomnienia z lat dziecięcych spisał w kilku tomach (m. in. w *Die Kälte* i *Ein Kind* - Chtód i Dziecko). H. Kaulen zaznaczył ambiwalencję zarówno doświadczeń jak i światopoglądu artysty - wrażliwego i cynicznego, nieprzejednanego krytyka własnej nacji.

Tematykę losów żydowskich dzieci podjęła dr Arletta Szmorhun (Uniwersytet Zielonogórski). Referatem *Trockene Tränen* (Suche tży) nawiązała do tytułu autobiograficznej powieści Nechamy Tec, socjolog urodzonej w Lublinie, uratowanej podczas wojny i wykładającej obecnie na uniwersytecie w Connecticut (USA). Życiorysy żydowskich dziewcząt omówiła również we wspomnieniach Alony

Frankel i Ruth Klüger.

Dr Ingo Eser (Universität Köln) w prelekcji „*Schwaches Element: Kinder als Leidtragende von Flucht, Vertreibung und Aussiedlung der Deutschen aus Polen 1944-1949*” przedstawił dramat dzieci i utraconych ojczyzn w latach 1944-1949.

Prof. Hermann Korte (Universität Siegen) ukazał II wojnę światową z perspektywy młodych gdańszczan, bohaterów noweli *Katz und Maus* (Kot i mysz) Güntera Grassa.

Prof. Carsten Gansel (JLU Giessen) zaprezentował w swoim wystąpieniu *Dekonstruierte Kindheitsidyllen im Zeichen des Holocaust* postawy przeciętnych obywateli wobec faszystowskiej dyktatury w epickim dziele Uwe Johnsona *Jahrestage*. Pisarz urodzony w dzisiejszym Kamieniu Pomorskim, był jednym z członków legendarnej grupy literackiej 47; pozostał przeciwnikiem wszelkich systemów totalitarnych. Po śmierci (twórca odszedł w 1984 r.) ufundowano nagrodę jego imienia, *Uwe-Johnson-Preis*, przyznaną niemieckim pisarzom propagującym idee humanizmu i demokracji, odrzucającym wszelkie podziały.

Dr Monika Hernik (Uniwersytet Zielonogórski) referowała o wojennej traumie i roli pamięci w dorobku literackim Petera Härtlinga. Pisarz (ur. w 1933 r.) zastąpił liryką o charakterze onirycznym, zbiorami esejów oraz powieściami autobiograficznymi (*Nachgetragene Liebe* - Nadrobiona miłość oraz *Zwettl. Nachprüfung einer Erinnerung*. Zwettl. Weryfikacja pamięci).

Dr Gisela Schwarze (Münster) uwypukliła historyczny wymiar dziecięcych życiorysów w prelekcji zatytułowanej *Ostarbeiterinnen und ihre Kinder im Zweiten Weltkrieg*.

Ostatni, sobotni dzień obrad rozpoczął się wykładem Nadine J. Schmidt (Universität Siegen) o autentyczności świadectw ofiar i źródeł Holocaustu. Germanistka, przygotowująca obecnie rozprawę nt. pisarskiej wiarygodności oraz współczesnych autobiografii, przedstawiła fenomen literacki ostatnich lat - wspomnienia urodzonego w szwajcarskim Biel Benjamina Wilkomirskiego. Jego wydana w roku 1995 pod nazwiskiem Bruno Dössekker powieść *Bruchstücke. Aus einer Kindheit 1939-1948* (Skrawki pamięci. Dzieciństwo w latach 1939-1948) została zdemaskowana jako fałszerstwo, natomiast materiały dowodowe opublikowali kilka lat później pisarz Daniel Ganzfried (1998 i 2002 r.) oraz historyk Stefan Mächler (1999 r.).

Prof. Günther Stocker (Universität Wien) zaprezentował sylwetkę pisarza, publicysty, scenarzysty i dramaturga Roberta Neumanna. Autor, który pisał również w języku angielskim, wydał w 1946 r. *Children of Vienna* (niem. edycja *Die Kinder von Wien* ukazała się w 1974 r.), zapis dzieciństwa przeżytego na styku kultur austriackiej i żydowskiej.

Wystąpienie Wernera Lierscha (Berlin) było relacją historyczną wyjątkowej rangi. Autor przyszedł na świat w 1932 r. w Berlinie-Charlottenburg. Od siódmego roku życia uczęszczał do szkoły zmieniając wielokrotnie miejsce nauki w okresie działań wojennych. Opisał własne doświadczenia zdobyte w dwóch światach: metropolii nad Szprewą i Górnym Śląsku w Steblowie, w okolicach którego zginął jego ojciec. W. Liersch pracuje dzisiaj jako pisarz, wydawca i krytyk literacki. Opublikował biografie niemieckich osobistości (takich jak Hans Fallada czy Günter de Bruyn), jest członkiem niemieckiego oddziału PEN Clubu oraz laureatem licznych nagród literackich.

Prof. Werner Nell (Universität Halle) przedstawił te-

matykę i percepcję książki *Malowany ptak* Jerzego Kosińskiego. To jedno z najbardziej kontrowersyjnych dzieł amerykańskiej kultury postmodernizmu, nawiązujące do tragicznego dzieciństwa pisarza, rozpatrywane jest na trzech płaszczyznach (deportacji, agresji o podłożu seksualnym i eksterminacji), których wspólnym mianownikiem jest przemoc. Niemiecki wykładowca, specjalizujący się w dziedzinie komparatystyki i socjologii, odniósł się jednocześnie do twórczości F. Kafki, Jeana Améry i Susan Sontag, zwrócił również uwagę na ponadczasowość powieści, jej szeroki oddźwięk w kręgach artystyczno-dziennikarskich oraz szereg zagadnień o wymiarze egzystencjalno-antropologicznym, jakie Kosiński, poszukujący szeroko pojętej tożsamości, połączył w jedną całość.

Tobiasz Janikowski (Universität Siegen/Katowice) nawiązał do literatury i publicystyki Górnego Śląska w latach 1939-45. Bazując na przekazach naznaczonych ideologicznie ukazał mechanizmy działania ówczesnej prasy, przytaczając także przykłady twórczości (Horst Bienek, Janosch) nacechowane obserwatorskim obiektywizmem.

Istotnym aspektem tegorocznej konferencji pozostanie przezwyciężenie historycznych stereotypów i połączenie teorii z empirią. Trzy dni intensywnych dyskusji pozwoliły na interpretację tekstów literackich oraz prezentację relacji świadków, świadectw osobistych lub spisanych. W drugim przypadku warto wspomnieć o projekcie dr Imbke Behnken, która nawiązała kontakt z polskimi ofiarami II Wojny Światowej i utrzymała ich wspomnienia dotyczące procesu germanizacji, Powstania Warszawskiego, wypędzeń ze stolicy i Zamościa (przykładem jest postać Anny Berezowskiej wychowanej w Austrii i Polsce). Przyczynkiem do sesji pozostanie także wystąpienie prof. Andrzeja B. Więckowskiego, ewakuowanego jako dziecko z Częstochowy do Pragi, dziś fizyka Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz przewodniczącego Towarzystwa Społeczno-Kulturalnego Mniejszości Niemieckiej w Poznaniu.

W programie kulturalnym sesji referentom zaoferowano koncert jazzowy w wykonaniu Jana Ptaszyna Wróblewskiego.

Szacunek dla historii, wzajemne pielęgnowanie przeszłości, interdyscyplinarność oraz wspólne prace badawcze pozwolą na kontynuację projektu 'Percepcja Pamięci'. Fakt ten może cieszyć - istnieje bowiem szansa, że w Europie wspólnot, drzwi dla poszczególnych kultur pozostaną otwarte.

Tom pokonferencyjny w przygotowaniu.

Izabela Taraszczyk

>>> INSTYTUT FILOLOGII POLSKIEJ

> Jakub Rawski stypendystą ministra nauki i szkolnictwa wyższego

W grudniu 2009 roku minister nauki i szkolnictwa wyższego kolejny raz przyznał stypendia za osiągnięcia w nauce. Tym razem to szczególne wyróżnienie otrzymało m.

in. sześćcioro studentów Wydziału Humanistycznego UZ, a wśród nich Jakub Rawski, student trzeciego roku filologii polskiej (stacjonarne studia pierwszego stopnia).

Jakub Rawski urodził się 17 listopada 1988 r. w Głogowie. Jest absolwentem tamtejszego I Liceum Ogólnokształcącego im. Bolesława Krzywoustego, po ukończeniu którego podjął studia polonistyczne w Zielonej Górze (od dnia 1 października 2007 r.). Obecnie pisze pod kierunkiem dra Tomasza Ratajczaka pracę licencjacką poświęconą ewolucji i zmienności figury wampira w literaturze XX wieku. Jest wiceprzewodniczącym Studenckiego Koła Literaturoznawców działającego przy Zakładzie Teorii i Antropologii Literatury Instytutu Filologii Polskiej. Swoje artykuły naukowe oraz recenzje (zwłaszcza tekstów literackich i spektakli teatralnych) publikuje na łamach Studenckiego Kwartalnika Polonistycznego „Literat”, ponadto na jego artykule natrafimy w internetowym periodyku „Perspektywa Kulturalna” [<http://www.peku.pl>] oraz na stronie internetowej księgarni Merlin.pl [<http://merlin.pl>].

Do tej pory Jakub Rawski brał czynny udział w dwóch konferencjach naukowych. Podczas interdyscyplinarnej konferencji „Światy możliwe - możliwe światy?” (Uniwersytet Zielonogórski, 27 października 2008 r.) wygłosił referat *Świat kobiecych fantazmatów*, natomiast wystąpieniem *Figura wampira w czasach popkultury (na przykładzie tetralogii „Zmierch” Stephenie Meyer)* zabrał głos w dyskusji podczas obrad minikonferencji „W winie prawda w szaleństwie fantastyka” (Uniwersytet Zielonogórski, 19 września 2009 r.). W latach 2008 - 2009 służył pomocą przy organizacji dwóch międzynarodowych konferencji naukowych z cyklu „Fantastyczność i cudowność”: *Wokół źródeł fantasy* (Uniwersytet Zielonogórski, 6 - 8 kwietnia 2008) oraz *Mityczne scenariusze. Od mitu do fikcji - od fikcji do mitu* (Uniwersytet Zielonogórski, 24 - 26 kwietnia 2009 r.) - ich pomysłodawcami i organizatorami były dwie pracownie działające w ramach struktury IFP: Mitopoetyki i Filozofii Literatury oraz Nauk Pomocniczych i Literatury Popularnej.

Jakub Rawski jest laureatem kilku konkursów poetyckich, m. in. „O literacki złoty głóg” (edycja 2008). Debiutował pakietem wierszy w dolnośląskim almanachu „Dorośli do wiersza” (Głogów 2009). Poza tym od dwóch lat jest jurorem konkursu poetyckiego na wiersz jesienny organizowanego przez Studenckiego Koła Literaturoznawców. Często bywa także zapraszany w charakterze komentatora wydarzeń kulturalnych do audycji „Okrągły stół kultury” na antenie Radia Zachód.

Zainteresowania naukowe Jakuba Rawskiego skupiają się wokół tematyki wampirycznej w kulturze popularnej, krytyki fantazmatycznej, teorii gender i queer, polskiej prozy XX i XXI wieku oraz historii literackiej Nagrody Nobla. Do swoich ulubionych twórców zalicza Elfriede Jelinek, Toni Morrison, Doris Lessing, Jarosława Iwaszkiewicza, Wojciecha Kuczoka, Michała Witkowskiego i Manuelę Gretkowską; wysoko ceni poezję Czesława Miłosza, Stanisława Grochowiaka, Piera Paola Pasoliniego oraz Federico Garcii Lorci. Ponadto jest miłośnikiem kina Pedra Almodovara i Romana Polańskiego. Za swój autorytet naukowy uważa prof. Marię Janion.

Naszemu Stypendyście serdecznie gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów.

Tomasz Ratajczak

WNIETRZE ZIELONOGÓRSKIEJ HERBACIARNI „W POSZUKIWANIU STRACONEGO CZASU”. - JAKUB RAWSKI (STOJĄ) ODCZYTUJE WERDYKT PO ZAKOŃCZENIU KONKURSU NA WIERSZ NIEPOWĄŻNY (2008 R.)

JAKUB RAWSKI PODCZAS INTERDYSCYPLINARNEJ KONFERENCJI NAUKOWEJ „ŚWIATY MOŻLIWE - MOŻLIWE ŚWIATY?” (UNIWERSYTET ZIELONOGÓRSKI, 27 X 2008 R.)

>>> INSTYTUT FILOZOFII

> Pożegnanie prof. UZ, dr. hab. Roberta Leszki'

12 stycznia 2010 r. odbyło się w Instytucie Filozofii Uniwersytetu Zielonogórskiego uroczyste pożegnanie zasłużo-

nego pracownika IF UZ - prof. UZ, dr. hab. Roberta Leszki, który przeszedł na emeryturę. Prof. Leszko urodził się 17 maja 1937 r. w Vieux Condé we Francji. Studia w WSP w Opolu skończył w 1959 r., uzyskując stopień magistra matematyki, natomiast stopień doktora nauk humanistycznych otrzymał 13 października 1971 r. (na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Wrocławskiego na podstawie rozprawy pt.: *Pewne diadyczne systemy logiki pytań*; promotorem dysertacji był prof. T. Kubiński). Kolejny stopień naukowy - doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie filozofii - uzyskał 9 kwietnia 1984 r. uchwałą Rady Wydziału Nauk Społecznych UAM w Poznaniu na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt. *Charakterystyka złożonych pytań liczbowych przez grafy i macierze*. Od 1991 r. pracował w zielonogórskiej WSP jako prof. nadzwyczajny, zaś w 1995 r. został profesorem nowo powstałego Instytutu Filozofii WSP (obecnie będącego w strukturach Uniwersytetu Zielonogórskiego).

Prof. Leszko swą pracę naukowo-dydaktyczną rozpoczął w 1959 r. w szkolnictwie średnim Zielonej Góry, gdzie uczył do 1970 r. W tym też roku podjął pracę w szkolnictwie wyższym, przechodząc kolejne szczeble kariery naukowej. Oprócz kariery naukowej prof. Leszko czynnie włączał się w sprawy organizacyjne w WSP, gdzie pełnił liczne funkcje: (1) prodziekana Wydziału Matematyki, Fizyki i Techniki (1973-1978); (2) prorektora ds. nauki i współpracy z zagranicą (1984-1990); (3) zastępcy dyr. Inst. Matematyki (1987-1990); (4) kierownika Zakładu Dydaktyki Matematyki (1990-1993); (5) dziekana Wydziału Matematyki, Fizyki i Techniki (1991-1993); (6) zastępcy dyr. Inst. Filozofii (1996-1999).

Prof. Leszko jest członkiem *Lubuskiego Towarzystwa Naukowego*, *Polskiego Towarzystwa Filozoficznego* i *Polskiego Towarzystwa Matematycznego*. Za swoją pracę zawodową naukową i społeczną był wielokrotnie wyróżniany. Otrzymał m.in.: (1) w 1971 r. Odznakę Honorową za zasługi dla rozwoju woj. zielonogórskiego; (2) w 1976 r. nagrodę ministra NSW i T st. III za osiągnięcia w dziedzinie dyd.-wych.; (3) w 1981 r. Medal KEN; (4) w 1984 r. Medal 40-lecia PL; (5) w 1985 r. nagrodę ministra N i SW st. III z tyt. osiągnięć naukowych; (6) w 1990 r. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski oraz Odznakę za zasługi dla woj. legnickiego. Prof. Leszko ponadto zdobył Złotą Odznakę ZNP oraz szereg innych wyróżnień.

Twórczość naukowa prof. Leszki w znacznej mierze poświęcona jest logice erotetycznej (logice pytań). Prace te, zaczynając od rozprawy doktorskiej, zawierają autorskie konstrukcje kilku systemów logiki pytań, następne prace poświęcone badaniom nad pytaniami, w których prof. Leszko posługuje się także narzędziami współczesnej matematyki, a w szczególności teorią grafów i teorią macierzy. Pracy naukowej profesora towarzyszyło zainteresowanie problemami dydaktyki - opublikował szereg tekstów dotyczących nauczania matematyki. Natomiast cała bibliografia prac profesora obejmuje dwie monografie, ponad 30 artykułów naukowych oraz kilka innych tekstów.

Profesora Leszkę żegnali pracownicy IF UZ, podkreślając jego duży wkład w budowanie Instytutu Filozofii UZ oraz wyrażając żal, że tej klasy naukowiec już opuszcza naszą uczelnię.

Stanisław Hanuszewicz

PRZYPISY

¹ Niektóre informacje zaczerpnięto ze strony Internetowej: <http://www.ifil.uz.zgora.pl/index.php?leszko>

WYDZIAŁ INŻYNIERII LĄDOWEJ I ŚRODOWISKA

> Wystawa „Europejska Architektura + Energia”

Na wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska, kierunku *architektura i urbanistyka* rok 2010 będzie rokiem wydarzeń. Przewidziany jest cykl konferencji, warsztatów i prelekcji pod wspólnym tytułem **Energia - budownictwo, mobilność, przestrzeń**.

Rok ten zapoczątkowała wystawa prac nagrodzonych na pierwszym europejskim konkursie architektonicznym pt.: „**Energia + Architektura**”, który po raz pierwszy w ubiegłym roku zorganizowały dwa niemieckie zrzeszenia architektów BDA oraz techników budownictwa i energetyki. Obowiązującym standardem na Zachodzie jest, że budynki projektowane i realizowane są pod kątem racjonalnego wykorzystania energii, integracji energii odnawialnej oraz produkcji własnej energii. Budynek staje się estetycznym zbieraczem i przetwórcą energii. Często zastosowane techniki są widocznymi elementami fasad lub konstrukcji.

Koncepcje energetyczne są integralną częścią architektury i wymagają współdziałania przedstawicieli różnych dziedzin od samego początku projektowania.

Kryteriami konkursu były: pełnowartościowe rozwiązanie architektoniczne - od idei do realizacji obiektu, estetyka obiektu, ład przestrzenny, rozwiązania w aspekcie zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska naturalnego, funkcjonalność obiektu, zastosowanie i integracja wydajnych technologii energetycznych wewnątrz i na zewnątrz obiektu oraz wykorzystanie odnawialnej energii.

Konkurs rozstrzygnięty został w grudniu 2009 r. Zwyciężył obiekt biurowy dla 750 pracowników w Luksemburgu, Rozbudowa Europejskiego Banku Inwestycyjnego, architekt: Ingenhoven Architekten z Düsseldorfu. Ponadto wyróżnione zostały budowle: Muzeum sztuki nowoczesnej w Bozen nad Jeziorem Bodeńskim, Szkoła przedpodstawowa w miejscowości Lexemburg-Hamm w Szwajcarii, Hala produkcyjna zakładów Hilti w Thüringen w Austrii oraz budynek dla gości ETH (Politechniki) w Zurychu.

Zwiedzający mogli zapoznać się w sumie z 12 obiektami, prezentującymi prawie całe spektrum nowoczesnej architektury, począwszy od budynków mieszkalnych, budynków dla opieki społecznej, poprzez obiekty szkolne, uczelniane i muzealne do przemysłowych, i usługowych.

Założenie urbanistyczne i projekt architektoniczny decydują o tym, w jakim zakresie i jakich materiałów wymagała będzie realizacja obiektu. Ile zużywał on będzie energii w czasie budowy, ale przede wszystkim jak kosztowna będzie jego eksploatacja oraz jak będzie oddziaływał na środowisko, zwłaszcza ile będzie wydzielał dwutlenku węgla.

Z uwagi na postępującą świadomość i odpowiedzialność ekologiczną społeczeństwa oraz w związku ze wzrastającymi cenami materiałów opałowych, kryteria zrównowa-

żonego rozwoju, ekologiczna urbanistyka i architektura stają się najważniejszymi kryteriami projektu architektonicznego przyszłości, również w Polsce. Ponieważ brak jest jeszcze miejscowych przykładów, uważam, że należy korzystać z doświadczeń zdobytych na Zachodzie, np. u sąsiadów w Niemczech. Spośród 13 tys. budynków pasywnych w Niemczech można wybrać wiele dobrych przykładów, a decyzje oprzeć na 18 letnich doświadczeniach eksploatacyjnych. Ponadto do akcji Komisji Europejskiej przeciwdziałania zmianom klimatu przyłączają się ciągle całe europejskie miasta, zobowiązując się do ograniczenia emisji dwutlenku węgla o 20 proc. do roku 2020. W Polsce prekursorem jest Bielsko-Biała. Niektóre miasta są już obecnie na najlepszej drodze do osiągnięcia celu wyznaczonego na 2020 rok. W niemieckim Heidelbergu, który jest na tym polu szczególnie aktywny, ustanowiono agencję doradzącą mieszkańcom miasta, jak oszczędzać energię. W ciągu ostatnich dziesięciu lat emisję CO² w budynkach miejskich udało się ograniczyć o prawie 40 proc.

Przykłady przedstawione na wystawie stanowią dowody na to, że koncepcje energetyczne budynku oraz ich innowacyjne rozwiązania techniczne mogą stać się atrakcyjnymi elementami architektury, często również interesującymi widocznymi elementami fasad, mogą być również atrakcyjnymi detalami architektonicznymi. Wystawa miała na celu uwidocznienie, że świadome projektowanie i realizacja budynków oszczędnych energetycznie (dziś realizuje się już domki jednorodzinne produkujące więcej energii, niż wynosi ich zapotrzebowanie i nadwyżkę wykorzystują do zasilania samochodów) nie tylko nie ogranicza architektów ale nawet otwiera przed nimi nowe możliwości kształtowania obiektów i przestrzeni. Wystawa wskazała również konieczność interdyscyplinarnego podejścia do projektu architektonicznego, na konieczność współpracy z urbanistą, instalatorami różnych branż w ramach skoordynowanego i integralnego procesu projektowania.

W wielu pracach widoczny był wręcz zaskakujący wynik współpracy urbanistów i architektów z branżowcami.

Tak pozytywne wyniki w zakresie ładu przestrzennego i jakości architektury są możliwe, jeżeli jest odpowiednie zainteresowanie ze strony inwestorów, dość często to oni stawiają wymagania. Jeżeli dotychczas nie tak ważne były kształt czy wystrój architektoniczny obiektu to przesłanki ekonomiczne w zakresie kosztów realizacji i utrzymania obiektów będą w przyszłości, również w Polsce, stanowiły ważne kryterium decyzji inwestora o wyborze architektury. Przedstawione na wystawie przykłady wskazały jednoznacznie, że takie zapotrzebowanie zgłaszali inwestorzy nie tylko budynków mieszkalnych, ale przemysłowych, usługowych, budynków biurowych i hal produkcyjnych oraz szkolnictwa. Kryteria projektu planu zagospodarowania przestrzennego i projektu architektonicznego są inne niż tylko rzut kształt i kolor.

W moim przekonaniu przedstawiona wystawa spełniła ważną funkcję dydaktyczną. Nauczyciel akademicki nie może nauczyć sztuki - sztukę tworzy twórca - ale może i powinien wskazać narzędzia i instrumenty niezbędne do realizacji dzieła.

W ramach cyklu **Energia, budownictwo, mobilność, przestrzeń** dyskusja o zmianach ustawy o planowaniu przestrzennym odbyła się 1. lutego. W dyskusji wzięli udział Wojewoda Helena Hatka, Wicewojewoda Lubuski Jan Świrepo oraz Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Olgierd R. Dziekoński.

Ponadto 1. i 2. lutego w Domu Kultury w Gubinie odbyła się polsko-niemiecka konferencja pt.: „**Energia, budownictwo, mobilność, przestrzeń - w kierunku budownictwa 0 energetycznego - perspektywa polska i niemiecka**”.

Zainteresowanych tematem i współpracą proszę o kontakt, email: J.Kopietz-Unger@ib.uz.zgora.pl

Janina Kopietz-Unger

> **Most w Pomorsku**

Środowisko akademickie Uniwersytetu Zielonogórskiego, reprezentowane przez Zakład Mechaniki Budowli Instytutu Budownictwa Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska, w pełni poparło inicjatywę Społecznego Komitetu Budowy Mostu na Odrze w Pomorsku (w odległości ok. 14 km na północ od Zielonej Góry).

Celem poparcia budowy mostu zebrano następujące kwoty:

- > na I-szym Karnawałowym Balu WILiŚ „Gala Inżynierów” (30.01.2009 r.) - 200,00 zł,
- > na bankiecie podczas międzynarodowej konferencji: 18th International Conference on Computer Methods In Mechanics CMM2009 (20.05.2009 r.) - 1100,00 zł.

Całą kwotę (1300,00 zł) przekazano 30.11.2009 r. na ręce Zbigniewa Wasylkowskiego - Przewodniczącego Społecznego Komitetu Budowy Mostu na Odrze w Pomorsku w celu założenia STOWARZYSZENIA, którego idea będzie wybudowanie wymarzonego mostu.

Życzymy STOWARZYSZENIU dalszego, nieustannego działania, pełnego sukcesów w dążeniu do wybudowania tego mostu, niezbędnego dla normalnej komunikacji okolicznych mieszkańców, ale także - rozwoju całego regionu Lubuskiego Trójmiasta.

> **Wizyta JM Rektora wraz z gośćmi w Instytucie Budownictwa**

Wizyta JM Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. Czesława Osękowskiego, który jest Honorowym Członkiem Stowarzyszenia Przyjaciół Ziemi Gubińskiej (SPZG) wraz z grupą przedstawicieli tego Stowarzyszenia w dniu 8 grudnia 2009 roku była dla nas prawdziwym szczytem i wyróżnieniem. Nasi goście zwiedzili uczelnię, w tym nowoczesne urządzenia w laboratorium Instytutu Budownictwa, których pozyskanie jest zasługą przede wszystkim prof. Mieczysława Kuczmy, kierującego obecnie Zakładem Mechaniki Budowli w Instytucie Budownictwa. Spotkanie w Instytucie było okazją do wręczenia na ręce prezesa SPZG, Stefana Pilaczyńskiego, zestawu komputerowego przekazanego przez naszą Uczelnię na potrzeby redakcyjne Stowarzyszenia. Z przyjemnością odnotowu-

jemy też fakt, że redaktor naczelny Biuletynu "Gubin i okolice", Wiesław D. Łabęcki wyraził już wdzięczność SPZG za uzyskaną od nas pomoc na łamach ostatniego wydania Biuletynu.

> **11. Łużyckie Sympozjum MES w Cottbus**

27 listopada 2009 r. odbyło się w Cottbus kolejne sympozjum poświęcone metodzie elementów skończonych (MES) pod nazwą 11. *Lausitzer FEM-Symposium*, którego organizatorami są profesorowie niemieckich uczelni: prof. Hartwig Hübel i prof. Claus König z Hochschule Lausitz oraz prof. Peter Osterrieder z Brandenburgische Technische Universität. Tradycją tych naukowych spotkań jest prezentacja zagadnień teoretycznych oraz przykładów praktycznych zastosowań MES przez absolwentów tych uczelni a obecnie pracowników dużych firm produkcyjnych lub softwarowych (ostatnio Vattenfall Europe Generation AG, CADFEM GmbH, DYNAmore GmbH). W ramach kilkuletniej już współpracy również nasi pracownicy i absolwenci wygłaszali referaty na tym forum. W ostatnim sympozjum naszą uczelnię reprezentowali prof. Mieczysław Kuczma razem z dwoma studentami kierunku *budownictwa*: Marcelem Kiernożyckim i Waldemarem Ziolo.

Bożena Kuczma

> **CMM 2009 w Zielonej Górze – CMM 2011 w Warszawie**

18. Międzynarodowa Konferencja *Computer Methods in Mechanics - CMM 2009* odbyła się na Uniwersytecie Zielonogórskim w dniach 18-21 maja 2009 r. Konferencję Metod Komputerowych Mechaniki mają w Polsce długą tradycję sięgającą 1973r., kiedy to pierwsza konferencja z tego cyklu odbyła się w Poznaniu. Od tej pory odbywają się regularnie co dwa lata w różnych ośrodkach akademickich naszego kraju (wyjątek stanowił rok 2001, gdy konferencja CMM została „wchłonięta” przez konferencję European Conference on Computational Mechanics - ECCM 2001, która odbyła się w Krakowie). Współorganizatorami konferencji CMM 2009 byli: Polska Akademia Nauk (Sekcja Mechaniki Konstrukcji i Materiałów KILiW PAN, Sekcja Metod Komputerowych Mechaniki KM PAN), Polskie Towarzystwo Metod Komputerowych Mechaniki (PTMKM) i Uniwersytet Zielonogórski. Powierzenie naszemu uniwersytetowi organizacji konferencji CMM 2009 było dla nas dużym wyróżnieniem i świadectwem uznania wysokiego poziomu badań prowadzonych w tej dziedzinie nauki przez pracowników UZ.

Konferencja CMM 2009 była ważnym wydarzeniem naukowym gromadząc 300 uczestników z 24 krajów, w tym 90 uczestników z zagranicy. Wygłoszonych zostało prawie 250 referatów, w tym 11 Plenary Lectures (proszonych referatów plenarnych) i 28 Keynote Lectures (proszonych wykładów sekcyjnych) przez wybitnych specjalistów z całego świata. Byliśmy zaszczytzeni, że patronat nad konferencją CMM 2009 objęli: Marszałek Województwa Lubuskiego - Marcin Jabłoński, Prezydent Zielonej Góry - Janusz Kubicki, oraz gospodarz konferencji, JM Rektor Uniwersytetu

JM REKTOR PROF. CZESŁAW OSĘKOWSKI I GOŚCIE Z STOWARZYSZENIA PRZYJACIÓŁ ZIEMI GUBIŃSKIEJ W CZASIE ZWIEDZANIA LABORATORIUM INSTYTUTU BUDOWNICTWA

Zielonogórskiego - prof. Czesław Osekowski, którzy byli jednocześnie głównymi sponsorami konferencji. Swoją obecnością konferencję zaszczylił również Prezes Polskiej Akademii Nauk - prof. Michał Kleiber.

Współprzewodniczący konferencji CMM 2009, prof. Mięczysław Kuczma i prof. Krzysztof Wilmański, także w tym miejscu składają serdeczne podziękowania wszystkim sponsorom konferencji, członkom komitetów naukowych i organizacyjnego (International Scientific Committee, National Scientific Committee, Organizing Committee), uczestnikom konferencji oraz wielu osobom z naszej uczelni, których przychylność, zaangażowanie i pomoc przyczyniły się do tego, że konferencja CMM 2009 była dużym sukcesem.

Kolejna konferencja w tej serii, 19. Międzynarodowa Konferencja *Computer Methods in Mechanics - CMM 2011* odbędzie się w Politechnice Warszawskiej w dniach 9-12 maja 2011 r. 7 stycznia 2010r. mieliśmy przyjemność gościć na naszej uczelni prof. Adama Borkowskiego i prof. Tomasz Lewińskiego - współprzewodniczących konferencji CMM 2011. Prof. A. Borkowski jest kierownikiem Zakładu Systemów Inteligentnych w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie, pełni też funkcję wiceprzewodniczącego Wydziału IV Nauk Technicznych PAN. Prof. T. Lewiński jest kierownikiem Katedry Mechaniki Budowli i Zastosowań Informatyki w Politechnice Warszawskiej. Program pobytu gości obejmował spotkanie i wymianę doświadczeń z organizatorami CMM 2009 oraz wygłoszenie referatów na seminarium Centrum Modelowania Matematycznego UZ. Referaty, które przedstawili, prof. A. Borkowski: *Roboty mobilne - dziś i jutro*, prof. T. Lewiński: *Optymalizacja topologiczna konstrukcji*, wzbudziły duże zainteresowanie i długą dyskusję wśród uczestników seminarium (pracowników i studentów). W seminarium uczestniczyło wielu pracowników Zakładu Mechaniki Budowli Instytutu Budownictwa.

Bożena Kuczma

> Uprawnienia budowlane 2010

8. stycznia 2010 r. w Gmachu Biblioteki Miejskiej w Gorzowie Wlkp. odbyła się uroczystość wręczenia uprawnień zawodowych wydawanych przez Lubuską Okręgową Izbę

SPOTKANIE W BIBLIOTECE INSTYTUTU BUDOWNICTWA (OD LEWEJ):
M. KU CZMA (WSPÓLPRZEW. CMM 2009), A. BORKOWSKI (WSPÓLPRZEW. CMM 2011), T. LEWIŃSKI (WSPÓLPRZEW. CMM 2011), K. WILMAŃSKI (WSPÓLPRZEW. CMM 2009), K. KULA (CZŁONEK KO CMM 2009), W. SZAJNA (SEKRETARZ KO CMM 2009)

Inżynierów Budownictwa. Wśród gości honorowych zaproszonych na tę uroczystość znalazł się wicewojewoda lubuski mgr inż. Jan Świrepo oraz prof. Tadeusz Biliński i dr hab. inż. Jakub Marcinowski, prof. UZ, Dziekan WILiŚ UZ, obaj reprezentujący WILiŚ UZ. Wśród osób, które odbierały uprawnienia znaczący procent stanowili absolwenci Uniwersytetu Zielonogórskiego. Komisja Kwalifikacyjna postanowiła wyróżnić i nagrodzić cennymi nagrodami sześć osób, które najlepiej zdały egzamin państwowy na uprawnienia budowlane. W grupie nagrodzonych znaleźli się mgr inż. Jan Kostura (wynik na egzaminie 90,15%), mgr inż. Rafał Szafranek (92,76%), mgr inż. Przemysław Kobeszko (91,43%) oraz mgr inż. Mirosław Smok (92,62%). Cała czwórka to absolwenci studiów niestacjonarnych kierunku Inżynieria Środowiska. W sukcesie odniesionym na egzaminie państwowym znaczący udział mieli niewątpliwie pracownicy Instytutu Inżynierii Środowiska, z których pomocą wymienieni absolwenci zdobywali szlify zawodowe w murach UZ.

> Wspomnienie o prof. Janie Konradzie Stawiarskim

Profesora Jana Konrada Stawiarskiego poznałem jesienią 2007 roku. Połączyła nas idea uruchomienia kierunku Architektura i Urbanistyka na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego. Entuzjazm Profesora udzielił się zarówno prof. Tadeuszowi Kuczyńskiemu, ówczesnemu Dziekanowi WILiŚ jak i mnie pełniącemu wtedy funkcję dyrektora Instytutu Budownictwa. To dzięki Janowi uwierzyliśmy, że uda nam się uruchomić na Wydziale kierunek architektura i urbanistyka. Po decyzji Senatu UZ Janowi jakby ubyło lat. Bardzo intensywnie dopracowywał wszystkie szczegóły programu, zabiegał o pozyskanie pracowników, troszczył się o wyposażenie sal. Nie ukrywał, że spełniło się jedno z największych marzeń Jego życia: architektura i urbanistyka zaczęła funkcjonować w nauczaniu akademickim tu w Zielonej Górze, w mieście, z którym związał swe losy w 1964 r.

W latach 2008-2009 był stałym i zawsze mile widzianym gościem w sekretariacie Dziekana. Wszystkie moje spotkania z Janem miały podobny scenariusz: najpierw na ogół trudne sprawy służbowe związane z architekturą, a potem swobodna rozmowa na tematy obu nam tak bliskie: bolesna historia współczesna, idea budowy pomnika Marszałka, upamiętnienie wydarzeń zielonogórskich z 1960 roku, Golgota Wschodu, różaniec Sybiraków, Matka Sybiraczka, pomnik Chrystusa Króla w Świebodzinie, dzieło Jana Papiny powstające w Ochli i wiele innych spraw, wszystkie z wydzwiekiem patriotycznym lub religijnym. Bardzo sobie cenię te wspólnie spędzone chwile.

Podczas jednego ze spotkań, bodaj w lipcu 2009 r., Jan pokazał mi fotografię małego chłopca w towarzystwie rodziców; to był mój Jaś Stawiarski z rodzicami. Cała trójka ubrana odświętnie, a Jaś trzymający uchwyt małej taczki. Nietrudno było zgadnąć: to była rodzinna wyprawa do Krakowa w okresie, gdy cały Naród w latach 1934-1937 uspywał kopiec Marszałka. Takie wychowanie odebrał Jan, taka wspaniała postawa patriotyczna cechowała Jana zawsze i taki pozostanie w mojej pamięci.

24 listopada 2009 spotkaliśmy się w domu Profesora na Źródlanej (w spotkaniu wzięła udział także Pani prof. Janina Kopietz-Unger). Rozmowa dotyczyła oczywiście archi-

NA ZDJĘCIU OD LEWEJ: PROF. JAN STAWIARSKI, PAN JAN PAPINA, PROF. CZESŁAW OSEKOWSKI, REKTOR UZ, DR HAB. INŻ. JAKUB MARCINOWSKI, PROF. UZ, DZIEKAN WILIŚ (ZDJĘCIE Z 9.07.2009 R.).

tektury, była mowa o planach na przyszłość, o konferencji, w której Profesor miał wziąć aktywny udział. Nikt z nas wtedy nie przypuszczał, że będzie to nasze ostatnie spotkanie. 24 grudnia odszedł od nas na zawsze pogrążając w smutku Rodzinę i licznych przyjaciół.

Drogi Janie, „*In Paradisum deducant te Angeli...*”

„*Niech Aniołowie zawiodą Cię do Raju...*”

Spoczywaj w pokoju wiecznym.

dr hab. inż. Jakub Marcinowski, prof. UZ,
Dziekan WILIŚ

***

Kiedy umiera ktoś bliski trudno ustrzec się od refleksji natury osobistej. W grudniu po długiej i ciężkiej chorobie zmarł Jan Stawiarski. Zostawił nas zdumionych i zakłopotanych tym, że to co współtworzył może odtąd oddziaływać już tylko poza nim jako osobą - Janem Stawiarskim.

Profesor Jan Stawiarski urodził się pod Lwowem. W roku 1940, w lutym, w ramach pierwszej wielkiej zsyłki został wywieziony z rodziną na Syberię. Jak mawiał, należał do tych szczęśliwych ludzi, którym udało się wrócić z zesłania do Polski (w roku 1946).

Osiadł w Jarocinie, gdzie ukończył znane Liceum Ogólnokształcące. Po studiach we Wrocławiu uzyskuje dyplom magistra inżyniera w zakresie architektury i urbanistyki.

Jan Stawiarski był człowiekiem twórczym, nie tylko jako architekt urbanista, ale także w tym co budował publicznie. Jako architekt pracował i działał w różnych zespołach obejmując także stanowisko architekta powiatowego w Pleszewie.

Profesor Jan Stawiarski posiadał ogromne doświadczenie organizacyjne i dydaktyczne, którego rezultaty miałem możliwość obserwować przez wiele lat. Pracował w bardzo różnych środowiskach i uczelniach (Warszawie, Białymstoku, Szczecinie, Legnicy, Poznaniu, Bydgoszczy, Zielonej Górze), o różnych programach kształcenia, które współtworzył, znajdując zawsze bardzo dobry kontakt ze

studentami i cieszył się wśród nich jak i pedagogów autentycznym autorytetem.

Profesor Jan Stawiarski nade wszystko był wspaniałym człowiekiem. Wysoko cenię sobie, że szczęśliwy los pozwolił mi znaleźć się w kręgu Jego przyjaciół. Należał bowiem do nielicznej grupy ludzi, którym okrutny los zgotował katorgę, a mimo to nie miał do nikogo urazu i pretensji. Dość często w naszych rozmowach przy kieliszku koniaku Profesor wracał wspomnieniami do tajgi. Z wielką czułością, bez żalu, wspominał ludzi rosyjskich - podkreślając ich ciężki los „nie lepszy od naszego”. Z humorem opowiadał anegdoty o sobie i ludziach tam zesłanych. Czasem marzył. Zwykł wtedy mówić „życie było trudne, ale piękne - byliśmy przecież młodzi. Chciałbym tam z tobą pojechać, żebyś zobaczył jak okrutna jest tajga i żebyś usłyszał jak pięknie śpiewa”.

Janku, niedługo będziemy razem i pojedziemy, ale najpierw muszę pomóc ukończyć budowę Architektury i urbanistyki, którą Ty rozpocząłeś. Studenci by nam nie wybaczyli.

prof. Jan Gawron

> Nagrody Ministra Infrastruktury za najlepsze prace dyplomowe, doktorskie, habilitacyjne i publikacje w dziedzinie budownictwa

22 grudnia 2009 r. odbyła się uroczystość wręczenia nagród i wyróżnień 43. edycji konkursu **Ministra Infrastruktury za prace dyplomowe, doktorskie, habilitacyjne i publikacje w dziedzinach architektury, budownictwa, urbanistyki, gospodarki mieszkaniowej i komunalnej, ekonomiki budownictwa i inwestycji oraz nieruchomości**. Wydarzenie to miało miejsce w Gmachu Naczelnej Organizacji Technicznej w Warszawie.

Spośród 10 prac dyplomowych zgłoszonych do tego konkursu z naszego Wydziału, jedna praca została nagrodzona, a dwie otrzymały wyróżnienie. Przewodniczącym Komisji Nagród był prof. Lech Czarnecki.

Do nagrodzonych prac należała praca magisterska **mgr inż. Wojciecha Walkowiaka** pt.: *Most belkowy ze sprzężeniem zewnętrznym typu EKSTRADOSED*. Promotorem tej pracy był dr hab. inż. Czesław Machelski.

Wyróżnienie Ministra Infrastruktury uzyskały prace magisterskie: **mgr inż. Marii Czechowskiej** pt.: *Modele kondensacji i parowania w przegrodach budowlanych oraz mgr inż. Ewy Łukomskiej* pt.: *Ocena możliwości poprawienia własności fizycznych budynków podlegających renowacji w porównaniu z parametrami nowych budynków pasywnych*. Promotorem obu tych prac był prof. Krzysztof Wilmański.

W ramach konkursu oceniano również wybitne publikacje z zakresu szeroko pojętego budownictwa i tutaj z przyjemnością informujemy, iż w tej dyscyplinie nagrodę otrzymał **prof. Czesław Machelski** z IB za książkę pt.: *Modelowanie mostowych konstrukcji gruntowo-powłokowych. Tom III*, wydana przez Dolnośląskie Wydawnictwo Edukacyjne we Wrocławiu.

Wszystkim osobom nagrodzonym serdecznie gratulujemy i życzymy owocnej pracy w wybranym zawodzie i wiele szczęścia i radości w życiu osobistym.

Marek Dankowski

> To był BAL!!!

22 stycznia 2010 r. studenci oraz pracownicy Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego zatańczyli walca. Tak rozpoczęła się II WYDZIAŁOWA GALA INŻYNIERÓW WILIŚ, która tradycyjnie odbyła się w okazałym hallu budynku A-8.

W tegorocznej Gali wzięło udział 230 osób, w tym Dziekan dr hab. inż. Jakub Marciniowski, prof. UZ z Matżonką, Prodziekani, Wykładowcy oraz liczne grono studentów i sympatyków Wydziału.

Pojawili się również przedstawiciele sponsorów, którzy znacząco wsparli organizację balu poprzez ufundowanie ciekawych nagród na loterię fantową, w tym: Lubuskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa, Zielonogórskich Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o., Budikomu, Hertz Systems Ltd Spółka z o.o., To-Tu catering, Samorządu Studenckiego Politechniki Poznańskiej, Perfumerii Douglass, Glittera, Cinema City, Empiku, Studia Kwiatowego, Hot Shots Snooker & Bilard, Piekarni - Cukierni Rema, Solarium Athon, Komputronika, Pizzerii DaGrasso oraz Pizzy Taxi. A także - liczne media.

Tegoroczny bal okazał się być kolejnym sukcesem organizacyjnym licznej grupy studentów, dowodzonej tradycyjnie przez Sylwię Świątek i Tomasza Stanisławiaka. Każdy z nich dostawał zadanie specjalne, które realizował pod szczególnym okiem Prodziekana ds. studenckich - prof. Urszuli Kołodziejczyk oraz mgr inż. Anny Asani z Instytutu Inżynierii Środowiska. Przykładowo, wystrój sali balowej przygotowali studenci *architektury i urbanistyki* pod kierunkiem Anny Kaczmarek. Jak się okazało - są oni w stanie zaaranżować każdą przestrzeń (w tym dwukondygnacyjną) na salę balową. Uzupełnienie dekoracji stanowiło profesjonalne oświetlenie i nagłośnienie, za które odpowiadał Tomasz Stanisławiak i Krystian Mrozek.

Tegoroczny bal to nie tylko zabawa taneczna. Szczególną rolę w uatrakcyjnieniu imprezy odegrała grupa studentów, na czele z Darią Błaszczyk, Hanną Leśną i Ewelina Owoc, którzy przygotowali ciekawe konkursy z nagrodami. Bawiono się w nich znakomicie, odpowiadając z pozoru na proste, aczkolwiek podchwytliwe pytania z wielu dziedzin nauki, w tym - ściśle inżynierskich. Szczególnym zainteresowaniem cieszyła się konkurencja „wiązania krawata w elegancki węzeł”, powtarzana trzykrotnie z uwagi na liczbę chętnych.

Nie obyło się również bez oryginalnego powitania i otrzęsin studentów I-go roku, którzy zostali pasowani na studentów Wydziału, otrzymując tarczę i skróconą wersję indeksu.

Pamiętano również o tegorocznych absolwentach, którym wręczono fikcyjne dyplomy ukończenia studiów (podobno respektowane przez przyszłych pracodawców). Były łzy, uściski, gratulacje... Aż trudno uwierzyć, że jesteśmy tak mocno zintegrowani.

Bal uświetnił Mateusz Uramowski, pełniący obowiązki DJ-a, który zaskoczył wszystkich mocą nieprzemijającej energii i dużych umiejętności estradowych. Prezentując wiele popularnych przebojów dał okazję do wspaniałej zabawy, przy dźwiękach melodii - jak się okazało w chóralnym śpiewie - znanych i powtarzanych „od zawsze”, przez kolejne pokolenia studentów, absolwentów, magistrów i profesorów.

Dobrze się stało, że podjęte w ubiegłym roku gigantyczne przedsięwzięcie, o nazwie I Gala Inżynierów WILIŚ, zo-

OFICJALNE OTWARCIE II GALI WILIŚ DOKONANE PRZEZ DZIEKANA WILIŚ - PROF. J. MARCINOWSKIEGO

PRODZIEKAN DS. STUDENCKICH PROF. URSZULA KOŁODZIEJCHYK - INICJATORKA GALI PREZENTUJE OSOBY SZCZEGÓLNE ZAANGAŻOWANE W ORGANIZACJĘ UROCZYSTOŚCI

NIECIERPLIWE OCZEKIWANIE NA WYNIKI LOSOWANIA „WIELKIEJ LOTERII FANTOWEJ!”

TANCE

QUIZ Z NAGRODAMI - CHWILA NAPIĘCIA PRZED PODANIEM PRAWIDŁOWEJ ODPOWIEDZI

PASOWANIE PIERWSZAKÓW NA PEŁNOPRAWNYCH STUDENTÓW WYDZIAŁU

„ALE TO JUŻ BYŁO I NIE WRÓCI WIĘCEJ...”: POŻEGNANIE TEGOROCZNYCH ABSOLWENTÓW

TO BYŁ BAL...

stało powtórzone w tym roku. I to ze wzmocnioną energią, dając jeszcze większe powody do satysfakcji uczestnikom i organizatorom imprezy.

Wszyscy mamy nadzieję na kolejne spotkanie podczas III Gali Inżynierów WILiŚ w 2011 r.

Organizatorzy II Gali Inżynierów WILiŚ

> WYDZIAŁ MATEMATYKI, INFORMATYKI I EKONOMETRII

> Konkurs nr 38, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Projekt badawczy: własny.

Numer wniosku: N N112 339438.

Dyscyplina naukowa: N112 Makro- i Mikroekonomia.

Instytucja realizująca: Uniwersytet Zielonogórski, Wydział Ekonomii i Zarządzania.

Status: zakwalifikowany do finansowania.

Tytuł projektu:

Ocena poziomu efektywności gospodarki odpadami w województwie lubuskim w kontekście rozwoju zrównoważonego. Analiza systemowa z wykorzystaniem techniki LCA i GIS do optymalizacji gospodarki odpadami.

Kierownik projektu: dr inż. Joanna Zarębska, WEZ.

Wykonawcy:

dr inż. Janusz Adamczyk, WEZ,

dr Brygida Beata Cupiał, WEZ,

dr Robert Dylewski, WMIE.

Robert Dylewski

> Nagroda miasta Zielonej Góry

Miejska Kapituła Zielonej Góry przyznała trzy nagrody miasta. Jedną z tych nagród otrzymał dr Mieczysław Trąd, nasz zasłużony pracownik Zakładu Dydaktyki Matematyki i Teorii Liczb, współtwórca Klubu Młodych Matematyków "Pitagoras". Serdeczne gratulacje i życzenia zdrowia oraz dalszej aktywnej pracy przesyłają tą drogą pracownicy naszego Wydziału. Aleksander Grytczuk (por. "Gazeta Lubuska" 24. 11. 2009 r.)

> Seminarium wydziałowe

W ramach seminarium wygłoszono następujące referaty:

9 grudnia - Andrzej Fryszkowski (Politechnika Warszawska): *O retrakcjach przestrzeni L_1 na zbiór rozwiązań inkluzji lipschitzowskiej;*

13 stycznia - Jörg Koppitz (Uniwersytet Poczdamski): *The study of varieties of rings.*

> Zielonogórski Laureat Konkursu im. Marka Kuczmy

Doroczny ogólnopolski konkurs na najlepszą polską pracę z równań funkcyjnych i zagadnień pokrewnych organizowany jest nieprzerwanie od 1974 roku. Oceny opublikowanych prac z tego zakresu dokonuje trzynastoosobowe jury wybierane co dwa lata spośród specjalistów z całej Polski.

Od stycznia 1992 r. Konkurs nosi imię **Marka KUCZMY** - twórcy polskiej szkoły równań funkcyjnych oraz inicjatora Konkursu (profesor Marek Kuczma zmarł w czerwcu 1991 roku). Od roku 1993 Konkurs stanowi stałą pozycję w kalendarzu imprez naukowych organizowanych przez Uniwersytet Śląski w Katowicach; od 1991 r. laureaci Konkursu otrzymują, oprócz dyplomów, nagrody pieniężne, których fundatorem jest Jego Magnificencja Rektor Uniwersytetu Śląskiego.

W ślad za intensywnym rozwojem teorii równań funkcyjnych w ogóle, a w Polsce w szczególności, lista prac ocenianych przez Jury systematycznie wzrasta (w ostatnich latach jednoroczna taka lista liczy ok. 70 pozycji).

Lista prac nagrodzonych w danym roku jest także zamieszczana w *Biuletynie Polskiego Towarzystwa Matematycznego*.

Z radością informujemy, że w rozstrzygniętej w grudniu, XVII edycji konkursu laureatem pierwszej nagrody został pracownik Uniwersytetu Zielonogórskiego profesor Janusz Matkowski. Tytuł nagrodzonej pracy to *Generalized convex functions and a solution of a problem of Zs. Páles*.

Praca ukazała się w czasopiśmie *Publicationes Mathematicae Debrecen*.

> Nowy doktor na Wydziale

9. grudnia 2009 roku na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii (WMIE) Uniwersytetu Zielonogórskiego (UZ) odbyła się publiczna obrona rozprawy doktorskiej

mgr. Joachima Sygi pt.: *Wielowartościowe całki stochastyczne względem semimartyngału i ich zastosowania w teorii inkluzji stochastycznych*. Promotorem rozprawy był prof. Jerzy Motyl z UZ, natomiast recenzentami byli: prof. Andrzej Fryszakowski z Politechniki Warszawskiej oraz prof. Mariusz Michta z UZ.

Joachim Syga urodził się w Oleśnie (woj. opolskie), ukończył Technikum Mechaniczne w Kluczborku (woj. opolskie). W 1997 roku rozpoczął studia na Politechnice Zielonogórskiej na kierunku matematyka. W 2002 roku obronił dwie prace magisterskie, których promotorami byli: prof. Andrzej Cegielski oraz prof. Wojciech Okrański. Od 2002 roku jest pracownikiem WMIE UZ. W 2007 roku otrzymał zespołową nagrodę rektora UZ za osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej. Jest współautorem jednej publikacji naukowej.

Przedmiotem badań zawartych w rozprawie stały się własności wielowartościowych całek stochastycznych typu Ito i Stratonowicza względem semimartyngału. Niektóre z nich zostały w rozprawie zastosowane w teorii inkluzji stochastycznych, m.in. do uzyskania twierdzenia selekcyjnego dla wielowartościowej całki stochastycznej typu Stratonowicza.

Rada Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ uchwałą z dnia 9 grudnia 2009 roku nadała mgr. Joachimowi Sydze stopień naukowy doktora nauk matematycznych.

Dorota Krassowska

> WYDZIAŁ MECHANICZNY

> Inżynieria Biomedyczna - seminarium naukowe

2. grudnia odbyło się kolejne z cyklu seminariów organizowanych przez Zakład Bioinżynierii. Tym razem wykład na temat *"Kontroli reakcji immunologicznej organizmu poprzez pH"* wygłosił prof. Mirosław Dudek z Instytutu Fizyki UZ. Prezentacja przedstawiała wyniki badań opisujących strukturę kompleksu epitop-paratop, opis fizyczny miejsc wiążących oraz przyszłość nanokapsulek. Za pomocą analizy ładunków elektrycznych pomiędzy epitopem a paratopem wyjaśniona została intrygująca kwestia wartości $pH=7.4$.

Seminarium cieszyło się olbrzymim zainteresowaniem,

a dyskusja o tym interdyscyplinarnym zagadnieniu trwała jeszcze długo po wystąpieniu.

Katarzyna Arkusz

WYDZIAŁ PEDAGOGIKI, SOCJOLOGII I NAUK O ZDROWIU

> 80 lat życia i 60 lat pracy zawodowej

*„Pasja jest przewodnikiem
do największych tajemnic”*

Autor nieznanym

O tym, że wciąż nie brakuje pasji Dostojnej Jubilatce, Pani prof. zw. dr hab. Marii Jakowickiej wiedzą wszyscy, którzy się z Nią spotykają. 21 grudnia 2009 r. członkowie Rady Wydziału Pedagogiki Socjologii i Nauk o Zdrowiu ze swoim Dziekanem prof. Zbigniewem Izdebskim i Przyjaciółmi Jubilatki - Senatorem Zbyszkiem Piwońskim i Kuratorem Henrykiem Baturą - mieli niezwykłą okazję świętowania jubileuszu osiemdziesiątych urodzin wytrwałej badaczki zagadnień z zakresu pedeutologii, pedagogiki wczesnoszkolnej i społecznej, nauczyciela akademickiego i doskonałego organizatora wielu poczynań służących środowisku. Niezwykła aktywność zmyliła niejednego, o czym niech świadczy fakt, że nieomal nikt nie zauważył upływającego czasu i śladów jubileuszu (który tak naprawdę minął w sierpniu 2009 roku). Dopiero teraz z trudem uwierzyliśmy, że jest to prawda obiektywna i faktycznie minęło już dziesięć lat od momentu, gdy Przewodniczący Komitetu Nauk Pedagogicznych Polskiej Akademii Nauk, prof. Tadeusz Lewowicki napisał, z okazji 50-lecia pracy naukowej, dydaktycznej i społecznej następujące słowa: *„Trudne do przecenienia są zasługi Pani Profesor w kreowaniu i rozwijaniu uczelni kształcących nauczycieli. Pełniąc funkcje najpierw organizatorskie, a potem, wysokie funkcje rektorskie,*

dziekańskie i dyrektorskie, budowała Pani środowiska akademickie i stwarzała im warunki pomyślnej działalności. Szczególne są zasługi w umacnianiu naukowej pozycji ośrodka zielonogórskiego. Wyższa Szkoła Pedagogiczna im. Tadeusza Kotarbińskiego w Zielonej Górze w dużej mierze dzięki staraniom Pani Profesor stała się jednym z najliczniejszych w naszym kraju centrów studiów i badań pedagogicznych oraz kształcenia nauczycieli”¹. Droga do wiedzy Profesor Marii Jakowickiej, choć, nie zawsze łatwa, była ciekawa, bowiem z upodobaniem, od początku podejmowała Ona zadania trudne. Imponujący dorobek badawczy kosztował z pewnością wiele zmagania, ale też przyniósł wspaniałe rezultaty. Działalności badawczej towarzyszyła, bowiem (dzięki przyjętej metodologii badań) - i nadal towarzyszy! - wnikliwa analiza rzeczywistości i formułowanie odważnych wniosków². Profesor Maria Jakowicka odnalazła dla siebie i innych, zgromadzonych w Jej kręgu badaczy, niezwykle interesujący, odkrywczy aspekt pedagogiczny i budowała atmosferę twórczego dialogu. Nie gardziła działalnością poza dydaktyczną i popularyzatorską, widząc w niej możliwość dotarcia do każdego odbiorcy. Warto dodać, że w pracach czy to Instytutu, czy też Wydziału Pedagogicznego Profesor Maria Jakowicka brała zawsze aktywny i skuteczny udział, pełniąc różne funkcje społeczne i pracując gorliwie, z właściwą sobie życzliwością dla innych.

Rezultaty takiej postawy badawczej owocują po dzień dzisiejszy. Wręczony przez Dziekana Wydziału prof. Zbigniewa Izdebskiego Czcigodnej Jubilatce kosz z osiemdziesięcioma pałami różami wzruszył bardzo Panią Profesor, podobnie, jak wspomnienia z dawnych lat w gronie Przyjaciół, z którymi budowała ongiś podwaliny pod współczesny kształt edukacji. Wdzięczni jesteśmy Panom Zbyszko Piwońskiemu i Henrykowi Baturą, za to, że zechcieli razem z członkami Rady Wydziału uczestniczyć w tej niezwykłej uroczystości. Nie wszystkim bowiem, dane jest obchodzić jubileusz 60-lecia pracy zawodowej, wciąż będąc na etacie, w pełni sił twórczych. Dziś Profesor Maria Jakowicka, 80-letnia Jubilatka, wciąż pracuje naukowo i zawodowo, między innymi na Uniwersytecie Zielonogórskim, kieruje Pracownią Pedagogiki Wczesnoszkolnej i Przedszkolnej, służąc niestrudzenie wiedzą i doświadczeniem młodym adeptom nauki.

Od wieków

wiadomo, że życie człowieka jest wędrówką. Peregrynując sami dokonujemy wyborów, korzystamy z jednych ścieżek i pomijamy inne. Pamiętać warto, że: „Można po drodze w górach i w życiu gubić po kolei wszystkie złudzenia, lecz nie wolno zgubić dwóch, wydaje się sprzecznych ze sobą - zdrowego rozsądku, który prowadzi, i marzenia, które uskrzydla”³. Pani Profesor Marii Jakowickiej jedno i drugie znakomicie się udało. Nie gubi ścieżek, pilnuje ich, jak mało kto, radzi sobie z różnymi meandrami, wciąż odczuwając głód wiedzy i bliskości drugiego człowieka. Żywa ciekawość świata i towarzyszący temu entuzjazm sprawiły, że wciąż skupia wokół siebie młodych adeptów nauki, którym służy radą i podaje pomocną dłoń. Życie człowieka, którego biografia ma wiele wątków i nie jest w swej istocie bagatelna, trudno ogarnąć. Pedagogiczna i społeczna karta życia Profesor Marii Jakowickiej, mimo, że - do pewnego momentu - nieźle opisana w jubileuszowej księdze wręczonej na siedemdziesięciolecie⁴, wciąż czeka na młodych badaczy, gdyż w tym niezwykle twórczym curriculum vite, tak wiele jest jeszcze faktów nieznanymi, wartych odkrycia i przybliżenia szerszym kręgom społecznym, które na to czekają.

Dostojna Jubilatka „wpisała się” na trwałe w pejzaż społeczności akademickiej, nie tylko Zielonej Góry. Jej dorobek utrwalił rangę pedagogiki w wielu zakresach, zwłaszcza - edukacji wczesnoszkolnej, a podejmowane, ważne kwestie kształcenia i doskonalenia nauczycieli i kadr dla oświaty, są wciąż nowatorskie i nieocenione. Łącząc funkcje teoretyczne i praktyczne w edukacji szkolnej Jubilatka znakomicie realizowała założenia i paradygmaty planowane i podejmowane dla dobra innych. Do Jej naukowego dorobku odwołuje się dziś wielu

specjalistów z różnych dziedzin. Z nadzieją, że Jubileusz rozpoczyna długie jeszcze lata twórczego i aktywnego życia życzymy, Szanownej Pani Profesor Marii Jakowickiej zdrowia, kolejnych nowych pasji, spełnienia marzeń i pragnień, zwłaszcza, zaś, tych, na które tak długo i mocno się czeka.

Ad multos annos!

Pola Kuleczka

PRZYPISY:

¹ List Przewodniczącego Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN prof. zw. dra hab. Tadeusza Lewowickiego drukowany, [w:] *Pedagogika wobec przemian i reform oświatowych*. Pod red. Grażyny Miłkowskiej-Olejniczak i Kazimierza Uździckiego, Zielona Góra 2000, s. 13.

² Profesor zw. dr hab. Maria Jakowicka. Opr. Kazimierz Uździcki, [w:] *Pedagogika wobec przemian i reform oświatowych...*, ss. 48-59.

³ W. Krygowski, *Góry i doliny po mojemu*, Kraków 1980, Wydawnictwo Literackie, „Seria Tatrzańska”

⁴ *Pedagogika wobec przemian i reform oświatowych...*, ss. 554.

> **Jubileusz 80 urodzin
Prof. dr. hab. med. Kazimierza Imielińskiego**

4.12.2009 r. na Zamku Królewskim w Warszawie odbył się, zorganizowany przez Polską Akademię Medycyny jubileusz 80 urodzin Prof. Kazimierza Imielińskiego. Patronat honorowy nad uroczystością objęły Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego prof. Barbara Kudrycka i Minister Zdrowia dr Ewa Kopacz, która osobiście wzięła udział w spotkaniu.

ZAPROSZENI GOŚCIE

Profesor Imieliński jest lekarzem seksuologiem, który jako pierwszy w Polsce uzyskał tytuł specjalisty seksuologa, stopień doktora habilitowanego z seksuologii i tytuł profesora, nadany seksuologowi. Zorganizował pierwszy w Polsce Zakład Seksuologii w Akademii Medycznej w Krakowie, dzięki czemu seksuologia uzyskała rangę nauki akademickiej. Prof. Imieliński założył i przez wiele lat, aż do emerytury kierował Zakładem Seksuologii i Patologii Więzi Międzyludzkich w Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego w Warszawie. Opracował program kształcenia specjalistów seksuologów, na którym wzorowano się tworząc podobne w świecie, napisał podręcznik seksuologii dla lekarzy specjalistów oraz lekarzy praktyków innych specjalności. Jako kierownik specjalizacji wyszkolił pierwszych 100 specjalistów seksuologów, utworzył sieć 86 poradni seksuologicznych w dużych miastach Polski.

W 1990 roku prof. Imieliński założył Polską Akademię Medycyny, a w 1998 r. Światową Akademię Medycyny im. Alberta Schweitzera. Tę drugą tworzy 239 profesorów z 72 państw, wśród nich 34 to laureaci Nagrody Nobla. Prof. Imieliński jest członkiem rad naukowych i akademickich wielu uniwersytetów medycznych w: Edmontonie, Paryżu, Kijowie, Mińsku, Tomsku, Bombaju. Jest członkiem 5 zagranicznych akademii nauk, profesorem honoris causa 19 i doktorem honoris causa 56 zagranicznych uniwersytetów, w 23 krajach, na 4 kontynentach. Jest autorem 260 rozpraw naukowych, w tym dwóch nowych teorii odnoszących się do trzech zespołów schorzeń. Napisał samodzielnie i we współpracy oraz zredagował 73 książki, spośród których 7 autorskich przetłumaczono na 14 języków, w tym: angielski, niemiecki, rosyjski, japoński i arabski. Uehonorowany licznymi tytułami i odznaczeniami - 96 krzyży, gwiazd i

medali w Polsce, USA, Wielkiej Brytanii, Rosji, Indiach, Japonii. Laureat Olimpijski - jako jedyny Polak i jeden z 6 Europejczyków - otrzymał Międzynarodową Nagrodę - Medal Hipokratesa na I Międzynarodowej Olimpiadzie Medycznej na wyspie Kos w Grecji w 1996 r. za wybitny wkład w humanizację i rozwój medycyny oraz stworzenie nowego kierunku jej rozwoju - medycyny uniwersalistycznej. Trzykrotnie otrzymał nominację do Pokojowej Nagrody Nobla z 8 zagranicznych uniwersytetów, International Association of Educators for World Peace w Brukseli oraz Parlamentu Rumunii. Ostatnia nominacja została odczytana w trakcie grudniowej uroczystości. Minister Zdrowia dr Ewa Kopacz użyła określenia, że chyliła głowę przed osiągnięciami prof. Imielińskiego, które docenił świat poprzez honorowe profesury i doktoraty. Laudację na cześć Jubilata wygłosił prof. Lechosław Gapik z UAM w Poznaniu, Członek Prezydium Polskiej Akademii Medycyny.

W wystąpieniu Jubilata pojawiło się kilka interesujących wątków, część autobiograficznych. Po pierwsze, prof. Imieliński wspominał, że na początku kariery lekarskiej zastanawiał się dlaczego psychiatry nie interesują się życiem seksualnych pacjentów i ten problem wyznaczył jego poszukiwania naukowe, a próby odpowiedzi przyczyniły się do utworzenia nowej specjalizacji medycznej. Po drugie, gdy w połowie lat 60. opublikował wyniki badań ankietowych nad zaspokajaniem potrzeb seksualnych przez 16-18-latków, z których wynikało, że blisko połowa dziewcząt i około 90 % chłopców zaspokaja swoje potrzeby poprzez masturbację, mając przy tym olbrzymie poczucie grzechu i niewłaściwego zachowania, został za badania te skrytykowany przez całą ówczesną polską prasę. Wyniki tamtych badań bardzo poważnie potraktowali Japończycy, którzy

PROF. ZBIGNIEW IZDEBSKI - OTWARCIE CEREMONII

jako pierwsi przetłumaczyli opublikowaną wtedy książkę prof. Imielińskiego. Te doświadczenia z lat 60. spowodowały, iż prof. Imieliński z dużym dystansem i raczej niechęcią odnosił się do dziennikarzy i mediów, ale jak sam przyznał, współczesne media mogą przyczynić się do upowszechniania pewnych ważnych idei, z czego on sam w niewielkim stopniu skorzystał. Idee, w których głoszenie, w ostatnich dwudziestu latach się zaangażował, to idee Alberta Schweitzera, który namawiał, aby działać w świecie nie szkodząc innym oraz, aby przystąpić do likwidowania zasobów broni, którą ludzkość zgromadziła.

W uroczystości udział wzięła żona Jubilata Eva-Maria, która w latach 60. opuściła rodzinny Wiedeń i przeprowadziła się do Polski, dwaj synowie, obaj lekarze i doktorzy nauk medycznych oraz wielu gości z uniwersytetów medycznych z kraju i zagranicy. Na uroczystość zaproszono kilkoro pracowników Katedry Zdrowia Publicznego UZ. Całość jubileuszu przygotował i poprowadził prof. Zbigniew Izdebski - dziekan WPSiNoZ UZ, a jednocześnie Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Medycyny. Na życzenie Jubilata, miłośnika muzyki poważnej, w trakcie uroczystości Eugeniusz Chudak-Morzuchowski wykonał kilka utworów Fryderyka Chopina.

Ewa Narkiewicz-Niedbalec

> 10 lat Katedry Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Zielonogórskiego

Pod koniec ubiegłego roku odbyło się zebranie pracowników Katedry Wychowania Fizycznego, które stało się okazją do podsumowania działalności jednostki w 10 rocznicę jej istnienia. Jednocześnie złożono podziękowania za za-

PROF. K. IMIELIŃSKI ODBIERA GRATULACJE Z RĄK MZ EWA KOPACZ

JUBILAT PROF. K. IMIELIŃSKI Z MAŁŻONKĄ, WŚRÓD GOŚCI MINISTER ZDROWIA EWA KOPACZ, BYŁY MZ MAREK BALICKI

angażowanie w powołanie, rozwój i kierowanie KWF prof. Józefowi Tatarczukowi. KWF została powołana Uchwałą Senatu Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Tadeusza Kotarbińskiego 1. lutego 1999 roku jako jednostka naukowo-dydaktyczna w obrębie Wydziału Nauk Pedagogicznych i Społecznych. Powstała ona na bazie tradycji kształcenia studentów WSP wychowania fizycznego, jako drugiego kierunku, a także ścisłej współpracy ze środowiskiem sportowym miasta oraz tradycji sportu akademickiego w Zielonej Górze. Ogromny wkład w powołanie i rozwój KWF wniósł ówczesny kierownik Studium Wychowania Fizycznego i Sportu WSP prof. Józef Tatarczuk i jego współpracownicy.

W pierwszych latach funkcjonowania Katedry Wychowania Fizycznego zatrudnionych było czterech etatowych pracowników naukowo-dydaktycznych: dwóch profesorów zwyczajnych - prof. Leonard Szymański (pierwszy kierownik KWF) i prof. Andrzej Malinowski, dwóch adiunktów oraz pracownicy Studium Wychowania Fizycznego i Sportu oraz Wydziału Nauk Pedagogicznych i Społecznych. Po przejściu na emeryturę prof. L. Szymańskiego od 2002 r. funkcję kierownika pełni prof. Józef Tatarczuk. Od 2007 roku (uchwała Senatu nr 70 z 1. marca 2006 r.) KWF działa w nowych strukturach, kształcąc na kierunku *wychowanie fizyczne* na poziomie licencjackim. Obecnie zatrudnionych jest czterech prof.: Ryszard Asienkiewicz, Piotr Godlewski, Józef Tatarczuk, Anatol Skrypko, 6 doktorów: Grażyna Biczysko, Ewa Skorupka, Michał Bajdziński, Andrzej

OD LEWEJ: DR MICHAŁ BAJDZIŃSKI, PROF. UZ DR HAB. RYSZARD ASIENKIEWICZ, PROF. UZ DR HAB. PIOTR GODLEWSKI, DR GRAŻYNA BICZYŃSKO, PROF. UZ DR HAB. JÓZEF TATARCZUK, DR MAREK ROKITA, DR EWA SKORUPKA, DR BARBARA NIEŚCIERUK-SZAFRAŃSKA, DR ANDRZEJ MROCKOWSKI, PROF. UZ DR HAB. ANATOL SKRYPKO

Mrockowski, Marek Rokita, Sylwia Baran, 6 pracowników Studium Wychowania Fizycznego i Sportu oraz 25 pracowników Wydziału Pedagogiki Socjologii i Nauk o Zdrowiu i 2 pracowników Wydziału Nauk Biologicznych Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Główne kierunki badań naukowych i prac rozwojowych realizowanych w Katedrze Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Zielonogórskiego to: społeczne i środowiskowe uwarunkowania rozwoju fizycznego i motorycznego młodzieży szkół średnich Zielonej Góry; badania tendencji zmian cech morfofunkcjonalnych dzieci i młodzieży województwa lubuskiego; badania z zakresu biomechaniki człowieka; społeczno-środowiskowe uwarunkowania rozwoju biologicznego noworodków Ziemi Lubuskiej; sprawność motoryczna i zachowania zdrowotne pozytywne i negatywne uczniów województwa lubuskiego; badania z zakresu historii kultury fizycznej; zachowania prozdrowotne i styl życia młodzieży akademickiej Uniwersytetu Zielonogórskiego; sprawność motoryczna młodzieży akademickiej w ujęciu rytmów sezonowych; zmiany składu ciała młodzieży akademickiej w ujęciu rytmów sezonowych; społeczne i środowiskowe uwarunkowania kształtowania się postawy dzieci.

Dziesięcioletnia działalność KWF zaowocowała 347 publikacjami (w tym: 13 monografii, 100 rozdziałów w wydawnictwach zwartych, 58 artykułów w czasopiśmie, 56 publikacji recenzowanych w wydawnictwach ciągłych, 115 w materiałach pokonferencyjnych i 5 prac zbiorowych), licznym udziałem pracowników w konferencjach naukowych, zdobyciem grantu. Do priorytetów związanych

z rozwojem kierunku *wychowanie fizyczne* należy zaliczyć uruchomienie II stopnia kształcenia (studia magisterskie uzupełniające) oraz zachęcanie adiunktów KWF do użytkowania stopnia doktora habilitowanego z zakresu nauk o kulturze fizycznej.

Ewa Skorupka

> Nowe doktoraty

21.12.2009 r. na Wydziale Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu odbyły się dwie obrony prac doktorskich. Autorką dysertacji na temat *Determinaty aktywności seksual-*

FOT. POLA KULECZKA

FOT. POLA KULECZKA

Korlak-Lukasiewicz. Promotorem pracy był prof. Zdzisław Wołk, zaś recenzentami prof. Alicja Kargulowa i prof. Ryszard Gerlach. Nowym doktorom gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów.

nej wychowanków OHP była mgr Maria Łukaszek. Praca została napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Zbigniewa Izdebskiego, a recenzowali ją prof. dr hab. Grażyna Miłkowska oraz prof. dr hab. Bronisław Urban. Drugą rozprawę - *Rozwój zawodowy pracowników socjalnych okresu zmian systemowych pomocy społecznej w latach 1990-2000* napisała mgr Anna

Katarzyna Kochan

> **Europejskie Seminarium - Zagrożone dzieci, zagrożeni rodzice: Innowacyjne perspektywy w pracy społeczno-wychowawczej w Polsce, Niemczech, Belgii i Francji Warszawa 23-24 listopada 2009 - z udziałem dr Grażyny Gajewskiej i studentów pedagogiki UZ specjalności OiPNS**

Niemal 200 osób z czterech krajów: Polski, Francji, Belgii i Niemiec z przedstawicielami Rady Europy spotkało się w Białobrzegach koło Warszawy na dwudniowej międzynarodowej konferencji w ramach projektu: **Innowacje Społeczno - Wychowawcze, wspieranie rodzicielstwa i walka z wykluczeniem: perspektywy w Polsce, Belgii, Francji i Niemczech. Klienci służb społecznych, wolontariusze, pracownicy socjalni i studenci nauk społecznych w poszukiwaniu dialogu.**

Nie zabrakło tam i nas - studentów z Zielonej Góry: Sylwii Bartczak, Anity Dudek, Klaudii Felińskiej, Rafała Gałki oraz dr Grażyny Gajewskiej opiekuna naukowego w projekcie z ramienia Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Spotkanie miało miejsce w Ośrodku Szkoleniowym Instytutu Rozwoju Służb Społecznych w Białobrzegach. Odbywało się ono pod patronatem Sekretarza Generalnego Rady Europy, Ministerpräsident Land Brandenburg i Marszałka Województwa Mazowieckiego. Plan seminarium był bardzo napięty, podczas tych dwu dni bardzo dużo się działo, przekazanych zostało mnóstwo informacji. W skrócie przedstawiamy najważniejsze z nich.

Międzynarodowe seminarium zostało otwarte przez Annę Rurkę - preza Eurocef-u, Pierra Klein - koordynatora ATD w Polsce oraz Maschę Join - Lambert - dyrektora Haus Neudorf, którzy zwrócili uwagę na rangę i ważność spotkania.

Wystąpienia, które miały miejsce podczas pierwszego dnia, to między innymi:

1) Anna Repelewicz - Iwaniuk - Naczelnik Wydziału Pomocy Społecznej Biura Polityki Społecznej Miasta Warszawy, która mówiła o doświadczeniach i planach

miasta w niesieniu pomocy rodzinom zagrożonym wykluczeniem społecznym; przedstawiła program «Rodzina» i jego trzy główne priorytety: tworzenie przyjaznych warunków rozwoju dla życia i rodziny; niesienie pomocy rodzinom zagrożonym wykluczeniem społecznym; zapewnienie dzieciom pieczy zastępczej oraz reintegracja rodzin.

- 2) Dr Jean Marie Heydt - przewodniczący Konferencji Międzynarodowych Organizacji Pozarządowych Rady Europy, który mówił o spójności społecznej i kryteriach skuteczności w walce z ubóstwem w Europie.
- 3) Guy Hardy - trener pracy socjalnej, członek stowarzyszenia «Yci - meme», który na wielu osobach wywarł niesamowite wrażenie swoim wystąpieniem, żywiołowością i energią. Przedstawiał on kompetencje klientów pracy socjalnej. Wskazywał na postrzeganie pracownika socjalnego przez ludzi jako intruza, tego, który odbiera dzieci. Podkreślał on jak ważne jest aby pytać rodziny o to, jak żyją. Jeśli chcemy kogoś «rozebrać», to ten ktoś musi tego chcieć. Konieczna jest wytrwałość w pracy z ludźmi, aby sami doszli do rozwiązania problemów i wyjścia z trudnej sytuacji. Nie należy wyręczać - człowiek musi rozwiązać problem sam.
- 4) Dr Zofia Waleria Stelmaszuk - wykładowca na Uniwersytecie Warszawskim, która mówiła o roli współpracy międzynarodowej w rozwoju innowacji w pracy z dziećmi i rodzinami. Zwróciła uwagę na ważność programów wspierania rodziny, które dają nadzieję na odnalezienie odpowiedzi na pytanie o możliwość rozwiązań.

Po licznych wystąpieniach i burzliwej dyskusji, miały miejsce warsztaty w czterech grupach, których głównym zainteresowaniem było uzyskanie odpowiedzi na pytanie: dlaczego potrzebuję pracownika socjalnego?, a także osoby i rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji życiowej i sposoby ich wsparcia w naszych krajach. W warsztacie nr 1 realizowano tematykę spójnych rozwiązań systemowych w opiece nad dzieckiem, w warsztacie nr 2 zagadnienia uzupełniających, całodobowych form opieki nad dzieckiem, pracy z ich rodzinami i przygotowanie do samodzielności, w warsztacie nr 3 problemy działań społeczno-wychowawczych w środowisku życia dziecka i rodziny oraz w warsztacie nr 4 zagadnienia pracy z rodziną i problematyki procesów migracyjnych.

Ten dzień był bardzo męczący i pełen informacji, ale nie zabrakło nam sił na wspólną zabawę i integrację międzynarodową przy muzyce i ognisku.

Drugi dzień był równie napięty, jak poprzedni, a może i nawet bardziej. Ponad dwie godziny trwała dyskusja panelowa dotycząca innowacji w pracy społeczno - wychowawczej z udziałem:

- 1) Prof. Dominique Fablet z Uniwersytetu w Paryżu;
- 2) Jean Pineau - dyrektor Stowarzyszenia Jean Coctet;
- 3) Prof. Gerhard Buck z Poczdamu - głowy priorytet jego zdaniem, to kształcenie dla rynku pracy; uczenie się przez całe życie jako sposób wyjścia z trudnej sytuacji;
- 4) Michel Amand - dyrektora służb SPEP «Affiliation», ośrodka przyjmującego dzieci i młodzież od 3 do 18 roku życia; zjmuje się pracą z dziećmi z trudnej dzielnicy w Brukseli;

- 5) Viviane Theys - dyrektor stowarzyszenia Globul'In, które wspiera młodych ludzi;
- 6) Dr hab. Maria Kolankiewicz z Uniwersytetu Warszawskiego, dyrektorka Domu Dziecka.

Paniści wspólnie debatowali nad pojęciem innowacji. Główne wnioski z dyskusji, to między innymi: tak naprawdę używając tego pojęcia, nie wiemy, co dana osoba ma na myśli - każda osoba postrzega innowację inaczej, brak pojęcia innowacji w przepisach, innowacja to dążenie za zmianą społeczną, to zmiana fundamentalna, to proces rozwojowy, innowacja zawiera aspekt: metodyczny, teoretyczny, praktyczny i doświadczenie.

W dalszej części konferencji podawane były przykłady innowacyjnych metod pracy.

Jako pierwsza wystąpiła Emmanulle Dekeyser z Instytutu Terapii Rodzinnej z Liège. Przedstawiła działanie Kliniki Uzgodnień (La Clinique de Concertation) zajmującej się rodzinami, opieką nad dziećmi, osobami starszymi. Praca z rodziną oparta jest na podziale informacji wszystkich członków konkretnej rodziny z wykorzystaniem socjogramu, który pozwala wyznaczyć przebieg aktywacji, określić miejsce trudności rodziny, pozwala poszukiwać zasobów rodziny, które pozostały.

Drugą osobą była Cecile Reinhardt należąca do Ruchu ATD Czwarty Świat we Francji. Mówiła na temat *Warsztatów dzielnie się wiedzą*. Sama wychowywała się w ubóstwie i udało jej się z tego wyjść. Podkreślała znaczenie solidarności społecznej biednych dla przeżycia. Przywołała postać ojca Józefa Wrześcińskiego, który zawsze działał, walczył o godność ludzi ubogich.

Kolejnym przykładem innowacji była Konferencja Grupy Rodzinnej, o której opowiedziała Angelika Bartkowiak z Fundacji Nadzieja Dla Rodzin działającej w Toruniu. KGR jest to spotkanie jak największej liczby członków rodziny, która spotyka się po to, aby we własnym gronie podjąć próbę rozwiązania problemu jaki się w niej pojawił. Głównym celem KGR jest stworzenie planu, który ma doprowadzić do rozwiązania problemu. Organizacja spotkania jest wspierana przez koordynatora, który nie jest powiązany z rodziną zawodowo i prywatnie. Jego zadaniem jest pomoc rodzinie, ale tylko i wyłącznie w sytuacjach, kiedy rodzina nie jest w stanie samodzielnie poradzić sobie w danej sytuacji. Koordynator musi przyjąć postawę służby wobec rodziny i jednocześnie pozwolić jej na jak najbardziej samodzielne działanie.

Przedstawiona została także praca asystentów rodzinnych, których jest jedenastu i są to osoby będące pracownikami socjalnymi. Zauważyć można było różnicę, jeśli chodzi o asystentów w Zielonej Górze, których jest czterech, ale nie są oni pracownikami socjalnymi - są z „zewnątrz” i mają doświadczenie w pracy z rodziną. W pracy asystenta podkreśla się przede wszystkim umiejęt-

ność wytworzenia zaufania pomiędzy nim a rodziną, po to aby rodzina otworzyła się i opowiedziała nam o swoich problemach.

Głos zabrała także Hanna Machińska - dyrektor Biura Informacji Rady Europy, która mówiła o książce na temat wykładów korczakowskich, w której podkreśla się rolę dziecka jako partnera. Zwróciła także uwagę na Rekomendację Rady Europy zakazującą przemocy fizycznej wobec dzieci.

Seminarium było częścią tygodniowego pobytu w Warszawie i Białobrzegach. Pierwsze spotkanie studentów z Polski, Francji, Niemiec i Belgii nareszcie doszło do skutku! Było bardzo udane, pełne wrażeń i nowych doświadczeń.

Międzynarodowe seminarium zbyt szybko dobiegło końca. Było niezastąpioną możliwością spotkania tak wielu ludzi z różnych krajów, wymienić doświadczenia o różnym charakterze, wymienić kontaktami, „szlifować języki”. Można je podsumować słowami Maschy Join - Lambert: „Należy patrzeć, aby wesprzeć realizację podstawowych praw człowieka w Europie”.

Wiele ciekawych tekstów można będzie śledzić na stronie projektu www.innov2010.eu do odwiedzania której serdecznie zapraszamy.

Grażyna Gajewska
Sylwia Bartczak (studentka V OIPNS)

> PION PROREKTORA
DS. NAUKI I WSPÓŁPRACY Z ZAGRANICĄ

ZIELONOGÓRSKA BIBLIOTEKA CYFROWA PREZENTUJE SWOJE ZBIORY W EUROPEANIE

Ewa Adaszyńska
Biblioteka Uniwersytetu Zielonogórskiego

Od 11 grudnia 2009 roku zbiory *Zielonogórskiej Biblioteki Cyfrowej*¹ (ZBC) prezentowane są w *Europeanie*² - *Europejskiej Bibliotece Cyfrowej*.

Zasoby naszej biblioteki udostępniane są wspólnie ze zbiorami kilkudziesięciu polskich bibliotek cyfrowych zrzeszonych w *Federacji Bibliotek Cyfrowych*³ sieci *PIONIER*⁴. Polski wkład to ponad 250 000 dokumentów cyfrowych z instytucji naukowych i kulturalnych w kraju - uczelni, bibliotek, muzeów i archiwów. Prezentowane zbiory to zasoby polskiego dziedzictwa kulturowego, publikacje dotyczące dorobku regionów oraz obszarów nauki i edukacji.

Agregatorem polskich zasobów cyfrowych do *Europeany* jest Poznańskie Centrum Superkomputerowo Sieciowe⁵, operator *Federacji Bibliotek Cyfrowych* i sieci *Pionier*.

Dzięki rozproszonym krajowym systemom sieciowym powstało olbrzymie zaplecze informacyjne ułatwiające zdobywanie wiedzy, swoiste repozytorium dla badań naukowych i dydaktyki, a także olbrzymi zbiór polskiego dziedzictwa kulturowego. Prezentacja części tych zasobów w *Europeanie* pozwala polskim organizatorom bibliotek cyfrowych na współtworzenie wirtualnej biblioteki europejskiej o szerokim i otwartym dostępie do wspólnego dziedzictwa kulturowego i naukowego. Jest to wydarzenie ważne zarówno dla promocji polskiej nauki i kultury na świecie, jak i dla rozwoju polskich bibliotek cyfrowych.

Europeana to wspólna europejska przestrzeń informacyjna o zróżnicowanym bogactwie europejskiej kultury. Zawarte w niej dobra prezentowane są w językach oryginalu a swój dorobek pokazują tam poszczególne kraje *Unii Europejskiej* uczestniczące w projekcie.

Europejska biblioteka cyfrowa to także reakcja na mo-

nopolizację internetu przez firmę *Google*, udostępniającą głównie zasoby anglojęzyczne.

Odpowiedzią na projekt *Google Library* była inicjatywa budowy europejskiej biblioteki cyfrowej, ogłoszona 28 kwietnia 2005 roku przez sześć krajów członkowskich *Unii Europejskiej* - Francję, Hiszpanię, Niemcy, Węgry, Włochy i Polskę.

Idea ta zainicjowana została przez *Komisję Europejską* i szeroko wspierana przez Parlament Europejski. Komisja opracowała *raport i2010* o bibliotekach cyfrowych⁷ popierający budowę *Europejskiej Biblioteki Cyfrowej* - jako elementu strategicznego inicjatywy *i2010 - budowania Europejskiego Społeczeństwa Informacyjnego*⁸.

Plan opracowały państwa członkowskie w ramach ścisłej współpracy z bibliotekami narodowymi i innymi instytucjami kulturalnymi. Miał na celu prezentację naukowych i kulturowych zasobów Europy, połączenie ich z nowoczesną technologią i współczesnymi modelami biznesowymi.

Od roku 2006 *Digital Libraries* przygotowywała się do rozszerzenia projektu i budowy portalu internetowego obejmującego dokumenty cyfrowe pochodzące z różnorodnych instytucji kultury, bibliotek, muzeów i archiwów.

Projekt miał umożliwić jednoczesne przeszukiwanie zasobów europejskiego dziedzictwa kulturowego, dostępnego we wszystkich językach krajów *Unii Europejskiej* na specjalnym portalu. Nazwany został *Europeana*.

Europeana to portal internetowy o jednolitej przestrzeni cyfrowej opartej na bogactwie wielojęzycznej i wielokulturowej Europy. Dostępny jest od listopada 2008 roku. W chwili otwarcia prezentował około 2 milionów

My Europeana Communities Partners T

This is Europeana - a place for inspiration through the cultural collections of Europe. User pathways and share your discoveries.

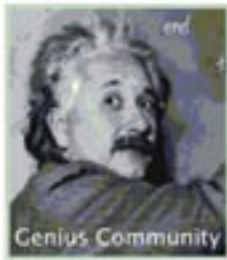
Advanced search

Go Europeana Community

About: Semantic Web
Members: 30

Join Enter

Genius Community

About: Logic
Members: 100

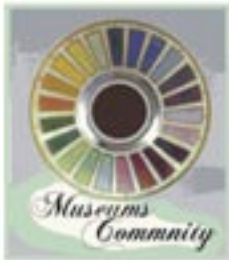
Join Enter

Classical Music Community

About: Classical music
Members: 70

Join Enter

Museums Community

About: Museums
Members: 30

Join Enter

OSCAR COMMUNITY

About: Cinema
Members: 80

Join Enter

ARTS community

About: Arts
Members: 50

Join Enter

obiektów ze zbiorów blisko tysiąca bibliotek i muzeów z całej Europy.

W grudniu 2009 roku, po przyłączeniu grupy polskich bibliotek cyfrowych jego zbiory liczyły już ponad 5 milionów dokumentów. 5.5 % pochodzi z Polski, nasz udział w tym serwisie wzrósł w ciągu roku z 0.4% do 5.5%. Pierwsze dokumenty polskie pokazane podczas otwarcia dostarczyła Biblioteka Narodowa z Warszawy, główny reprezentant Polski w tym projekcie. Pozostała część to wkład polskich bibliotek naukowych, głównie ze środowisk akademickich. Ich zbiory będą systematycznie prezentowane w Europeanie poprzez lokalne serwery uczelniane, na których posadowione są biblioteki, za pośrednictwem Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego.

Czytelnicy z całego świata mają dostęp do książek, czasopism, map, nagrań, fotografii, dokumentów archiwalnych, obrazów i filmów z dwudziestu siedmiu państw członkowskich Unii Europejskiej. Zasób obejmuje: kopie rękopisów, starodruków, arcydzieł i wybitnych dzieł stanowiących źródło nowych myśli i idei, głównie z bibliotek; cyfrowe kopie obrazów i obiektów z kolekcji muzealnych, między innymi paryskiego *Luwru*, amsterdamskiego *Rijksmuseum*, londyńskiego *British Museum*; materiały archiwalne dokumentujące historię narodów, między innymi zdjęcia z pól bitewnych I wojny światowej z *Francuskiego Narodowego Instytutu Sztuk Audiowizualnych*; zbiory dotyczące postaci ważnych dla nauki, kultury i polityki, sylwetki i dzieła uczonych i artystów, między innymi Descarta, Newtona, Darwina, Curie-Skłodowskiej, Mozarta, Beethovena i wielu innych.

Europeana to miejsce inspiracji i pomysłów. Zapewnia

nowy sposób korzystania z europejskiego dziedzictwa, szybki i swobodny dostęp do największych arcydzieł i zbiorów europejskich w ramach jednej biblioteki. To atrakcyjna propozycja dla internautów zainteresowanych nauką, literaturą, historią, sztuką, muzyką, architekturą, filmem czy polityką.

O popularności portalu świadczy ponad dziesięć milionów zarejestrowanych wejść użytkowników w ciągu godziny. Niepokoi jedynie fakt, że dostępnych jest jedynie 5% wszystkich zdigitalizowanych obiektów w Europie.

Europeana jest siecią tematyczną, finansowaną przez Komisję Europejską w ramach programu *eContentplus*⁹, stanowiącego część polityki i2010.

Projektem kieruje zespół działający w Holandii w niderlandzkiej bibliotece narodowej *Koninklijke Bibliotheek*¹⁰. Nadzorowany jest przez *Fundację Europejskiej Biblioteki Cyfrowej*¹¹ (EDL Foundation), zrzeszającą najważniejsze europejskie organizacje i stowarzyszenia bibliotek, archiwów, muzeów, archiwów audiowizualnych i instytucji kulturalnych.

W sierpniu 2009 r. *Komisja Europejska* ogłosiła komunikat¹², w którym przedstawiła kolejne etapy rozwoju *Europeany* oraz jej przyszły kształt. Zainicjowała też publiczną debatę poświęconą przyszłym wyzwaniom stojącym przed digitalizacją książek w Europie - debatę nad potencjalnym partnerstwem między sektorem publicznym i prywatnym oraz koniecznością reformy zbyt zróżnicowanych europejskich regulacji z zakresu prawa autorskiego.

Komisarz Unii Europejskiej do spraw społeczeństwa informacyjnego i mediów Viviane Reding, ogłosiła, że *Europeana* podwoi swoje zbiory już w połowie kolejnego

roku. W 2010 roku będzie to 10 milionów wielojęzycznych obiektów cyfrowych pochodzących ze wszystkich krajów wspólnoty europejskiej.

* * *

Zielonogórska Biblioteka Cyfrowa prezentuje w *Europe-anie* wszystkie swoje zbiory - 5800 dokumentów z działów nauki i dydaktyki, dziedzictwa kulturowego i regionalistów. Zasób obejmuje dorobek naukowy naszego środowiska akademickiego (książki i czasopisma, rozprawy doktorskie i habilitacyjne obronione na Uniwersytecie Zielonogórskim), najcenniejsze zabytki kultury piśmienniczej (rękopisy, starodruki, zbiory kartograficzne, dokumenty życia społecznego) oraz kolekcje dzieł sztuki (rysunek, grafikę, malarstwo, plakaty, fotografię artystyczną, ekslibrisy), materiały, dokumenty oraz dzieła dotyczące Zielonej Góry i Ziemi Lubuskiej, również w jej dawnych granicach historycznych. Prezentujemy tu wydawnictwa współczesne oraz zbiory archiwalne (kroniki, statuty, przywileje, ikonografię, kartografię, dokumenty życia społecznego) oraz twórczość artystów lubuskich z kolekcji bibliotecznych.

ZBC cieszy się dużym zainteresowaniem. Od chwili uruchomienia w październiku 2005 roku bibliotekę odwiedziło ponad 3.100.000 użytkowników, średnio 2 tysiące osób dziennie.

ZBC wspólnie z bibliotekami cyfrowymi *Federacji Bibliotek Cyfrowych* muszą rozwiązać wiele problemów związanych z unifikacją, ujednoczeniem metadanych do wspólnych standardów oraz europejskich kryteriów prawa autorskiego.

Przed *Zielonogórską Biblioteką Cyfrową* stoi szereg nowych wyzwań związanych z udziałem w wielu projektach: współpracy z *Europeana* - europejską biblioteką cyfrową, *Manuscriptorium* - europejską bazą manuskryptów oraz *Biblioteką Cyfrową Euroregionów Lubuskie i Brandenburgia* we współpracy z *Biblioteką Viadrina* we Frankfurcie nad Odrą.

Zachęcamy pracowników naszej uczelni do publikacji swoich prac w Zielonogórskiej Bibliotece Cyfrowej. Naukowe środowiska akademickie mają dużą szansę stworzenia cyfrowego repozytorium dla nauki i edukacji ale pod warunkiem przyzwolenia na publikację prac w wolnym dostępie. ■

PRZPISY:

¹ Zielonogórska Biblioteka Cyfrowa (ZBC) działa od października 2005 roku. Tworzy ją Biblioteka Uniwersytecka we współpracy z WiMBP. Jej celem jest upowszechnianie i popularyzowanie dorobku naukowego środowiska akademickiego i jego zasobów edukacyjnych, dostęp do cyfrowych kopii najcenniejszych zabytków kultury piśmienniczej, kolekcji dzieł sztuki oraz dokumentów regionalnych ze zbiorów bibliotecznych. ZBC należy do grupy bibliotek cyfrowych działających w oprogramowaniu dLibra. Jest częścią Federacji Bibliotek Cyfrowych i członkiem konsorcjum Polskich Bibliotek Cyfrowych. Więcej informacji pod adresem WWW.zbc.zgora.pl

² Zob. <http://www.europe-ana.eu>

³ Federacja Polskich Bibliotek Cyfrowych (FBC) to kolejny etap budowy sieci rozproszonych bibliotek cyfrowych i repozytoriów w Polsce. Serwis ten jest zbiorem zaawansowanych

usług sieciowych opartych na zasobach cyfrowych dostępnych w polskich bibliotekach cyfrowych i repozytoriach uruchomionych w sieci PIONIER. Zasoby te współtworzone są przez wiele instytucji naukowych i publicznych, takich jak wyższe uczelnie, biblioteki, archiwa, muzea czy ośrodki badawcze. Serwis FBC utrzymywany jest przez **Poznańskie Centrum Superkomputerowo-Sieciowe (PCSS)** afiliowane przy Instytucie Chemii Bioorganicznej Polskiej Akademii Nauk. Za jego rozwój odpowiada Zespół Bibliotek Cyfrowych PCSS.

Więcej informacji na stronie serwisu pod adresem <http://fbc.pionier.net.pl>

⁴ Sieć Pionier to ogólnopolska szerokopasmowa sieć optyczna do wspomagania projektów badawczych, edukacyjnych i państwowych. Umożliwia ona dostęp do europejskich i światowych sieci naukowych. Operatorem sieci Pionier jest Instytut Chemii Bioorganicznej Polskiej Akademii Nauk - Poznańskie Centrum Superkomputerowo-Sieciowe. Zobacz więcej pod adresem <http://pionier.net.pl>

⁵ Poznańskie Centrum Superkomputerowo Sieciowe (PCSS) afiliowane przy Instytucie Chemii Bioorganicznej PAN działa od 1993 roku. Jego misją jest „integracja i rozwój infrastruktury informatycznej nauki”. PCSS jest liderem wprowadzania innowacyjnych technologii sieciowych w krajowej sieci naukowej, obecnie w sieci PIONIER - Polski Internet Optyczny. Więcej informacji pod adresem: <http://www.man.poznan.pl>

⁶ Rozproszone systemy sieciowe działające w sieci Pionier obejmują grupę 45 bibliotek cyfrowych, głównie naukowych, związanych ze środowiskiem akademickim uniwersytetów i politechnik. Zgromadzone i udostępnione przez tę grupę zbiory obejmują już ponad 325 tys. dokumentów.

⁷ *i2010 biblioteki cyfrowe*. Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego
http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/site/pl/com/2005/com2005_0465pl01.pdf

Inicjatywa *Cyfrowe biblioteki* (Digital libraries) jest jednym z kluczowych projektów, realizowanych w ramach inicjatywy UE: i2010 - Europejskie Społeczeństwo Informacyjne budowy Europejskiej Biblioteki Cyfrowej. Jej celem jest ułatwienie dostępu do kulturalnego i naukowego dziedzictwa wspólnotowego, tak by stało się ono osiągalne i dostępne w atrakcyjny sposób on-line. Komisja Europejska podkreśliła w nim znaczenie technologii informatycznych dla ponownego odkrywania kulturowego i naukowego dziedzictwa Europy oraz udostępnienia go dla różnorodnych obecnych i przyszłych zastosowań.

⁸ *i2010- Europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu i zatrudnienia*

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2005:0229:FIN:PL:PDF>

⁹ Program eContentplus to program wspólnotowy mający na celu zwiększenie dostępności, użyteczności i wykorzystania zasobów cyfrowych w Europie.

¹⁰ Zob. <http://www.kb.nl/>

¹¹ Zob http://dev.europeana.eu/edlnet/edl_foundation/purpose.php

¹² Europeana - kolejne kroki

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0440:FIN:PL:PDF>

BIURO KARIER

> Dyplom z „czerwonym paskiem” - czyli Absolwent Extra

Od dwóch miesięcy na stronie głównej UZ pojawia się baner informujący o projekcie Biura Karier „Absolwent Extra”. Jest to jednocześnie odnośnik do strony stworzonej przez nasze biuro, na której są zamieszczone sylwetki najlepszych absolwentów. Prezentujemy tych, którzy w czasie studiów wyróżniali się nie tylko wysoką średnią ocen ale także dodatkową aktywnością. Często studiowali więcej niż jeden kierunek. Pracowali zawodowo i w organizacjach studenckich. Działali w wolontariacie i uczestniczyli w dodatkowych praktykach indywidualnych. Zwyciężali w różnorodnych konkursach, promowali nasz Uniwersytet w kraju i zagranicą.

Najlepszego studenta- ubiegłorocznego absolwenta wybierają rokrocznie dziekani wydziałów, są to osoby ze średnią co najmniej 4.5, wyjątkiem od tej reguły jest sytuacja gdy żaden ze studentów nie uzyskał wymaganej średniej, wtedy typowany jest najlepszy absolwent na kierunku. Brana jest pod uwagę również działalność dodatkową studenta, przy czym stosunek ważności średniej i działalności to 80% średnia i 20 % działalność. Nie zazdrościmy dziekanom możliwości wyboru bo na pewno jest to bardzo trudna decyzja. Wbrew różnym opiniom malkontentów wiemy, że mamy naprawdę wielu bardzo wartościowych absolwentów, nie możemy dać im dyplomu „z czerwonym paskiem” wyróżniamy ich zatem choć w tej formie.

Mamy już zamieszczonych absolwentów z roku ak. 2007/08 oraz z 2008/09.

Cały czas uzupełniamy stronę, nasi wytypowani absolwenci muszą wyrazić pisemną zgodę na zamieszczenie ich sylwetki, informacje o sobie mogą zmieniać i uzupełniać.

Cieszymy się z dużego odzewu, wiemy, że strona jest często przeglądana i komentowana.

Serdecznie gratulujemy pierwszym wybranym absolwentom. Za rok przedstawimy następnych.

Absolwent Extra to początek promocji naszych najlepszych absolwentów oraz załączek bazy danych dla pracodawców poszukujących pracowników dla swoich przedsiębiorstw.

Taki sam baner, jaki znajduje się na stronie UZ znajduje się na stronie Organizacji Pracodawców Ziemi Lubuskiej, co maksymalnie przybliży lubuskim przedsiębiorcom naszych absolwentów.

Zapraszamy więc na naszą stronę www.absolwent.uz.zgora.pl

***

Stary rok 2009 zamknęliśmy w Biurze Karier szeregiem ciekawych działań skierowanych do studentów i absolwentów.

W grudniu rozpoczęliśmy cykl seminariów poświęconych szeroko rozumianej przedsiębiorczości pod hasłem *Przedsiębiorczość Akademicka- czyli jak komercjalizować wiedzę*.

Wspólnie z poznańską spółką LMS zachęcaliśmy studentów do wdrażania w życie własnych pomysłów, podpowiadaliśmy skąd wziąć kapitał na strat i rozwój firmy i przede wszystkim uświadamialiśmy jakie cechy charakteru i czynniki są drogą do sukcesu.

1 grudnia rozpoczęła się akcja na Wydziale Humanistycznym, w holu Campusu B stanął kiosk multimedialny i uwiłajały się hostessy, które zapraszały studentów na seminarium. Na płotach przed uczelnią pojawiły się banery, przed drzwiami chodzili studenci z transparentami. Pierwsze seminarium prowadzili: Beata Szozda, właścicielka pierwszego w Polsce portalu motoryzacyjnego dla kobiet, która już na studiach rozpoczęła własną działalność oraz Rafał Gramatyka - trener, praktyk NPL, organizator szkoleń z rozwoju osobistego. Studenci dopisali, aktywnie uczestniczyli w spotkaniu, zadawali wiele pytań. Dowiedzieli się, jakie są możliwości skorzystania z Funduszu Kapitałowego SpeedUP oraz jakie są najnowsze projekty naszego Biura Karier.

Drugie seminarium odbyło się 3 grudnia w Campusie A i było adresowane do studentów Wydziału Mechanicznego, którzy przez ponad 2 godziny dyskutowali z prowadzącymi.

Pytali jak ustrzec się niesolidnych kontrahentów, jak pozyskać fundusze venture capital, kto to są Anioły Biznesu itp.

Tym razem seminarium prowadził adwokat Łukasz Markiewicz oraz przedsiębiorca Dorota Piotrowska, właścicielka NZOZ Centrum Medyczne Dormed.

Na spotkanie na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji, 4 grudnia, studenci przyszli już z przygotowanymi pytaniami, oczekiwali pomocy w rozwiązywaniu konkretnych problemów. Jak to „ściśłowcy”, nie zapominali o finansach, pytali o ZUS, podatki, marketing itp.

Następne trzy spotkania prowadzone były kolejno na Wydziale Ekonomii i Zarządzania, Wydziale Inżynierii Łądowej i Środowiska, Wydziale Nauk Biologicznych, Wydziale Astronomii i ostatnie tuż przed świętami 16 grudnia na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii. Z seminarium na seminarium znacząco wzrastała liczba chętnych, zadziałała dobra reklama i poczta pantoflowa. Na spotkania przychodziło średnio 50 osób. Na wszystkich studentach gorąco dyskutowali na temat zakładania własnych przedsiębiorstw i sposobów ich finansowania, trenerzy wyjaśniali sposoby zakładania firm typu spin off/ spin out, dowiadywali się jak zabezpieczyć własność intelektualną i nie dać innym podkraść swojego pomysłu. Przy omawianiu możliwości jakie daje Fundusz Kapitałowy SpeedUp wiele osób uznało, że jest to świetne rozwiązanie dla ludzi z pomysłem. Jeszcze po skończonym spotkaniu, studenci indywidualnie rozmawiali z prowadzącymi zajęcia. Cieszymy się z zadowolenia studentów, sądzimy, że przynajmniej niektórych udało nam się zdopingować do samodzielnych działań.

Jeszcze o nich usłyszymy!

Całość projektu była współfinansowana ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego.

Lilia Smoła

OLIMPIA- DA BIOLO- GICZNA NA UZ

23.01.2010 roku na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska odbyła się XXXIX Olimpiada Biologiczna uczniów szkół ponadgimnazjalnych województwa lubuskiego. Chęć udziału zgłosiło 137 uczniów, jednakże swoje prace biologiczne wykonane na podstawie badań i obserwacji nadesłało 101 uczniów z 17 szkół województwa lubuskiego. Na Olimpiadę zostało zakwalifikowanych 95 prac. W sobotę uczniowie pisali test składający się ze 100 pytań. Jury w składzie: prof. Marlena Piontek, prof. Michał Drab, dr Bartłomiej Najbar, dr inż. Barbara Walczak, mgr inż. Katarzyna Bednar, mgr inż. Jakub Kostek sprawdziło testy i wysłuchało obron najlepszych prac biologicznych. Spośród 9 finalistów 7 osób zakwalifikowało się do zawodów centralnych w Warszawie. Pierwsze miejsce zajęła Katarzyna Dubieńska z I LO w Zielonej Górze, uczennica Lucyny Szlęzak. Kolejne pozycje uzyskali: Nor-

OD LEWEJ: PRZEWODNICZĄCA KOOB PROF. MARLENA PIONTEK, DR INŻ. BARBARA WALCZAK, MGR INŻ. KATARZYNA BEDNAR, PROF. MICHAŁ DRAB

bert Wasik i Karolina Trocka ze Społecznego Liceum w Żarach, Dominika Zalas z I LO w Gorzowie Wlkp., Wiktor Paskal z Katolickiego LO w Żarach, Kardasz Maciej z I LO w Żarach oraz Bartosz Sawicki z II LO w Gorzowie Wlkp. Wyróżniono również 4 prace: Norberta Wasika z Żar oraz Moniki Bonikowskiej, Magdaleny Dubieńskiej i Diany Diaków z I LO w Zielonej Górze.

Uczniów podjęto obiadem zorganizowanym w stołówce akademickiej. Najlepsi uczniowie otrzymali książkę Henryka Greinerta i Andrzeja Greinerta *Ochrona i rekultywacja środowiska glebowego* oraz nagrody książkowe ufundowane przez WFOŚiGW w Zielonej Górze, które osobiście wręczyła im Prezes WFOŚiGW, Alicja Makarska.

Zawody centralne odbędą się w kwietniu w Warszawie i wszyscy członkowie KOOB mają nadzieję, że uczniom z naszego województwa uda się zakwalifikować na Olimpiadę Międzynarodową odbywającą się w tym roku w Changwon w Korei.

Pomimo, że MEN przeznaczyło niewystarczające środki na zorganizowanie Olimpiady Biologicznej, Komitet Okręgowy Olimpiady Biologicznej w Zielonej Górze doceniając poświęcenie i zaangażowanie uczniów i nauczycieli szkół ponadgimnazjalnych podjął się zorganizowania XXXIX Olimpiady Biologicznej. Pogarszająca się sytuacja i coraz mniejsze dotacje MEN spowodowały, że wiele olimpiad przesta-

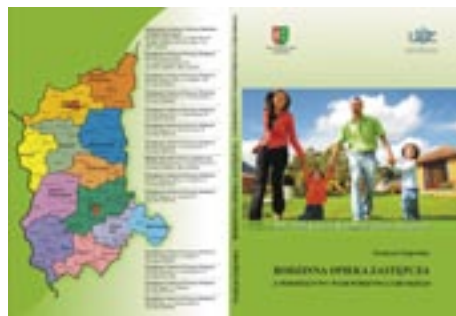
ło funkcjonować, między innymi olimpiada języka niemieckiego. Pomimo protestów ośrodków akademickich z całej Polski i apeli do MEN o celowości organizowania olimpiad, przeznaczane środki są zbyt małe. W tym kontekście przyszłoroczna XXXX Olimpiada Biologiczna stoi pod znakiem zapytania.

Barbara Walczak

NOWOŚCI WYDAWNICZE

>> Grażyna Gajewska *Rodzinna opieka zastępcza. Z perspektywy województwa lubuskiego*

O książce Grażyny Gajewskiej pt. „Rodzinna opieka zastępcza. Z perspektywy województwa lubuskiego” Zielona Góra 2009 wydanej przez Urząd Marszałkowski Województwa Lubuskiego w Zielonej

Górze Departament Polityki Społecznej, sfinansowanej z dotacji pozyskanej w ramach konkursu na finansowe wsparcie programów z zakresu opieki nad dzieckiem i rodziną w 2009 roku, ogłoszo-

nego przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

Rok 2009 ustanowiono w Europie, w tym także w Polsce, Rokiem Rodzinnej Opieki Zastępczej. Prezentowana książka powstała z myślą włączenia się w te europejskie i ogólnopolskie działania celem rozpropagowania idei takiej opieki w województwie, zaprezentowania od wielu lat podejmowanych w Uniwersytecie Zielonogórskim badań i

działań na tym polu. Zamierzeniem było także dostarczenie refleksji, która pozwoli lepiej zrozumieć tę opiekę oraz zgromadzenie informacji, które umożliwią lepsze porozumiewanie się wszystkich zainteresowanych osób i służb.

Recenzent książki dr hab. Maria Kolankiewicz napisała: „Książka doktor Grażyny Gajewskiej przedstawia problematykę rodzin zastępczych w województwie lubuskim. Podjęcie szeroko diskutowanego tematu z perspektywy województwa jest cenne - daje możliwość oceny osiągnięć w tej dziedzinie dziesięć lat po decentralizacji systemu opieki nad dziećmi i włączeniu do systemu pomocy społecznej. Od czasu, kiedy sprawy pomocy dziecku i rodzinie stały się zadaniem lokalnym dużej wagi nabierają analizy wojewódzkie i powiatowe, które dają możliwość podkreślenia specyfiki konkretnego regionu.

Książka Grażyny Gajewskiej poświęcona rodzinom zastępczym przedstawia materiały informacyjne oraz inicjatywy podejmowane w celu organizowania opieki zastępczej w województwie lubuskim w ostatnich latach. Jest to cenny materiał przedstawiający lokalny wymiar potrzeb w zakresie opieki nad dziećmi i aktualne możliwości organizacyjne regionu. Książka zawiera podstawy prawne rodzin zastępczych z uwzględnieniem zasadniczych różnic w stosunku do rodzin adopcyjnych i rodzinnych domów dziecka, charakterystykę tej formy opieki oraz wyniki sondażu przedstawiającego opinie studentów i pracowników Uniwersytetu Zielonogórskiego na ten temat.

Końcowa część książki to informator, w którym czytelnik może znaleźć potrzebne adresy i charakterystykę instytucji współdziałających w organizacji opieki zastępczej: instytucji publicznych, organizacji pozarządowych i przydatnych stron internetowych.

Publikacja tej książki jest promocją rodzin zastępczych i może być pomocna osobom zainteresowanym tworzeniem rodzinnych form opieki zastępczej” (wrzesień 2009).

Książka jest także zaproszeniem Autorki do współpracy: integrowania badań naukowych i działań na rzecz tej trudnej opieki oraz wzięcia aktywnego udziału w studenckim wolontariacie pomagającym w nauce dzieciom z rodzin zastępczych i zorganizowania III Dni Rodzinnej Opieki Zastępczej na Uniwersytecie Zielonogórskim, które odbędą się w dniach 24-31 maja 2010 roku. W tych sprawach kontaktować się można z dr Grażyną Gajewską G.Gajewska@ipp.uz.zgora.pl tel. 068 3282961, 609508598 oraz z przewodniczącą Naukowego Studenckiego Koła Pedagogiki Opiekuńczej studentką pedagogiki I roku studiów magisterskich specjalności opieka i profilaktyka niedostosowania społecznego Klaudią Felińską kfelinska@gmail.com tel. 696713865.

Grażyna Gajewska

>>> **A. Nowak-Łojewska, A. Olczak, A. Soroka-Fedorczuk, *Edukacja małego dziecka - refleksje, problemy, doświadczenia*, s. 341, B5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009;**

Dzieci potrzebują jasnej informacji odnośnie do tego, co im wolno, a co jest zdecydowanie zabronione. Precyzyjne określenie wymagań i oczekiwań oraz wyraźne ustalenie reguł mogą wspierać je w stopniowym, ufnym i prawidłowym, zgodnym z normami, wchodzeniu w społeczeństwo. Przedszkole takie informacje dziecku daje, nauczyciele stale przypominają dzieciom

obowiązujące zasady, ucząc je zgody i dbając o ich bezpieczeństwo.

Do działania w wolności trzeba przygotowywać człowieka od najmłodszych lat jego życia poprzez organizację warunków do swobodnego działania, możliwości wyrażania własnego zdania, podejmowania decyzji, dokonywania wyborów i ponoszenia wynikających z nich konsekwencji. Szansa ku temu w przedszkolu jest wiele, kryją się szeroko w zabawie, ale też w sytuacjach zadaniowych.

[fragment książki, s. 95]

>>> **M. Kaczor, *Estetyka słowa a kultura języka*, s.149, A5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009;**

Celem pracy jest przedstawienie aspektów funkcjonowania słowa i wyeksponowanie tych elementów, które wskazują na piękno i bogactwo języka. Praca koncentruje się również na wydobyciu estetycznej

(poetyckiej) refleksji wyrażonej językiem budującym kulturę duchową człowieka. Istotne znaczenie ma także ukazanie związków słowa z istotnymi dla niego wartościami.

Problematyka estetyki słowa obejmuje także refleksję związaną z oddziaływaniem kultury i polityki językowej na zachowania społeczne, w których istotne znaczenie ma słowo. Należy dostrzec wartość działań kulturalno językowych, ukierunkowanych na wspieranie wiedzy o dobrych wzorach językowych. Kluczowym elementem estetyki słowa jest także kształtowanie i roz-

wijanie języka, które ożywia oraz wzmacnia humanistyczną postawę wobec jakości wypowiedzianych myśli.

Kultura mówienia, właściwa współczesnej komunikacji językowej, nie zawsze wywołuje u odbiorcy uczucie estetycznego zadowolenia. Negatywna waloryzacja dokonuje się na płaszczyźnie stylistyki oceny i interpretacji elementów świata realnego. Bardzo często w opisywaniu rzeczywistości pomija się jakości estetyczne, właściwe poetyce i artystom słowa. W sposób prowokacyjny wykorzystywane jest słownictwo, które nie zawsze ma etyczne i aksjologiczne nacechowanie pozytywne.

[fragment Wstępu]

>>> **T. Ratajczak, B. Trocha, *Fantastyczność i cudowność. Wokół źródeł fantastyki*, s. 330, B5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009;**

Publikacja stanowi kolejne, drugie ogniwo studiów o wspólnym tytule *Fantastyczność i cudowność*. Podobnie jak tom poprzedni [Zielona Góra 2009], jest pokłosiem interdyscyplinarnej konferencji naukowej, tym razem o zasięgu międzynarodowym, jaką w dniach 6-8 kwietnia 2008 roku zorganizowały: Pracownia Mitopoejki i Filozofii Literatury oraz Pra-

cownia Nauk Pomocniczych i Literatury Popularnej Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Zielonogórskiego przy współudziale Instytutu Filozoficzno-Teologicznego im. Edyty Stein w Zielonej Górze i współpracy Zielonogórskiego Klubu Fantastyki „Ad Astra”. O ile w tomie pierwszym z tej serii naczelnym tematem uczyniliśmy literaturę fantasty i sztukę fantastyczną w badaniach naukowych, o tyle w tomie niniejszym ów problem uszczegóławiamy - za punkt ciężkości obieramy zagadnienia skupione wokół źródłowości fantasm. [...] Książka ta zawiera dwadzieścia siedem artykułów. Ich Autorom, którzy zechcieli wziąć udział w konferencji, a następnie udostępili do druku swoje teksty, zaproponowaliśmy pełną swobodę w podejściu metodologicznym. W ten sposób powstał zbiór rozpraw i szkiców ukazujących różne modele metod badawczych, właściwych dla reprezentowanych tu dyscyplin naukowych. W poszczególnych partiach tomu odnajdziemy zatem rozważania, które powstały z punktu widzenia literaturoznawców, kulturoznawców, językoznawców, religioznawców i filozofów z kilkunastu ośrodków badawczych Polski i USA.

[fragmenty artykułu wstępnego, s. 9 i 13]

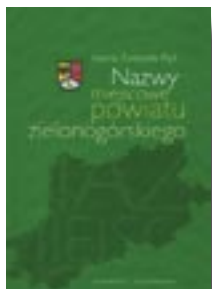
>>> **J. Frejman, *Leksykalne wyznaczniki języka poetyckiego Brunona Jasińskiego. Wybrane zagadnienia*, s.188, A5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009;**

Bruno Jasiński chętnie postugiwał się neologizmami. Tworzył ich wiele, wyzyskując przy tym rozmaite mechanizmy budowania takich jednostek. Oprócz zapożyczeń najczęściej sięgał po technikę łączenia elementów słowotwórczych i leksykalnych, stanowią one najważniejszy

sposób powiększania słownika poetyckiego. Neologizmy służyły mu do tworzenia swoistej wizji rzeczywistości, którą kreował poprzez ekspresyjny ich charakter. Świadczą o eksperymentach i zabawach słownych, urzekają bowiem nie tylko melodyjnością, ale i podobieństwem do zwykle stosowanych środków językowych, a przecież tak są od nich różne.

[fragment książki, s. 160]

I. Żuraszek-Ryś, *Nazwy miejscowe powiatu zielonogórskiego*, s. 189, A5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009;

Już na wstępie recenzji wydawniczej należy odpowiedzieć na pytanie o celowość wydawania tego typu publikacji, wobec ukazujących się od 1996 r. kolejnych tomów słownika historycznoetymologicznego nazw miejscowych Polski.

Za celowością takiego przedsięwzięcia przemawia regionalny charakter opracowania I. Żuraszek-Ryś (dotyczy ono wyodrębnionego terytorium o burzliwej i zawikłanej historii i jako takie odpowiada współczesnemu zapotrzebowaniu społecznemu na szczegółowe onomastykony będące świadectwem dziejów „małych ojczyzn”) oraz szeroki - wobec ograniczeń słowników ogólnopolskich - zakres pracy (nazwy miejscowe: nazwy miast, wsi, osiedli, części wsi, przysiółków, leśniczówek, młynów). Na zasadność sporządzania dla danego regionu odrębnych alfabetycznych słowników toponomastycznych (które ocalały od zapomnienia nazwy dziś nieużywane, a związane z historią regionu) wskazywano od dawna, m.in. w gdańskim zespole onomastycznym.

[Fragment z recenzji prof. dr hab. I. Sarnowskiej-Giefing]

i najaktywniejszych należą powstałe w roku 1992 Regionalne Towarzystwo Polsko-Niemieckie z siedzibą przy ulicy Sikorskiego 6, Centrum Kultury i Języka Niemieckiego przy Uniwersytecie Zielonogórskim założone w 1997 roku przy dawnej Politechnice Zielonogórskiej, od początku kierowane przez Barbarę Krzeszowską-Zmyślony oraz Towarzystwo Społeczno-Kulturalne Mniejszości Niemieckiej w Zielonej Górze, istniejące od 1994 roku, mieszczące się przy ulicy Żeromskiego 16A, obchodzące w bieżącym roku 15-lecie powstania. Jubileusz ten jest najważniejszym powodem spisania historii, sukcesów oraz porażek towarzystwa we wszystkich płaszczyznach jego działalności.

[Ze Wstępu]

Cz. Osękowski, R. Skobelski, *Stan wojenny na Ziemi Lubuskiej*, s. 275, B5, oprawa twarda, Zielona Góra 2009;

W 6 liceach ogólnokształcących w Zielonej Górze, Nowej Soli, Sulechowie, Wolsztynie, Żarach i Żaganiu wywieszono w niektórych salach lekcyjnych emblematy religijne oraz gazetki ściennie o tematyce religijnej. O tym poinformowano wojewódzkie władze oświatowe, które poleciły dyrektorom tych szkół zdjęcie wyżej wymienionych emblematów religijnych i wspomnianych gazetek do 31 grudnia 1983 r.

17 grudnia ujawniono na terenie Świebodzina 8 ulotek o treści - „Solidarność jest i będzie, czy się to komuś podoba, czy nie”, które sygnowane były w imieniu „Solidarności” Ziemi Świebodzińskiej. Zdarzenie to było spowodowane nawiązaniem do obchodów grudniowych.

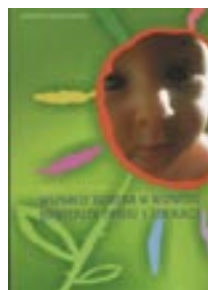
[fragment książki, s. 124]

J. Dudek, *Pęknięte zwierciadło. Kryzys i odbudowa wizerunku władcy bizantyńskiego od 1056 roku do ok. 1095 roku*, s. 356, B5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009;

Do wybuchu rebelii miało dojść w rezultacie postępowania Michała VI, twardo demonstrującego po pierwszym roku swoich rządów niechęć do środowisk wojskowych. W szczególności sposób unaocznilo to radykalnie odrzucenie przez cesarza postulatów grupy dygnitarzy wojskowych na Wielkanoc w marcu 1057 r. Kilka miesięcy później spotkali się w posiadłości Komnenów w paflagońskim Kastamonie. Trzon grupy tworzyli dowódcy zasłużeni w latach rządów Konstantyna Monomacha, odsunięci zaś przez Teodorę. Oprócz gospodarza Izaaka był tam jego młodszy brat Jan, dawni namiestnicy Antiochii: Katakalon Kekaumen i Roman Skleros oraz inni wysokiej rangi oficerowie, Michał (...) i Kosmas Konidares. Dołączyli do nich dowódcy pozostający w służbie czynnej: Michał Bourtes, bracia Konstantyn i Jan z rodu Dukasów, Nicefor Botaniata, Leon Antioch, synowie Bazylego Argyrosa oraz *patrycjusze*, Teodor Chryzelios i Krzysztof Pyrrus. Po krótkich naradach 8 czerwca 1057 r. podjęli decyzję o obwołaniu nowym cesarzem Izaaka Komnena przez wiernych im żołnierzy zgromadzonych w pobliskiej twierdzy Gunarii.

[fragment książki, s. 49]

G. Gajewska, *Wsparcie dziecka w rozwoju. Konteksty opieki i edukacji*, s. 504, B5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009

Przedmiotem zainteresowań prowadzonych poszukiwań była przede wszystkim osoba, głównie jednak dziecko, podlegające opiece i wychowaniu, szerszej edukacji w rodzinie, szkole oraz formach rodzinie wspierających lub zastępujących w wypełnianiu jej podstawowych funkcji opiekuńczych, socjalizacyjnych i edukacyjnych.

Wiadomo obecnie, że analizowanie relacji, w jakie z nim wchodzi zarówno osobowych, jak i bezosobowych, w wytwarzanej przez niego i wokół niego przestrzeni życiowej, jest błędem. Dlatego w badaniach przyjęto podejście integrujące, systemowe - czy ekosystemowe, interakcyjne oraz dynamiczne, a tym samym także badania podłożne i eksperymentalne tak jeszcze rzadko stosowane w pedagogice. Zajmując się efektywnością procesu opiekuńczo-wychowawczego, kompensacją braków emocjonalnych, społecznych, edukacyjnych u dzieci w opiece zastępczej, poszukiwania autorki skierowane zostały na kategorię wsparcia jako podstawową i warunkującą rozwiązanie i zrozumienie wielu problemów pedagogicznych dziecka, a także ukazanie perspektyw teoretycznych wskazujących obszary dotąd niewykorzystane.

Zaprezentowane w książce refleksje zainteresować powinny przede wszystkim pedagogów, dla których nie bez znaczenia są zarówno naukowe, jak i praktyczne wyjaśnienia wsparcia dziecka w procesie opieki i edukacji (rodzinnej, szkolnej, pozaszkolnej) oraz jako integrowanie warunkujące pełniejszy rozwój, a dostarczone w książce refleksje i wyniki badań empirycznych wskażą niektóre ważne w tym obszarze kierunki dalszych poszukiwań.

[Ze Wstępu]

zebrała Anna Rudkowska

B. Husak, *Towarzystwo Społeczno-Kulturalne Mniejszości Niemieckiej w Zielonej Górze. Zarys monografii 1994-2009*, s. 143, A5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2009, publikacja niemiecko-polska;

W Zielonej Górze istnieje obecnie kilka organizacji, które używają w swych nazwach słowa „niemiecki”. Do najbardziej znanych

Wystawa Lubuskiej Zachęty, Galeria Uniwersytecka, Licealna 9, 10 grudnia 2009–13 lutego 2010
Jadwiga Sawicka „Nic dla mnie” 2005 (fragment pracy) fot. Piotr Polus

TIWARZE UNIWERSYTETU ZIELONOGORSKIEGO TIWARZE UNIWERSYTETU ZIELONOGORSKIEGO TIWARZE UNIWERSYTETU ZIELONOGORSKIEGO

